BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 Aralık 1988
1 Şubat 1989
400 TL
NO: 47-48

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

STALÍN 110 YAŞINDA!

STALÍN'E SALDIRI; MARKSÍZM-LENÍNÍZME, TÜM DÜNYA PROLETARYASINA VE EZÍLEN HALKLARA SALDIRIDIR!

STALÍN SAVUNULMADAN, MARKSÍZM-LENÍNÍZM SAVUNULAMAZ!

TKP/ML(B) Merkez Komitesi'nin çağrısını olduğu gibi yayınlıyoruz.

STALİN SAVUNULMADAN, MARKSİZM-LENİNİZM SAVUNULAMAZ!

ERKEK ve KADIN YOLDAŞLAR;
TÜM DÜNYADA
MARKSİST-LENİNİSTLER;
SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER...

1988 yılı emperyalist burjuvazinin, sosyal emperyalist modern revizyonistlerle elele Marksizm-Leninizme karşı ideolojik haçlı seferlerinde önemli bir yıl oldu.

Bu ideolojik haçlı seferinde emperyalist burjuvazinin tüm ideologları, Marksizm-Leninizmin iflas ettiğini, Komünizmin "büyük bir yanılgı" olduğunu yüksek sesle ilan ederken; kendilerine dayanak olarak dünyanın ilk sosyalist devleti olan, ve Kruşçev revizyonizminin 1956'da iktidarı tümden ele geçirmesi ile giderek sosyal emperyalist bir büyük güce evrimlenen Sovyetler Birliği'ndeki 'yenilikçi' 'yeniden yapılanmacı' 'açıklıkçı' vb. diye anılan modern revizyonist Gorbaçev kliğinin söz ve eylemlerini aldılar.

Modern revizyonizmin Marksizm-Leninizme karşı saldırıları, özellikle Stalin'in şahsında 1988 yılında yeni boyutlara ulaştı. Resmi Sovyet tarihçileri, 1956 20. Parti Kongresi'nde Stalin'e ve O'nun şahsında Marksizm-Leninizme, Sovyetler Birliği ve dünya proletaryasına, dünya komünist hareketine ağız dolusu küfür eden Kruşçef revizyonistinden de ileri giderek, emperyalist burjuvazinin Nazizm ile Komünizmi eşitleyen, Hitler ile Stalin'i eşitleyen rezil tezlerine sarıldılar.

Stalin; Marks-Engels, Lenin'le birlikte, Marksizm-Leninizmin bir klasiği olan; Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasının bu büyük ve unutulmaz mimarı; anti-faşist savaşta dünya proletaryasının ve ezilen halklarının büyük dayanağı sosyalist Sovyetler Birliği'nin bu büyük önderi; Nazi İmparatorluğu'nun yıkılmasında esas rolü oynayan Kızıl Ordu'nun Başkumandanı, Leninizmin yılmaz savaşçısı ve uygulayıcısı, geliştiricisi; bütün dünya Marksist-Leninistlerinin en büyük öğretmenlerinden biri olan Stalin, her dönemde burjuvazinin her türünün komünizme saldırısında baş hedeflerden biri olmuştur. Stalin, burjuvazi için bir nefret sembolüdür. Bir kızıl çıbandır. Çünkü O, teori ve pratiği ile proletaryanın burjuvazi üzerindeki zaferinin mümkünlüğünün ve üstünlüğünün sembolüdür. O'nun önderliğinde sosyalist Sovyetler Birliği bir kızıl kale olarak dünya proletaryasına kurtuluşun yolunu, sosyalizmin nasıl inşa edileceğini göstermiştir.

O halde şaşılacak bir şey yoktur: karşı-devrimci, sosyal emperyalist modern revizyonistler gelinen noktada yalnızca eskiden bu kadar açık söylemedikleri bazı sonuçları açık söyleme, Stalin'e ve O'nun şahsında sosyalizme, komünizme düşmanlıklarını ortaya daha açık kusma durumundadırlar. İdeolojik gıdasını modern revizyonizmden alan tüm küçük burjuva-oportunist akımlar da Stalin ve Marksizm-Leninizm düşmanı koroya değişik tonlarda katılmaktadır. Tutarlı Stalin savunusu bugün gerçek Marksizm-Leninizm ile, sahtesi arasındaki en temel ayraçlardan biridir.

Partimiz TKP/ML (BOLŞEVİK), Marksizm-Leninizme saldırıların, Marksizm-Leninizm adına, Stalin'in kişiliği ve eseri üzerinde yoğunlaştığı bu ortamda; Stalin'in Marksist-Leninist kişiliği ve eserinin tutarlı bir şekilde savunulmasını Marksizm-Leninizm ile, her türden oportunizmi ayıran en temel ayrım noktalarından biri olarak çok daha belirleyici hale geldiğini açıklar.

Stalin'in 110. doğum yıldönümü olan 1989 yılında tüm yoldaşlarımızı, tüm dünya Marksist-Leninistlerini ve sınıf bilinçli işçilerini 'Stalin kılıcı'na dört elle sarılmaya; O'ndan öğrenmeye; O'nun Marksist-Leninist eserini her türden saldırıya karşı tavizsiz savunmaya özel ağırlık vermeye çağırır.

Partimiz bu anlayışla 1989 yılını 'Stalin yılı' ilan etmiştir.

STALİN'E VE O'NUN ŞAHSINDA MARKSİZM-LENİNİZME SALDIRILARI GERİ PÜSKÜRTMEK İÇİN İDEOLOJİK SALDIRIYA İLERİ!

STALİN SAVUNULMADAN MARKSİZM-LENİNİZM SAVUNULAMAZ!

Aralık 1988

DÜNYA'DA, TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA DURUM VE GÖREVLERİMİZ...

1988'DE DÜNYA'DA DURUM

Kapitalizmin tüm çelişmelerini, ötesinde DEVRİMİN başladığı en uç noktasına kadar geliştiren "asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizm" in dünyası; emperyalist/sosyal-emperyalist dünya sistemi 1988 yılında da içinde yaşadığı devri krizlerden birinde derin sarsıntılar geçirerek yaşadı.

Bütün revizyonist, oportünist çarpıtma ve kandırmacalara rağmen; emperyalizmin her devri krizi, bir öncekinden ağır olmakta; her geçici istikrar daha ağır bir krizin hazırlayıcısı, habercisi olmaktadır.

Günümüz emperyalist dünyası, 1987'de İkinci Dünya Savaşı sonrasında, şimdiye dek yaşadığı en ağır mali krizi gördü. Dünya borsalarında bir gün içinde "kupon kesiciler"in ellerindeki hisse senetleri 600 milyar Dolarlık değer kaybetti. İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan, Dolara bağlı para sistemi bugün can çekişiyor. Bu sistem bugün suni olarak emperyalistlerce ayakta tutulmaya çalışılıyor. Ama bütün çabalar, bu sistemin kokuşmuş bir ceset haline geldiği gerçeğini, bugün ortadan kaldırmıyor.

Ve emperyalist dünya, 1988 yılında, 1987'den devraldığı mali krizin yükü altında kıvranıp durdu. Bu ise doğal olarak, emperyalistler arası çelişki ve sömürüden pay dalaşının yeni boyutlar kazanmasına hizmet etti aynı zamanda.

Bütün emperyalist ülkelerde, emperyalist sistemin doğal sonucu olan işsizlik ve onun ayrılmaz yolarkadaşı yoksulluk iyice belirgin bir salgın hastalık halini açıkça sergiledi 1988'de.

Güya işsizlik olmayan revizyonist, sosyal-emperyalist ülkelerin de bu konuda batılı emperyalist ülkelerden özde farkı olmadığı çok daha açık görüldü bu yıl içinde. Artık minare kılıfa sığmadığı için, Rus sosyal-emperyalistlerinin şefi Gorbaçov bile işsizliğin, enflasyon ve bütçe açıklarının -hem de büyük boyutlarda- varlığını itiraf etmek zorunda kaldı. "Sosyalist" Polonya, Yugoslavya, vb., ülkelerde işsizliğin boyutları, batılı emperyalist ülkelere işçi göçünün boyutları ile ortadadır.

Emperyalist ülkelerde 1988'de de işsizliği azaltmak için ileri sürülen, ya da uygulanan tüm programlar giderek derinleşen buhrana paralel olarak, daha fazla işsizliğe, daha fazla yoksulluğa yolarkadaşı olmaktan başka bir işe yaramadı.

Hiç bir emperyalist ülkede, 1988 yılında -işsizliğin ortadan kaldırılması hedefi- burjuva partilerinin propaganda malzemesi olarak bile kullanılmadı. Bütün vaadler, işsizlik sayısını azaltma, sınırlama, ilerlemesini durdurma, vb. sınırları içinde kaldı. İşsizlik yanında, sürekli artan fiyatlar, sürekli olarak -ücret artışlarının üzerinde seyreden enflasyon geri alınan -azaltılan sosyal hizmetler, işçi sınıfının yaşam koşullarını daha da kötüleştirdi 1988'de.

Bir kez daha bütün emperyalist, sosyal emperyalist ülkelerde krizin yükü, işçilerin, emekçilerin sırtına yıkıldı 1988'de de..

Geride kalan bir yılda bir kez daha, emperyalizme bağımlı geri ülkelerde, emperyalist sistemin buhranının yansıması, işçi sınıfı ve ezilen-sömürülen yığınlar açısından, emperyalist metropollere göre çok daha büyük felaketlere yolaçtı. Yüzbinlerle, milyonlarla insan, bugün, 21. yüzyıla 12 yıl kala, hala açlıktan ölüyor, açlıktan ölme tehdidi altında yaşıyor.

İşçi sınıfı ve diğer ezilen-sömürülen

katmanların emperyalist ülkelerde gelişme eğilimi gösteren direnci karşısında, emperyalistlerin cevabı, daha açık, daha sert tedbirler, yeni yasalar; onlara dayanılarak en küçük direnci bile, daha çıkarken ezme, İÇ FAŞİSTLEŞMEnin boyutlarını arttırmaktadır.

Gösteri, örgütlenme, grev hakkı, basın özgürlüğü, vb. bir dizi demokratik hak, her geçen gün daha fazla sınırlandırılıyor. 1988'de bu alanda yapılanlar, bu yıla kadar yapılanlara yenilerinin eklenerek daha fazla sınırlama, daha fazla iç faşistleşme yönünde çaba biçiminde kendini ortaya koydu emperyalist ülkelerde.

Bu gelişmenin diğer somut göstergeleri ise; emperyalist devlet aygıtlarının temel direği orduların ve bir iç savaş örgütü olarak mükemmelleştirilmeye çalışılan polis, sınır koruma güçleri, vb.'nin silahlandırılmasının korkunç boyutlara vardırılması oldu. Her gelişen mücadeleyi daha tomurcuk halinde, gelişmeden boğabilmek için, toplumu tam olarak kontrol altına alabilmek için, kontrol aygıtlarının mükemmelleştirilmesine daha da hız verildi.

Eldeki tüm propaganda araçları ile toplumun militaristleştirilmesi için ideolojik eğitim; ve bu yöndeki somut adımlar sıklaştırıldı 1988'de.

Emperyalizm, en büyük ve en güçlü düşmanı işçi sınıfını içerden fethetmek için; bir yandan yarı-sömürgeleri ve bağımlı ülkelerden elde ettiği aşırı kârların bir bölümü ile geniş bir işçi aristokratları-işçi bürokratları tabakası oluştururken, diğer yandan burjuva ideolojisini işçi sınıfı içinde en geniş şekilde sürekli mükemmelleştirdiği propaganda aygıtı üzerinden, tekniğin son sözü olan araçlarla yaymaya, çeşitli milliyetlerden işçiler arasında düşmanlık, kin, aşağılama duyguları, burjuva bilimlerinin sunduğu bütün imkanları da kullanarak yaygınlaştırmaya devam etti.

Emperyalizm, azami kâr amacının en önemli aracı olarak, bağımlı ve yarı-sömürge ülkelerdeki uşakları, işbirlikçilerine verdiği, milyarları bulan kredileri geri alabilmenin planlarını yaparak, bu ülkelerin işçi sınıfı ve halklarını yoksulluk ve açlık uçurumunun daha da derinlerine atmanın planlarını yapıyordu 1988 de.

Bu çabanın en belirgin görüntülerinden biri olan IMF yıllık toplantısı, onbin üzerinde banker ve politikacının katılımı ile Batı Berlin'de gerçekleştirildi bu yıl içinde.

Bu arada emperyalizme bağımlı ve yarı sömürge ülkelerin bazılarında emperyalizme bağımlı burjuvazi, yukarıda adı geçen milyarlık borçların yüküyle yaşamı daha da çekilmez kılınan işçi sınıfı ve emekçi yığınların yükselen mücadelesi karşısında, yüzündeki demokratik maskeyi atıp açık faşizm uygulamasına geçmeye hız verdi bu yıl içinde. Feodalizm ne kadar az çözülmüşse, bu ülkelerde faşizm, o kadar çok Ortaçağ özelliği taşıyor.

Diğer yandan ise, yer yer açık askeri faşist diktatörlükler, son bir yılda hız kazanan kitle hareketleri ve direnişler karşısında, yeni "demokrasi" maskeleri takınarak, geniş emekçi kitleleri pasifize etme yolları da aradı 1988'de.

Bu ikili görüntü de, emperyalizme bağımlı ülkelerin bir çoğunda, hakim sınıfların kâh demokrasi maskesi takarak, kâh bu maskeyi kaldırıp atarak, bilinen faşist çember içinde dönüp durduklarını bir kez daha gösteriyordu dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına.

Ekonomik kriz içinde kıvranan emperyalist ülkeler, sahip oldukları etki ve pazar alanlarını, ekonomik, mali, askeri, siyasi... her yönden kendilerine bağladıkları ülkeleri giderek daha büyük gaddarlıkla talan etmeye devam etti 1988'de. Her büyük emperyalist büyük güç (Rus sosyal-emperyalizmi, ABD emperyalizmi, Batı Alman emperyalizmi, İngiliz emperyalizmi Fransız emperyalizmi, Japon emperyalizmi) dünya hegemonyası için dalaşında, diğerlerinin pazarlarını ve etki alanlarını ele geçirebilmek için aç kurtlar gibi beklemeye, tetik elde fırsat kollamaya devam etti bu yılda.

Emperyalist büyük güçler, ellerindeki etki alanlarını korumak ve yeni etki alanları ele geçirmek için kıyasıya bir mücadele yürütürken, 1988'in moda kelimeleri "barış" ve "insanlık çıkarları" vb. türünden demagojiler ardına gizlenerek, yeni bir emperyalist paylaşım savaşını, yeni bir dünya savaşını somut olarak hazırlamaya devam ettiler 1988'de de.

Eşitsiz, sıçramalı gelişme yasası sonucu; değişen güç dengeleri şartlarında, devri krizlerin belirli noktasında, dünyanın yeniden paylaşımının gündeme getirilmesi, emperyalist sistemin doğasındandır. Bütün emperyalist ülkelerin, başta emperyalist büyük güçler olmak üzere, ekonomilerini ve toplumları giderek büyüyen boyutlarda militaristleştirmeleri ve silahlanmaya korkunç kaynaklar ayırmaları, işte faşistleşmenin büyüyen boyutları, YENİ BİR DÜNYA EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVA

ŞININ SOMUT HAZIRLIĞINDAN BAŞKA BİRŞEYİN İŞARETİ DEĞİLDİR.

Özellikle 1988 yılı içinde bir yandan Avrupalı emperyalist devletlerin Avrupa Topluluğu içinde ekonomik, siyasi birliklerini pekiştirme (?) çabalarına Nato dışı askeri birliktelik yönünde yeni adımlar atmaları (*) eklenirken; bir yandan da ABD emperyalizmi ile çelişkilerinin keskinleşmesi aksine Rus sosyal-emperyalizmi, yani onun yeni şefi Gorbaçov ve kliği ile ilişkileri geliştirme çabaları, emperyalist/sosyal-emperyalist dünyada yeni oluşumların habercisi oluyordu.

Bu arada Rusya/Çin yakınlaşması ve ABD ile Kanada arasında gümrükleri sıfırlama sınırları açma yönündeki yeni ekonomik ilişkilerin planlanması, emperyalist/sosyol-emperyalist dünyadaki yeni oluşumların birer parçasını oluşturuyordu 1988 yılında...

Emperyalist/sosyal-emperyalist dünya, yeni ekonomik, politik, ve askeri oluşumları bütün hızıyla tezgahlanmasını sürdürürken, 1988 yılının en fazla üzerinde konuşulan konusu hiç kuşkusuz,ABD ve Rusya arasında başlatılıp, sürdürülmesine karar verilen "silahsızlanma" ve "barış" görüşmeleri oldu.

Ancak büyük tantanalarla yapılan SİLAHSIZLANMA görüşmeleri ve anlaşmaları da, yukarda vurguladığımız SAVAŞ HAZIRLIĞI gerçeğini değiştirmiyor.

1987 sonunda ABD emperyalistleriyle, Rus sosyal emperyalistleri arasında imzalanan kısa ve orta menzilli atom başlıklı füzelerin belli bir süre içinde yok edilmesi konusundaki anlaşma; tüm emperyalist ve gerici basın-yayın araçları ile "barışı daha güvenlikli hale getiren bir anlaşma", "insanlığın geleceği açısından bir dönüm noktası", vb. olarak tanıtıldı. Gerçekten barış isteyen emekçi yığınlar içinde, emperyalist efendilerin anlaşmaları ile barış sağlanabileceği hayalleri körüklendi, körüklenmeye devam ediliyor.

Emperyalistlerin atom silahlarının tümünü yok etme diye bir niyetlerinin olmadığı bir yana; atom silahlarının ortadan kaldırıldığının varsayıldığı şartlarda da, bir dünya savaşı ve genelde savaşların engellenebileceğinin hayal olduğu bilinmelidir. Emperyalistler/sosyal-emperyalistler yumuşama lafları ardında;silahlanmalarını her geçen gün daha da modernleştirmeye devam ediyorlar. Çöpe atılan, atıldığı söylenen silahların yerini, aynı işi görecek daha modernleri alıyor. Atom silanları dışındaki silahlar da, insanlığı yok etmeye yetecek düzey ve kapasitede. Atom silahı olmadan da savaş yürüyeceğini ve böyle savaşlarda da milyonlarca insanın ve üretim aracının yok edileceğini şimdiye kadarki dünya savaşları gösterdiği gibi, İkinci Dünya Savaşı bittiğinden bu yana yürüyen yüzlerce gerici karşı-devrimci savaş da gösteriyor.

Atom silahlarının diğer "klasik" silahlara "yakma-yıkma-radyasyon" etkileri açısından "üstünlüğü"; bugün tek bir atom silahı olmadan bile, "klasik" silahlarla da dengelenebilir durumdadır. Bu bağıntı da her atom-reaktörünün yüzlerce atom bombası kadar "yakma-yıkma-radyasyon" gücüne sahip olduğu; bir atom-reaktörünü havaya uçurmakla atom savaşı yürütülebileceğini, bugün herkes bilmektedir.

Güya barışın hüküm sürdüğü ortamda, sadece -atom silahsız!- İran-Irak savaşında yüzbinlerce insan öldü, milyarlarca Dolar değerinde üretim aracı yok edildi, kullanılmaz hale getirildi.

Ne emperyalist/sosyal-emperyalist güçlerin 1988'de yürüttükleri silahsızlanma görüşmeleri; ne de bazı bölgesel savaşların şimdilik kaydıyla durdurulmuş olması bundan sonra emperyalist sistemin bir ürünü olan haksız, emperyalist savaşların olmayacağının işareti, vb. değildir.

Diğer yandan Rus sosyal-emperyalizmi-nin yeni sözcüsü Gorbaçov'un Aralık ayı

(*): Bu birlik de yalnızca görünürde istikrarlı bir birliktir. Çünkü Avrupalı emperyalist büyük güçler başta olmak üzere, emperyalist devletler arası çelişki, her geçen gün bir dizi ekonomik ve politik karar ve uygulamada dışa vurmaktadır. Bu ise başlı başına incelenmesi gereken bir konu olduğu için, burada üzerinde fazla durmayacağız. Yalnızca Lenin'in 1915 Ağustos'u sonunda yaptığı,

"Bu (Avrupa Birleşik Devletleri sloganı/ÇN) kapitalizm şartlarında ya gerçekleştirilemez; çünkü böyle bir şey dünya ekonomisinin planlı bir örgütlenmesini, sömürgelerin etki alanlarının vb tek tek halklar arasında pay edimini gerektirir. Ya da bu, Avrupa'nın büyük güçlerinin sömürgeleri daha iyi ezme ve daha hızlı gelişen Japonya ve Amerika gibi ülkelere karşı mücadele için geçici bir ittifakını içeren gerici bir şiardır." (Lenin, Eserler-Almanca- Cilt 21, sf. 347)

tespitinin ilkesel doğruluğunu bugün de koruduğunu, pratiğin bu Marksist-Leninist tespiti bugün de doğruladığını söylemekle yetiniyoruz.

içinde yaptığı ve "tarihi" olarak nitelenen konuşması ve açıklamaları da gelecek açısından dünya proletaryası ve halkları için bir güvence değildir.

Bu "tarihi" konuşmada Gorbaçov'un "sürpriz" açıklaması, bizce 500 bin askerin Doğu-Avrupa'dan çekilip dağıtılacağı, bazı silah fabrikalarının silah yerine makina üretecek hale getirileceği vb. değildi. Sürpriz olan, Nato'da görevli bir Batı Alman generalin de dikkat çektiği gibi, "bugüne kadar saldırı amaçlı örgütlenmiş ordunun, savunma prensibine göre yeniden düzenleneceğini" açıklamasıydı.

Yeni Çar Gorbaçov'a göre de; sosyal-emperyalist Rusya'nın orduları bir saldırı ordusu idi. Ve şimdi bu saldırı amaçlı ordu Gorbaçov istedi ! diye nitelik değişime uğrayarak savunma ordusuna dönüşüp, yeni bir işlev üstlenecektir!

Bu maddenin doğasına aykırı olup, Gorbaçov'un demagojisi olmaktan öteye geçemiyecektir.Çünkü emperyalizmi ve ordularını ortadan kaldıracak tek güç, sınıf partisi önderliğindeki proletarya ve emekçi kitlelerin devrimci iç savaşları , devrimci şiddeti olacaktır.

Ve bir kez daha vurguluyalım ki, emperyalist efendilerin barış-silahsızlanma görüşmeleri, asker indirimi vb. palavraları, esasta var olan savaşları yok gösteren ve hazırlığı daha büyük savaşlara hazırlığın üzerini örtmeye yarayan bir örtüdür.

Dolayısıyla, insanlığın kurtuluşu, emperyalist savaşın biricik alternatifi gibi gösterilmeye çalışılan emperyalist barışta değil; PROLETER DÜNYA DEVRİMİ'ndedir.

1988 yılı, emperyalist burjuvazinin "aşırı kâr" dürtüsü sonucu doğayı, içinde yaşanmaz hale getirme yönünde bozma-tahrip etmede hangi noktalara kadar geldiğinin yeni örneklerini verdi.

Batı Almanya'da yılın son aylarında bir atom-reaktöründe (Biblis) bir yıl önce olan bir kazada, Çernobil'dekine benzer bir "çekirdek erimesi"ne ramak kaldığı ve bunun bir yıl gizlendiği ortaya çıktı.

Ardından hem Batı Almanya'da, hem diğer emperyalist ülkelerde bir dizi atom-reaktörü "kazası"nın gizlenmiş olduğu çorap söküğü gibi çıktı ortaya.

1988 yılında, Kuzey Denizi'ne endüstri ülkelerinin döktüğü kimyevi pislikler sonucu, tüm fok balıklarının neslinin tükenmesi tehlikesi ile karşı karşıya kalındı.

Ormanların ölümü, nehirlerin içinde canlı yaşamaz hale gelmesi süreci, denizlerin dökülen endüstri pislikleriyle kirletilmesi süreci bütün hızıyla sürdü.

Kuzey Kutbu üzerindeki "ozon deliği" 1988'de de büyüdü. Bilim adamlarının "sera efekti" adını verdikleri, endüstri gazlarının atmosferi etkilemesi, ve bunun sonucunda muazzam boyutlardaki (her yıl ortalama bir dereceye yakın ısınma!) iklim değişiklikleri, -ki bunun sonucunun bugün oturulur durumda olan bir çok alanın çölleşmesi, kutupların erimesi vb olarak hesaplanıyor- giderek artan bir ivme ile sürdü.

Bugün emperyalizmin en az atom silahları kadar insanlığı tehdit eden bu sonuçları, YA BARBARLIK - YA SOSYALİZM alternatifinin tek gerçek alternatif olduğunu emperyalizmin Proleter Dünya Devrimi ile kökü kazınmadıkça, bizzat dünyanın yok edilmesi sürecine dur demenin -gerçek anlamda- mümkün olmadığını, görmek isteyen gözlere içine sokarcasına göstermektedir.

Bir yandan kâr amacı ile doğal kaynakları insafsızca kurutan, yok eden, dünyayı yaşanmaz hale getiren emperyalistlerin, buzul altında kalan 3 balina somutunda -daha sonra açık denizde avlamak üzere!!!- elbirliği ile gerçekleştirdikleri eşsiz "kurtarma gösterileri" de (üç haftaya yakın bütün dünyada, haber bültenlerinde nerde ise baş köşeyi işgal etti, bu kurtarma hareketi!) bu gerçeğin üzerini örtemez.

1988 yılı içinde bu gelişmeler yanısıra, öne çıkan bir diğer gelişme; dünyanın dört bir köşesinde yüzbinlerce insanın değişik taleplerle sokaklara dökülmesi ve bu gösterilerin yer yer kanlı çatışmalara kadar varmasıydı.

Bu kitle gösterilerinden bir bölümü ; Şili, Güney Kore gibi ülkelerde faşist diktatörlükleri hedefleyen ve demokrasi talebini seslendiren, sosyal kurtuluşu burjuva önderlikler ardında elde edebileceğini sanan hareketler olurken; Cezayir de daha iyi bir yaşam talebi ile dini gericiliğin önderliğinin ardında mevcut burjuva devleti sorgulanıyordu.

Özellikle revizyonist, sosyal-emperyalist dünyada ise; Yugoslavya örneğinde olduğu gibi, binlerce Arnavut ulusal taleplerle hakim ulus olan Sırp şöven milliyetçi saldırılara başkaldırırken; Rusya'da Gürcüler merkezi devlet şahsında , Büyük Rus şövenizmine; Ermeniler de hem merkezi devlete, ama özellikle de Azeri komşu ulusunun milliyetçi yayılmacılığına, katliamlarına karşı ayağa kalkıyor -

lardı.

Diğer yandan yine Rusya'da Baltık Cumhuriyetleri'nde binlerce insan, burjuva önderleri ardında saf tutarak, "bağımsızlık" talebi ile sokağa dökülürken, çıkış noktası bir kez daha milliyetçilik oluyordu.

Bu arada Yugoslavya'da yüzbinlerce Sırp, hakim ulus olan Sırpların Yugoslavya'daki egemenliğini güçlendirmek için sosyal-şöven, milliyetçi önderlerin yönlendiriciliğinde hakim ulus milliyetçiliğinin şöven bayrağını yükseklere kaldırarak diğer ulus ve azınlık milliyetleri asimile etme mücadelesinin araçları haline geliyordu.

Tüm bu hareketler; ister ulusal bağımsızlıkçı, isterse ulusal-baskıcı olsun, hepsi de milliyetçilik temelinde; burjuva önderlikler altında gerçekleştirilen hareketlerdi.

Yine, kurulu devleti sıkıştıran, sorgulayan ve "demokrasi" talebi ile sokağa dökülen yüzbinlerce insan da, burjuva önderlikler ardında saf tutarak, reformizm -revizyonizmin sosyal kurtuluşu gerçekleştirmesini umuyorlardı.

Dolayısıyla, sosyal ve ulusal kurtuluş yönünde aranan tüm çözümler, 1988 yılı boyunca hep burjuva çözüm sınırları çerçevesinde oldu ve halen de olmaya devam ediyor. /Tek tek ülkeler özgülünde adı geçen gelişmelere, yazının devamında daha geniş değineceğiz./

Bu gelişmeler, biz Bolşevik Komünistlere ve sınıf bilinçli işçilere şu gerçeği bir kez daha göstermiştir ki; son bir kaç yılda kurulu gerici düzenlere karşı kitle hareketlerinde gözle görülür bir artış izlenmesine karşın; bu hareketler içinde Marksist-Leninist bilincin yaygınlaşması, komünistlerce yaygınlaştırılması -eğer varsa- olağanüstü derecede zayıftır.

Bu olgu ise; 1988 yılının da Marksist-Leninistler ve Dünya Komünist Hareketi açısından ideolojik, siyasi ve örgütsel alanda en olumsuz yıllardan biri olduğunu bizlere göstermiştir.

Bu olumsuzluğun incelenmesi, kapsam bakımından daha farklı bir yazının konusu olmasına karşın; belli başlıklar altında kısaca toparlarsak durum söyledir:

* Bugün, özellikle modern revizyonistlerin marifeti sonucu, Marksizm-Leninizm ezilen ve sömürülen geniş emekçi kitleler açısından eski çekiciliğinden ve prestijinden çok şey yitirmiş durumdadır.

Sovyetler Birliği'nin revizyonistleşmesi, sosyal-emperyalistleşmesi karşısında Marksizm-Leninizm'in bayrağını yükseklerde tutmaya çalışan ÇKP-AEP cephesinde önce Çin'deki gelişmeler; daha sonra AEP'nin revizyonistleşmesi, "sosyalizmin" imkansızlığı; Marksizm-Leninizm'in teorisinde yanlışlık olduğu vb. düşüncelerin gelişmesinde belirleyici rol oynamıştır. Ortamı ideolojik açıdan belirleyen bir umutsuzluk ve güvensizliktir. Burjuvazi, ideolojik yönden saldırı durumundadır. Fazla direnişle karşılaşmadan "sosyalizmin", "Marksizm-Leninizm"in iflasını (!) ilan edebilmektedir.

Yığınların gözünde; Sovyetler Birliği de, Çin de, Arnavutluk da, Küba da.. kısaca ben sosyalistim diyen herkes sosyalisttir, komünisttir. Ve bunların sosyalizm adına savunduğu, Marksizm-Leninizm adına savunduğu her şey, geniş yığınların nezdinde söylenen şeyin kendisidir. Bu bilinçle soruna yaklaşıldığında, yeni lenin Marksizm-Leninizm değil; Marksizm-Leninizm adına savunulan revizyonizmin türlerinin olduğunun kavranması tabii ki mümkün değildir. Ve durum da budur.

"Yaşayan sosyalizm" denen revizyonizmin pratiği, kendiliğinden sosyalizme eğilimli emekçi yığınları gerçek sosyalizmden, Marksizm-Leninizm'den uzak tutmaktadır.

* Bugün hala modern revizyonizm -bu kez de merkezinde Gorbaçov makyajı ile- "Marksizm-Leninizm'in yeni koşullara uyarlanması" olarak Marksizm-Leninizm adına sarılıp emekçi kitlelerin Komünizme sempati duyan kesimi arasında kesin egemenliğini sürdürmektedir. AEP revizyonizmi de belli bir potansiyeli kendi rotasında yine Marksizm-Leninizm'i savunma adına tutmaktadır.

Bunun dışında uluslararası alanda "Mao Zedung Düşüncesi", "Maoizm" adına bir diğer revizyonist odağın çeşitli türevlerinin devrimci kitleleri etkilemesi ve bir dizi devrimci-revizyonist kırması arasındaki varlığını sürdürmesi; hepsinin de Marksizm-Leninizm adına işçi sınıfına yabancı burjuva düşünceleri, proleter düşüncesi diye piyasaya sürmeye devam etmesi; devrimci potansiyelin çarçur edilmesi yanısıra, emekçi kitlelerin burjuva zehiri ile zehirlenmesini beraberinde getirmektedir.

Tüm bu revizyonist, burjuva odaklar karşısında bugün de Marksist-Leninistler hala bir avuçtur. Ve çok sınırlı nicel gücü ile Marksist-Leninistler uluslararası

sı alanda her türden burjuva akımla Marksist-Leninist ilkelerin savunulup, onların gerçek yüzlerini gösterme mücadelesinde sadece kendi gücüne dayanarak hareket etme zorundadır. Bu ise, görevlerin çokluğu, güçlerin sınırlılığı zıtlığı içinde, Marksist-Leninistlerin gelişen kitle hareketlerine de güçlü biçimde müdahale etmelerini objektif olarak engellemektedir.

Ancak Marksist-Leninistler açısından bugün için kavranacak esas halka; bu hareketler içinde de olunsa; öncelikle her renkten revizyonizme, reformizme ve kaba burjuva milliyetçiliğine karşı yılmadan mücadele etmek; birbirine kopmaz bağlarla bağlı bu burjuva akım ve anlayışlarla hayatın her alanında bıkmadan hesaplaşmaktır.

1989'a girerken Bolşevik Komünistler olarak bizlerin ve sınıf bilinçli işçilerin, sınıf kardeşlerine ve bütün ezilenlere söyleyeceklerimiz bir kez daha şu olacaktır:

* Emperyalizmin bunalımının sebebi bizzat emperyalist sistemin kendisidir. Emperyalist buhrandan nihai kurtulmanın yolu, emperyalizmi PROLETER DÜNYA DEVRİMİ ile yok etmektir.

* Emperyalist, gerici, karşı-devrimci, haksız savaşlar, emperyalizm varoldu ğu sürece kaçınılmazdır. Bu nedenle emperyalist savaşa karşı, gerçek alternatif, emperyalist barışı savunmak değildir. Dişine tırnağına kadar silahlanmış sınıf düşmanlarına karşı "şiddetsiz direniş" propagandası yapan sosyal-pasifizmin aksine, işçilerin tek kurtuluş yolu şiddete dayalı devrimdir. Emperyalist savaşları tarihe gömmenin biricik yolu, emperyalist sistemi Proleter Dünya Devrimi ile yok etmektir. Şiarımız; emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı, devrimci iç savaş ve ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarıdır.

PASİFİZM VE BARIŞ SLOGANI

Yığınların barıştan yana duyguları çoğu zaman, bir protestonun başlangıcını,savaşın gerici niteliğine karşı kızgınlığı ve yığınların bu niteliğin bilincine vardıklarını ifade eder. Bu duygudan yararlanmak, sosyal demokratların görevidir. Bu anlamdaki her harekete, her gösteriye bütün güçleriyle katılacaklar, ama devrimci bir hareket, toprak ilhakları olmadan, uluslara tahakküm olmaksızın , şimdiki hakim sınıfların hükümetleri arasında yağmasız, yeni yeni savaşların tohumları atılmayan bir barışın mümkün olabileceği yolundaki hiç bir düşünceye izin vermezler. Halkın bu şekilde aldatılması hasım hükümetlerin gizli politikalarına hizmet etmek ve bunların karşı-devrimci planlarını kolaylaştırmak demektir. Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır.

(Lenin, "Sosyalizm ve Savaş"tan-Alm. Cilt 21, sf. 317)

* Emperyalist, sosyal-emperyalist, faşist, gerici dünya, gelinen yerde emperyalizmin, sadece silanlanma ve savaşlarıyla değil, aynı zamanda denizleri nehirleri zehirlemesi, ormanları yok etmesi; atmosferde oluşturduğu ozon deliği ile insanlığı yok olma tehlikesi ile yüz yüze getirmesi nedeniyle, işçi sınıfı ve tüm ezilenlere YA SOSYALİZM - YA BARBARLIK alternatifini, hiç bir dönemde olmadığından daha güncel alternatif olarak dayatmıştır.

* Bu sosyalizm, ne Kruşçov ve Gorbaçovların, ne Tenglerin, ne de Euro-Komünistlerin sahte sosyalizmidir. Gerçekten alternatif olacak tek ve gerçek sosyalizm; Lenin ve Stalin'in önderliğinde Bolşeviklerin, modern revizyonizmin hakimiyetine kadar kurup inşa ettikleri, proletarya enternasyonalizmi temeli üzerinde yükselen, her türlü burjuva düşünceye düşman, proletarya diktatörlüğü olan sosyalizmdir. Hedef; bu sosyalizm, Komünizme giden yolda bir geçiş dönemi olan proletarya diktatörlüğü olup; görev, bu hedefin tüm engellerini sabır ve inatla yerle bir etmektir. Bu, bir dizi ülkede proletarya diktatörlüğünün yolunu açmak için, İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlükleri'nin kurulması demektir.

Bu bağlamda temel şiarlarımız:

* EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE ÖLÜM
* EMPERYALİST, GERİCİ, KARŞI-DEVRİMCİ , HAKSIZ SAVAŞA KARŞI, İÇ SAVAŞ
* YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ
* YA BARBARLIK YA SOSYALİZM
* ÇÖZÜM MİLLİYETÇİLİK DEĞİL; PROLETER ENTERNASYONALİZMİDİR
* YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA
* YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM
* YAŞASIN BOLŞEVİZM'dir.

Ve Bolşevikler kızıl bayraklarında bu şiarlar yazılı olarak emperyalist dünya ve onun işçi sınıfı içindeki ajanları olan her renkten revizyonizme karşı mücadelesini hayatın her alanında gücü ölçüsünde bıkmadan, usanmadan sürdürecektir.

1989'un bu mücadelenin daha da geliştiği bir yıl olarak 1988'den daha fazla kazanımlarla dolu olması, bugünkü görevimizdir.

Açıktır ki, uluslararası alanda temel sorun; her ülkede Bolşevik Partilerin yaratılması sorunudur. Çünkü yukarıda saydığımız tüm görevleri yerine getirecek; buna önderlik edecek güç, Marksist-Leninist, Bolşevik Partiler olabilir.

Bu yüzden uluslararası alanda temel görevimiz, her ülkede Marksist-Leninist partilerin yaratılması mücadelesini izlemek; ve bunlara gücümüz ölçüsünde destek vermektir.

Uluslararası alandaki olayların doğru bir tahlili; ve bu alanda doğru görüşlerin propagandası; güç oranında eylemler konması vb. bu görevin yalnızca bir parçasıdır.

*

1988 ve SOSYAL-EMPERYALİST KAMPTAKİ GELİŞMELER:

Gorbaçov ve "yeni politikalar":

1988 yılı boyunca dünya kamuoyunun en fazla ilgisini çeken gelişmelerden bir bölümü, hiç kuşkusuz Rus sosyal-emperyalizminde olanlardı.

Rus sosyal emperyalizminin yeni şefi Gorbaçov ve modern revizyonist kliğinin, sosyal-emperyalizmin dünya genelinde karşılaştığı sorunlar ve ülke somutunda sosyal-faşist diktatörlüğün tıkanan uygulamalarının sonucu, üretip uygulamaya çalıştığı politikalar ve bu uygulama sürecinde ortaya çıkan durumlar, adı geçen gelişmeler arasındaydı.

Gorbaçov ve ekibinin, "açıklık" ve "yeniden yapılanma" şiarları ile bürokratik devlet kapitalizminin gelinen yerde işlemeyen çarklarını sökerek, yerine özellikle ekonomide ve bir ölçüye kadar da devlet örgütlenmesi ve politika da Batı emperyalizminin bilinen araçlarını alıp monte etme çalışmaları, yeni modern revizyonist politikanın belli başlı özelliklerini ortaya koydu 1988'de.

Yeni politik-ekonominin özü ve esası; klasik kapitalist özel mülkiyetin resmen devlet politikası haline getirilmesi olurken; devlet örgütlenmesinde revizyonist partinin etki alanını daraltarak, güya Sovyet örgütlenmesinin ağırlığının arttırılması, bunun gereği olarak ta yeni bir anayasanın kabulü ve devlet başkanının yetkilerinin arttırılması vb. devletin reorganizasyonu yönünde atılan başlıca adımlar oldu. Bütün gelişmeler aslında, Gorbaçov ekibinin Batılı emperyalistlerce de taktirle! karşılanan yöneliminin, bir çeşit başkanlık sistemine sahip, burjuva parlamentarizmine doğru olduğunu gösteriyor.

Dış politikada, yeni politikanın çıkış noktası "insanlığın yararına", "barış" için Batılı emperyalistlerle -özellikle de ABD ile- "silahsızlanma" görüşmeleri olurken, ideolojik alanda tüm bu uygulama ve üretilen politikaların özünü de Stalin ve Stalin dönemi Sosyalizm pratiği düşmanlığı oluşturuyordu.

1988 yılı boyunca Gorbaçovcu modern revizyonistler, attıkları her yeni adımda, aslında özde kendi öncüllerinden Brejnev ve ekibinin revizyonist hattını hedef alırken, Brejnevci hainleri "Stalinist" olmakla ve "Stalinci oldukları için Rusya'yı bu hale getirmekle" suçlayarak, "her kötülüğün kaynağı Stalin" şiarını kara bayraklarına yazıp dalgalandırıyor, Batılı emperyalistlerle kolkola güçlü bir karşı-devrim korosu oluşturuyorlardı.

Batılı emperyalistlerin sabah - akşam sağlığı ve başarısı için dualar ettiği Gorbaçov haini, Stalin yoldaşı, Hitlerle eşitleme noktasına varan, pespaye saldırılarını tüm emperyalist burjuvazi ile ağız birliği ederek sürdürürken, kullandığı paslı silahlar bir kez daha hocası Kruşçev ve Troçkistlerin karşı-devrimci, anti-komünist sandıklardan çıkardığı çakar almazlardı.

Böylece 1988 yılı boyunca, bürokratik devlet kapitalizminden yana olan Brejnevci revizyonistler "dogmatikler", "Stalinciler"; Gorbaçov ve şürekası da "koşullara uydurulmuş Marksizm-Leninizm'in savunucusu demokratik Marksist-Leninistler olarak dünya kamuoyuna tanıtılıp, yeni revizyonist tezler, Stalin düşmanlığı temelinde piyasaya sürüldü durdu.

Stalin düşmanlığının yeni politik-ekonomi ile birleştirilmiş biçiminin en çar

pıcı örneği, hiç kuşkusuz "Buharin'in itibarının geri verilerek aklanması" oluyordu.

Aslında bu gelişme karşısında fazla şaşacak bir yan yok. Çünkü bugünkü ekip, "yenilik" vb. adına aslında özellikle tarım alanında hocaları Buharin'in "zenginleşin" çağrısında ifadesini bulan "kulak ekonomisi"nin savunucusu durumundadırlar.

"Daha fazla kâr" şiarıyla ve planlı ekonominin resmen tasfiyesi (gerçi Kruşçev'ten beri yoktu, ama bunlar daha açık sözlü) üzerine inşa edilmeye çalışılan bugünkü politik-ekonomi, Buharin'in anlayışı ile özdeşlik taşıdığı için bir taşla iki kuş vurulmaya çalışılmaktadır.

Biri, bugünkü uygulamalarına eski -ama çürük- dayanaklar bulup çıkartma, diğeri de Stalin şahsında Marksizm-leninizm'e, sosyalizme ve kazanımlarına saldırıdır.

Gorbaçov ve ekibinin Marksizm-Leninizme ve sosyalizme saldırıları, her alanda sürüp gitmiştir 1988 yılı boyunca.

Örneğin bunlardan biri de,Rus ortodoks kilisesine tanınan yeni olanaklar ve dini gericiliğin "demokrasi" adına Gorbaçov destekli olarak yeni örgütlenme olanaklarına sahip olmasıydı...

Gobaçov ve milliyetçilik:

1988'de Rusya'da gündeme gelen gelişmeler sadece bunlarla sınırlı olmadı. Rusya'nın 1988 Şubat'ından bu yana gündemin den hiç çıkmayan bir sorunu da; Azeri-Ermeni çelişki ve çatışması ile başlayıp, Estonya, Litvanya, Letonya ve Gürcistan başta olmak üzere bir dizi "Birlik Cumhuriyetleri"nde ortaya çıkan ulusal talepli olaylardı.

Lenin ve Stalin döneminin Sovyetler Birliği, Kruşçev'in revizyonist Rusyası'na dönüşümü sonrası tam bir halklar hapishanesine çevrilip, enternasyonal dayanışma yerine büyük Rus şövenizminin geçirilmesinden beri, Sovyetler Birliği çatısı altında yeralan çeşitli uluslar ve azınlık milliyetler arasında çelişkiler yeniden gelişip, keskinleşmeye başladı. Bu durum, bir yandan hakim ulus durumundaki Rusların büyük Rus şövenizmine karşı, diğer yandan da komşu cumhuriyetlerdeki uluslara karşı milliyetçi akımların ortaya çıkıp, kitleleri harekete geçiren güç durumuna gelmesine neden oldu.

Bu gelişmenin en çarpıcı örneklerinden biri; 1988 başında Ermeni-Azeri çatışması biçiminde kendini dışa vuran ve tüm yıl boyunca devam eden olaylardır.

Azeri-Ermeni çatışması:

Azerbeycan Cumhuriyeti sınırları içinde yeralmasına karşın, nüfusunun % 70'ini Ermenilerin oluşturduğu Karabağ bölgesinin Sumqait kentinde 28 Şubat 1988'de Azerilerin Ermenilere yönelik saldırı ve katliamları, her iki milliyetten kitleleri ulusal düşmanlık temelinde açıkça karşı karşıya getirdi.

Yıl boyu süren yeni saldırılar ve karşılıklı protesto gösterileri, grevlerle bir yandan karşılıklı ulusal düşmanlık yeni boyutlar kazanırken, bu olayların son bulması yönünde her iki Cumhuriyet Sovyetleri ve KP yönetimlerinin ortaya koydukları öneriler ister istemez merkezi devleti, sorunu görünürde çözücü kararlar verme durumuyla yüzyüze getirdi.

Merkezi Devletin mevcut statünün sürmesi yönünde karar vermesi ise, hiç de sorunu çözücü olmamıştı. Bu karar, Ermenilerin, merkezi otoriteyi de hedefleyen ve bağımsızlığı da içeren talepler ileri sürmelerine yolaçarken, Azerileri de pek memnun etmemişti. Onlar da Karabağ'ın özerk yapısının son bularak, tümden Azerbeycan'a tabi olması talebiyle Ermenilere yönelik baskı ve saldırılarını sürdürdüler.

Bu olayların bizlere gösterdiği gerçekler şunlar oldu:

* Azeriler ve Ermenilerin milliyetçi temelde gündeme gelen gösterileri, öncelikle, Sovyetler Birliği'nde revizyonistlerce izlenen Rus şövenizminin hakim olduğu milliyetler politikasının iflas ettiğini gösterdi.

* "Sovyet kardeş halklar" topluluğunun hiç de gösterildiği gibi enternasyonalist bir birlik olmadığını gösterdi.

* Diğer yandan, Lenin-Stalin döneminde ki doğru milliyetler politikasından da sapan modern revizyonistlerin marifeti sonucu, Rus milliyetçiliğinin açıkça körüklendiği bir ortamda, enternasyonalizm yerine milliyetçiliğin körüklendiği bir ortamda, milli temelde istek ve sorunların kitleleri harekete geçirmede belirleyici hale gelmesi hiç de şaşırtıcı değildir. Ve revizyonist milliyetler siyasetinin (milliyetçilik düşüncesinin kafalarda güçlü yeri yanında) bunda belirleyici payı vardır.

Şimdi ise merkezi devlet, hem Azerbeycan ve hem de Ermenistan'a tanklı-toplu askeri birlikler gönderip, sokağa çıkma yasakları uygulayarak, revizyonist günahlarının ürünlerini bastırma çabası içine girmiştir.

Bu olayların bugünden yarına bastırılması mümkün görünmemektedir. Modern revizyonist merkezi önderlik bir yandan bu gelişmeleri nasıl kontrol ederim diye dört dönerken, bir yandan da bu olaylara sebep olan "dış güçlere" beddualar etmektedir. Hiç kuşkusuz bu olayların gelişip yaygınlaşmasında "dış güçler" dedikleri "Batı Dünyası"nın belli bir yeri vardır. Ama belirleyici olanın yukarıda özetlediğimiz revizyonist çizgi ve uygulamalar olduğu gün gibi ortadadır.

"Dış güçler" olarak adlandırılan Batılı emperyalistler ve komşu faşist Türk devletinin hakim sınıflarının olaylara yaklaşımı ana hatlarıyla şöyledir:

Batılı emperyalistler açısından, Rus sosyal-emperyalizminin kenar bölgelerinde çıkan her karışıklık, Rus sosyal-emperyalizmini zayıflatan her hareket; gerçekte rakibi zayıflatan hareket olarak desteklenmesi ve kışkırtılması gereken hareketlerdir.

Ancak bu destekleme-kışkırtma işinde, soruna Batılı emperyalistler bir sürü faktörü gözönüne alarak ve genel çıkarlar açısından yaklaşmaktadırlar. Soruna böyle yaklaştıklarında görünen şudur:

Batılı emperyalistler açısından bugünkü Gorbaçov yönetimi, diğer yönetimlere göre "daha uygar görünümlü" ve daha uysal bir görüntü sergilemekte; açıklık politikası ve uzun süreli işbirliği politikası ile hem ideolojik etkileme, hem de ticaret açısından ehven-i şer bir yönetim olarak görülmektedir. Bu yüzden, Ermeni istekleri, şimdilik "aşırı", Gorbaçov'u kenara sıkıştıran, onun politikasını tehlikeye atan istekler olarak görülmektedir.

Diğer yandan Rusya'nın özellikle güneyindeki büyük kenar bölgeleri Türkmen/Müslüman nüfusla yoğundur. Ermenilerin isteklerini desteklemek, bu Ermenilere göre daha büyük potansiyeli karşısına almak demektir. Bu ise, uzun süreli çıkarlar açısından Batılı emperyalistlerin yapmak istemedikleri bir şeydir. Bu yüzden Batılı emperyalist devletlerin ve güçlerin tavrı, kendi ülkelerindeki Ermeni nüfusun baskı gücünün yoğunluğuna göre değişen ölçülerde, lafla Ermeni isteklerinin doğruluğu yanında tavır takınmak veya susmak; gerçekte ise, bu isteklerin yerine getirilmesi yönünde hiç bir şey yapmamaktır. Gorbaçov'un zor durumda bırakıldığı konusunda dökülen gözyaşları, bu tavrın ifadesidir.

Açıktır ki, milliyetçi temelde gelişmeler, Rus sosyal-emperyalizmine karşı Batılı emperyalistlerin durumunu güçlendirmekte ve onlara Rusya'daki gelişmelere doğrudan müdahale için bulunmaz fırsatlar yaratmaktadır.

Türk hakim sınıfları açısından da Azeri-Ermeni çatışması (daha doğrusu; Azerilerin Ermenilere yönelik katliamı) ve bu bölgedeki gelişmeler, Ermeni düşmanlığının yüksek dozda körüklenmesi için yeni bir fırsat olmuştur.

Boyalı basın, yıl boyu Ermenilere yönelik yayınlarını, Azerbeycan'da Ermenilerin yürüttüğü "katliamlarla" süsleyerek, kamuoyu yaratmaya çalıştı. Bu arada bir dizi gazetede "Ermeni ve Azeri" meselesi üzerine diziler yayınlandı.

Ve sonuçta, Türk hakim sınıflarının boyalı basını, Karabağ bölgesinde aslında uluslararası hukuk kurallarına göre,1920 de imzalanan Gümrü anlaşması gereği! Türkiye Cumhuriyeti'nin de söz hakkı olduğu ve TC'nin onayı olmadan Karabağ'ın bugünkü statüsünün bozulamayacağını vb. keşfetti.

Bir bölüm hakim sınıf sözcüsü, açık-seçik Rusya'daki Türkmen milliyetler ve azınlıkları kışkırtmanın propagandasını yaparken ve Ermenilere karşı açık katliamların ideolojik hazırlığını, çıkacak fırsatlardan TC devletinin sınırlarını genişletme vb. yönünde yararlanmanın propagandasını yaparken; bir bölümü de Türkiye'nin Sovyetler Birliği'ndeki rahatsızlığı tahrik etmesinin Türkiye açısından iyi olmayacağını dile getiriyordu.

Bu pozisyonun savunucularından Milliyet yazarı M.Ali Birand, 88 sonlarında Azerbeycan ve Ermenistan gezilerine çıktıktan sonra, Ermenistan'a girememe gerekçelerini sıraladıktan ve Azeri önderlerin gösterdiği kolaylığı vurguladıktan sonra, Azerilerin şu mesajını iletiyordu: "Türkiye haklı olduğumuzu dünyaya anlatsın."

Bu başlık altında, Azerilerin görüşlerini aktaran M.Ali Birand'a göre, "Bakü'nün etkili gazetecilerinden biri"nin sözleri de şunlardı:

> "Ermeniler kiliseleri sayesinde Batı dünyasını, özellikle de Amerika'yı kandırıyor. Gerçekleri gizliyor. ... arkalarını, Amerika'daki zengin Ermenilere dayamış durumdalar. Gittikçe şımarıyorlar. Bizim ise dış dünyaya hiç bir çıkışımız yok. Bir tek Türkiye gerçekleri anlatabilir. Batı basını ile ilişkisi var. Bize yardım edin."
> (Milliyet, 23 Kasım 88)

Yine bir başka "resmi yetkiliye" göre de, "Ermeniler daha da ileri gider ve o-

laylar kontrolden çıkarsa ne olur? " sorusuna verilen yanıt şudur:

"Ermeniler önce bizi, sonra Moskova'yı karşılarında bulurlar. Daha ileri gidip ayrılmaya kalkarlarsa da kafaların da yumruk gibi Türkiye var. Nereye gidermiş?" (a.g.gazeteden)

Azeri "gazeteci" ve "yetkili"den aktarılan kısa alıntılar, çok çarpıcı anlayışları yansıtması bakımından da oldukça kapsamlıdır. Kendileri Komünist Partisi! üyesi, yöneticisi olan bu kişilere göre:

* Sorunların çözümü, proletarya enternasyonalizmi, sosyalist dayanışma vb. değildir. Bu kavramlar, adı geçen beylerin sözcük dağarcığında bile yoktur.

* Görev; sorunların Batı'ya aktarılması, bunda da faşist Türk devletinin desteğinin sağlanmasıdır.

* Azeriler, Ermenilerle başa çıkacak güçtedir (Hangi yöntemlerle olduğunu son bir yılda pratikte gösterdiler!)

* Şayet kendi güçleri yetmezse, merkezi devlet ve orduları vardır. Yok bu da çaresiz kalır da, Ermeniler "Bağımsız Ermenistan Cumhuriyeti" ilan ederse,faşist Türk devletinin Türk şövenisti yumruğu hazır beklemektedir vb., vb..

Bu ifadeler resmi! komünist!!! Azeri yetkililere aittir. Azeri kitlelerden Türk uşak basınına (örneğin Tercüman'a) gönderildiği söylenen mektuplarda ise, açıktan Ermeni katliamı için çağrılar ve gönüllü-katillik açıklamaları yeralmaktadır. Ve bu sözler yanısıra, son bir yıldır yapılan uygulamalar (en son, yeşil bayraklı gösteriler), Azeri önderlik ve kitlelerde sosyalizmin "S"sinin kalmadığı, yerini çok güçlü bir milliyetçi-dinci burjuva gerici ideolojilerin aldığı - dır.

Bu gelişmeler karşısında, faşist TCnin resmi tavrı, statükonun sürmesi yönünde dışa karşı belirtilirken; bir yandan da Ermeni düşmanlığı-Azeri dostluğu görüşleri uşak basın üzerinden kamuoyuna ulaştırılmaktadır.

Ana hatlarıyla yukarıda özetlediğimiz, "dış güçlerin" tavrı yanında, belirleyici olan iç etkenin taraflarından Azerilerin yaklaşımı da esas olarak yine alıntılarda yansıdığı gibidir.

Merkezi devletin tavrı ise; anayasal değişikliklerle güçlendirilmiş bir biçimde, büyük Rus şövenizmi üzerinde yükselen statünün devamı biçimindedir.

Bu olgular somutunda soruna baktığımızda; özelde Azerilerin Ermenilere yönelik saldırılarının yanısıra, ulusal çelişkilerin keskinleşmesi kaçınılmaz olacaktır.

Bu bağlamda 1989 yılı da Rus sosyal-emperyalizmine kaçınılmaz olarak yeni so - runlar getirecektir.

Aralık ayı içinde Ermenistan'daki son deprem felaketi, aralarında Azerbeycan' dan gelen binlerce Ermeninin de bulunduğu onbinlerce insanın ölümüne yolaçmış - tır. Bu beklenmedik doğal felaket, bir süre için Ermeni-Azeri sorununu geri atmakla birlikte, ortadan kaldırmamıştır.

Azeri milliyetçilerinin katliam istekleri, deprem yoluyla da ortadan kalkmış değildir. Çünkü, Karabağ hala Azerbeycan a ait değildir ve Ermenistan depremi için seferberlik ilan eden Gorbaçov ve ekibi modern revizyonistler için, Ermenistan sorunu yeni boyutlar kazanarak gün - demde kalmaya devam edecektir. Nitekim, bunun açık işaretleri belli olmuştur.

Bu sorunlar yumağı içinde önemli yere sahip bir diğer Cumhuriyet de Gürcistan' dır. 1988 içinde ulusal taleplerle gösterilerin gündeme geldiği Gürcistan başkenti Tiflis'te onbinlerce insan, özellikle 1988 Kasım'ında bu gösterileri yoğunlaştırdılar.

Bu gösterilerin merkezinde duran talep merkezi anayasada yapılacak değişiklik - lerle, yerel cumhuriyetlerin yetkileri - nin sınırlanma durumunun ortadan kaldırılması ve Gürcüce'nin resmi dil olarak kabulü yönündeydi. Bunlar dışında çeşitli kültürel talebi de dile getiren Gürcü kitlelerin hedefi, doğrudan büyük Rus şövenizmi ve merkezi devlet otoritesiydi.

Bu arada Gürcistan sınırları içinde yaşayan Azerilerin, Marnueli kentinin Azerbeycan'a bağlanması yönünde gösteriler yapması ötesinde, bu kentte yaşayan Ermenilere saldırdıkları, gazete sayfalarında yeralıyordu 1988'de.

Diğer yandan Estonya, Letonya ve Litvanya Cumhuriyetleri'nde doğrudan ulusal devlet bağımsızlığını hedefleyen "Halk cepheleri" örgütlenmelerinin gerçekleştirilmesi ve yerel Sovyetlerde bu yönde kararlar alınma noktasına gelinmesi; milliyetçilik hareketinin değişik ulusal devletlerde yeni örgütsel biçimler alarak yeni bir aşamaya ulaştığını göstermektedir. Bunlardan Estonya Sovyeti, merkezi anayasal değişikliklerin, eğer Estonya Sovyeti kabul etmezse; Estonya için geçerli olmayacağı kararını almış ve bunu ilan etmiştir.

Yukarıda özetlediğimiz ulusal çelişmelerin Sovyetler Birliği'nde bu aşamaya vardığı bir dönemde, Yugoslavya'yı ziyaret eden Gorbaçov, ulusal çelişmeler ile ilgili bir soruya verdiği cevapta: "bana

böyle problemleri olmayan bir ülke gösterin, Yugoslavya'dan Moskova'ya dönmeden derhal o ülkeye uçacağım" dedikten sonra; "göstericiler sosyalist yönetimi yargılamıyorlar ve siyasi çizgiye kafa tutmuyorlar" türünden ilginç saptamalarda bulunmuştur. (Tercüman, 17 Mart 88)

Hiç kuşkusuz bu sözler, Ermeni-Azeri çatışmaları ve gösterilerinin yorumunu içermekle birlikte; aynı dönemde diğer Cumhuriyetler'de de adı geçen gelişmeler sözkonusuydu. Dolayısıyla, Gorbaçov bir yandan bir genel değerlendirme yaparak, kendi yaklaşımını sergilemiştir.

Bu kaşarlanmış revizyoniste göre; ister kapitalizm, isterse sosyalizm koşullarında olsun, aynı özelliklere sahip ulusal hareketlerin olması sözkonusudur. Bunun göstergesi de, dünya üzerinde bu tür sorunları olmayan "tek bir ülkenin bulunmamasıdır."

Gelinen yerde sonuçlar üzerine yorum yapıp, sebepleri üzerinde durmayan; sebeplerin sıralanması sözkonusu olduğunda da sadece "dış güçler" nitelemesi ile işin içinden sıyrılan bu revizyonist mantık, Marksist-Leninist olma adına, açıkca enternasyonalizmin milliyetçilik karşısında tuş olduğunu kabul etmektedir. Fakat aslında tuş olan, revizyonizmin sahte enternasyonalizmidir.

Sosyal-faşist bir diktatörlüğün, büyük Rus şövenizmini bayrak edinerek hüküm sürdüğü, halklar hapishanesi Rusya'da ulusal talepli milliyetçi hareketlerin filizlenip yeşermesi, objektif durumun bir sonucudur.

Marksizm-Leninizm'in ve enternasyonalizmin rafa kaldırılıp, yerine büyük Rus şövenizmi ve ulusal baskı-asimilasyonu geçirmiş çok uluslu bir devlette, aynı revizyonist okuldan diplomalı çeşitli milliyetlerden bürokrat-burjuvaların kendi ulusal devletini "bağımsızlık" şiarıyla kurup, hakim ulustan Rus burjuvalarına sömürünün kaymağını kaptırmak istememesi kendi içinde tutarlı bir yaklaşımdır.

Marksizm-Leninizm adına kafaları revizyonizmle ağulanan; enternasyonalizmi "Rus hakimiyeti" olarak yaşayan; bencil çıkarların esas dürtü olduğu yönünde eğitim gören kitleler içinde, gerici milliyetçiliğin taban bulması da şaşırtıcı değildir.

Diğer yandan paylaşılmış dünya pazarlarının yeniden payedilmesine hizmet edecek bu tür ulusal devletlerin ortaya çıkması, Batılı emperyalist güçlerin de çıkarına olduğu için, bu ayrışma sürecini hızlandıracak propaganda ve faaliyetlere girişmeleri de emperyalizmin doğası gereği anlaşılır bir olaydır.

Ancak, bu dış etki ne ölçüde güçlü olursa olsun, sonuç olarak bir dış etkidir. Büyük Ekim Devrimi'nden 71 yıl sonra, bugün eğer bir dizi "Sosyalist" Cumhuriyette yüzbinleri harekete geçiren milliyetçi hareketler oluşabiliyorsa, bu esasta sosyalist gönüllü birlik yerine, kapitalist zorunlu birlik ve güçlüye tabi olma politikasının geçirilmiş olmasındandır.

Bugün Rusya'da, Stalin yoldaşa yönelik "cani", "Hitler ayarında diktatör" vb. nitelemeleriyle bütün hızıyla sürdürülen karşı-devrimci kampanya; ulusal bağımsızlık talepli milliyetçi hareketlerin gelişiminin çıkış noktası olarakta gösterilip, "Stalinizmin ve Stalin'in geçmişteki baskısının, bugün ortadan kalkması sonucu normal olan dışa vurumu" biçiminde formüle edilip saldırılırken, son anayasa değişikliği durumunda, çeşitli ulusal toplulukların Stalin döneminde yapılmış anayasanın ilgili maddesinin kalmasını talep etmeleri, yürütülen karalama kampanyalarının iğrençliğinin bir diğer kanıtıdır.

Halklar hapishanesi Rusya'da Gorbaçov'un da belirttiği gibi, ulusal hareketlerin varlığı bir olgudur. Ve 1988'de bu sorun çözülememiş, bütün ağırlığı ile 1989 yılına devredilmiştir. Dolayısıyla 1989 yılı da bu konuların tartışılıp, yeni boyutlar kazandığı bir yıl olacaktır.

Bu hareketlerin hız kazanıp etki alanını genişletmesi, ya da zor yoluyla bastırılma temelinde frenlenmesi, Gorbaçov ve kliğinin ünlü "açıklık" adlı ve iki yanı keskin bıçağı ne ölçüde ve kimler yararına kullanacağıyla da doğrudan ilişkilidir.

Teorik düzeyde dile getirilen "açıklığın" toplumsal yaşamın çeşitli alanlarında (politika, kültür, vb.) uygulanırlık düzeyi, ister istemez bu "açıklık"tan herkesin kendi payına düşeni alma çabası içine girerek, elde ettiği "açıklığı" son sınırına kadar kullanmasını berabe - rinde getirecektir. Bugün için ulusal cumhuriyetlerdeki bürokrat-burjuvaların da yaptığı budur.

Yugoslavya:

Rusya gibi, çok uluslu federal bir devlet yapısı yanısıra "sosyalist" olma sıfatı da taşıyan Yugoslavya, 1988 yılı bo

yunca ulusal çelişkilerin iyiden iyiye keskinleşmesi sonucu, "askeri darbe" ya da "iç savaş" sözlerinin sıkça edildiği bir ülke oldu.

Geçmişte sosyalist kamptan ilk kopan ve Batılı emperyalistlere kapı kulluğuna soyunan Yugoslavya, Tito'nun taktisyenliği yanısıra, dönemsel olarak emperyalizme ekonomik bağımlılığın ekonomik ve sosyal sonuçlarının henüz pratikte bugünkü boyutlarda yaşanmadığının da bir sonucu olarak, ulusal çelişkilerinin keskinleşmesini bir ölçüde frenleyebilebilmişti.

Bu gün ise; 20 milyar Doları aşmış dış borcu ve IMF üyesi bir ülke olarak, IMF patentli reçeteleri uygulama gayretiyle çırpınan ve çırpındıkçada batan bir ülkedir Yugoslavya.

Diğer yandan milyonu aşmış işsizleri , % 200'leri bulan enflasyonu ile, tam bir ekonomik iflas halindedir.

Böyle bir ekonomik ortamda çeşitli milliyetlerden binlerce işçinin grev ve direnişi, sahte sosyalistlerin, suratlarındaki maskeyi yerinden sarsan güçlü tokatlar olmuştur 1988 yılı boyunca Yugoslavya'da.

İşte böyle bir ortamda, çeşitli ulus ve azınlık milliyetlerden oluşan bir devlette hakim ulus özelliğine sahip Sırplar, hem ekonomik yıkıntının yükünü kendi sırtlarından diğer ulus ve milliyetlere yıkma çabası, hem de Kosova'daki Arnavut çoğunluğun "Sırp azınlığa saldırısı" gerekçesi ardına gizlenerek diğer ulusal azınlıkları ve ulusları kendine bağımlı kılma oyunları sonucu; Yugoslavya'da milliyetler arası çatışma ve sürtüşmeler açıktan ve sokağa da taşınmış oldu.

Bunun böyle olması kaçınılmazdı. Çünkü tıpkı Rusya gibi Yugoslavya da, burjuva politikalarının ektiği ürünü topluyordu 1988'de.

Uzun dönemdir Yugoslavya'nın ekonomik bakımdan en geri yöresi olan Kosova'da çoğunluğu oluşturan Arnavutlar, bu geriliğin aşılması; kendilerine uygulanan ulusal baskının son bulması ve federal cumhuriyet hakkı verilmesi amacıyla, bölgedeki Sırplarla çatışmaya varan protesto gösterilerinde bulunuyordu.

Merkezi devletin bu olayları asker göndererek durdurma girişimine karşın, Yugoslavya genelinde çoğunluğu oluşturan Sırplar, Sırbistan Parti Başkanı Slobodan Miloseviç'in de teşvikiyle Arnavutlar aleyhinde kitle gösterileri ve uyarı grevlerine başladılar.

Süreç içinde Sırpların bu gösterileri, Arnavutları hedeflemekten çıkarak; Hırvatları ve Slovenleri de kapsar oldu.

Böylece Sırp-Arnavut çatışması biçiminde başlayan karşılıklı gösteri ve tehditler, Sırpların kendi dışlarında hemen tüm ulus ve milliyetleri hedefler hale gelmesiyle yeni bir aşamaya ulaşmış oldu.

Sırplar; 1974'te özerk bölge hakkı kazanan Kosova'nın ve Macar sınırında yeralan Voyvodina'nın kendilerine bağlanarak "Sırp azınlığın üzerindeki baskının son bulması" talebiyle harekete geçince, bu kez Hırvat ve Slovenler, Sırpların yayılmacı amaçlarının kendilerini de hedefleyebileceği kaygısıyla cepheden Sırplara tavır aldılar.

Bu olaylar boyunca, örneğin Sloven günlük gazetesi "Delo", Sırpları Mussolini ve Hitler ile karşılaştırarak benzetmeler yaparken; Hırvat gazetesi "Danas" da Sırp Parti Başkanı Miloseviç'i "İkinci Dünya Savaşı'ndan beri en büyük tehlike" diye niteliyordu.

Sırplar ise; ikinci bir Tito olarak lanse edilen ve Parti Başkanlığı öncesinde bir dizi banka ve büyük firmada menecerlik görevi üstlenmiş, hukuk tahsilli Miloseviç'in önderliğinde gösterilerini sürdürerek, "tüm Arnavut milliyetçilerine ölüm, Kosova Sırptır" şiarlarıyla sokaklarda gösterilerini sürdürüyorlardı 1988 yılı boyunca.

Bu gelişmeler üzerine Yugoslavya "Komünist" Partisi Merkez Komitesi acil toplantıya giderek; mevcut krizi aşma formülleri arama çabası içine girdi. Ekim 1988'de gerçekleştirilen bu toplantıda da karşılıklı ağır suçlamalar ve bir iki istifa sonrası, mevcut durumun devamı yönünde karar çıktı. Bu ise Sırpların kabul edemeyeceği bir durumdu. Ve 1989' a girilirken bu kez Sırplar, alınan kararlara daha da kızmış ve "haksızlığa uğra-

mış ulus" olarak yeni mücadele taktikleri geliştirme çabası içine girdiler.

Bu amaçla Sırp milliyetçiler, II. Dünya Savaşı sonrası en kalabalık mitinglerle (1,5 milyon deniyor..) Belgrad ve diğer kentlerde Arnavutlara yönelik gösterilerini sürdürdüler.

Şimdilik bu durumu aşmanın alternatifi olarak ileri sürülen askeri darbe, ya da açık bir iç savaş geçici olarak durdurulmuş gözükmektedir. Ama ne zamana kadar?

Bunun ne zamana kadar olacağı; çeşitli milliyetlerden milliyetçi akım ve burjuva önderlerin yeni bir çatışmaya hazır olduklarını varsaydıkları ile bağıntılıdır.

Bir de emperyalist güçlerin parçalanmış ya da statüsü korunmuş bir Yugoslavya ikileminde kendilerine en yararlı olanın ne olduğuna ilişkin yürütecekleri faaliyet ve müdahalelere..

Şu an için Rus sosyal-emperyalizmi, ADB emperyalizmi ve Avrupalı emperyalist devletler, statükonun sürmesinden yanadırlar. Çünkü Avrupa'nın ortasında parçalanmış ve ulusal çatışmalar içine girmiş bir Yugoslavya olgusu; özelde Avrupa, genelde de dünya çapında emperyalist koalisyonların karşılıklı "barış" çağrıları yaptıkları bir döneme denk düşmemektedir.

Ancak, dünya üzerindeki her olay üzerinde emperyalistlerin kesin kontrolü her zaman mümkün olamadığı için, Yugoslavya'da damarlarında kan yerine milliyetçilik zehiri dolaşan şöven-milliyetçi demagog önderlerin peşine takılacak kitlelerin emperyalist güçlere ne sürpriz - ler yaşatacağı bugünden kesin olarak söylenemez.

Ekonomik çöküntü, toplumsal yıkım ve enternasyonalizm yerine milliyetçi düşmanlığın kol gezdiği, karşılıklı "ölüm" diye haykıran ulusal toplulukların oluşturduğu biçimsel birlik, kaçınılmaz olarak statükoların zorlanması temelinde yerle bir olmaya mahkumdur.

Ve Yugoslavya'nın revizyonist yönetici ler önderliğinde gelişmesinin -eğer bu yeni bir devrimle engellenmez ise- bu yönde olacağı; gerek Stalin-Molotof'un 1948 tarihli mektuplarında; gerekse Kominform'un Yugoslavya Komünistler Birliği hakkında aldığı 1948-1949 kararlarında vardır.

Yugoslavya'da bu gelişmeler olurken, Arnavutluk başına çöreklenmiş revizyonistler de ilginç tavırlar sergilemektedirler.

Uzun dönemdir Kosova'daki Arnavutların Federal Cumhuriyet talebini açıkça savunan ve Yugoslav yöneticilerine haklı olarak ver yansın eden Arnavutluk Emek Partisi'nin bugünkü revizyonist yöneticileri, son gelişmeler üzerine korkuya kapılmış olmalılar ki, bu kez Yugoslavya'nın istikrarının korunmasından sözeder olmuşlardır.

21 Ekim 88 tarihli gazetelere (Bkz. Tercüman/Milliyet) yansıdığı kadarıyla, "Zeri I Popullit" gazetesinde yeralan yorumda, "Yugoslavya'nın bölgedeki durumu ve ağırlığı gözönüne alınırsa, bu ülkedeki istikrarsızlığın Balkanlar'daki hassas dengeleri de bozabileceği görülebilir." (abç) denilerek, hassas denge hesapları yapılmaya başlandı.

Bu tür bir yaklaşımın ne ölçüde Mark -

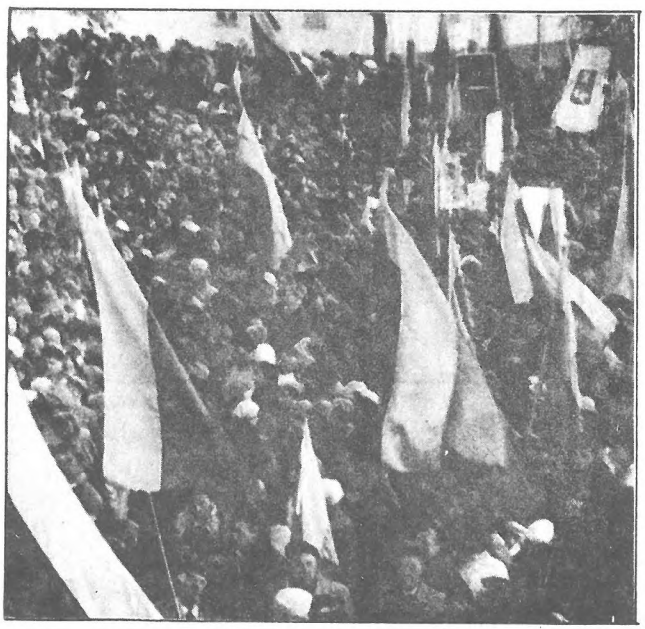

sist-Leninist bir tavır olduğu görülebilir. Doğal olarak Arnavutluk revizyonistlerinin niteliklerine uygun bir politik değerlendirmedir, "hassas denge" hesapları.

Gorbaçov ve şürekasının "insanlığın yararına", dünya genelinde "denge" hesapları ile, Arnavutların küçük ölçekli, "Balkanlar'da denge" yaklaşımı arasında aslında özde hiç bir fark yoktur. Aradaki fark, nicelik kapsama ilişkindir. Hepsi bu kadar.

Romanya-Macaristan:

1988 yılı, revizyonist kamp içinde kargaşa ve çatışmanın ayyuka çıktığı bir yıl olarak nitelense, pek yanlış olmaz. Revizyonistlerin sahte Marksist-Leninistler, sahte sosyalistler, sahte enternasyonalistler olduğunun bir diğer açık kanıtı da Romanya-Macaristan sürtüşmesi ile bir kez daha dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına gösterilmiş oldu.

Romanya, yıllardır içinde çırpındıkça battığı ekonomik iflas ve politik izolasyon koşullarında, 1988 yılı içinde Macar ve Alman azınlığın yaşadığı Macar sınır bölgesindeki 5000 üzerindeki yerleşim birimini yıkarak; burada yaşayan Macarları başka bölgelere aktarma kararı aldı.(Burjuva basının aktarması bu..)

Bu karar, Macaristan'daki kitleleri Romanya'ya karşı harekete geçirme gerekçesi oluverdi Macar revizyonistlerince.

Macarlar, binlerce kişinin katıldığı protesto gösterileriyle, Romanya'da yapılan uygulamanın bir asimilasyon girişimi olduğunu belirterek Hitler ve Çavuşesku'yu eşitleyen slogan ve pankartlarla "duyarlılıklarını" dile getirdiler.

Böyle bir benzetme ve protesto ise Romenleri çileden çıkartmaya yetti ve diplomatik ilişkileri kopma noktasına getirdi. Romenlerin Macaristan'la diplomatik ilişkiyi alt düzeyde konsolosluk ilişkisine indirme kararı ise, bu kez Macar revizyonistlerini şaşırtıverdi. Çünkü, Macaristan'a göre, "sosyalist iki ülkenin birbirine yaklaşımı böyle olamazdı", "olmamalıydı".

Tencere dibin kara örneğindeki gibi,işlerine gelince "sosyalizm" zırhı ardına gizlenen her iki revizyonist ekip de,burjuva-kapitalist ekonomi-politikaları,milliyetçi ideolojileri ile halkları ve işçi sınıflarını birbirine düşman eden iki hain klik olarak, dünya işçi sınıfı ve halkları nezdinde daha iyi tanınır hale geldiler.

Bu olay da, modern revizyonizmin bir başka alanda daha içine battığı, revizyonist bataklıkta çırpındıkça gömüldükleri ve çevreye burjuva pisliklerini sıçratıklarının bir başka göstergesi oldu.

Çin-Rusya yakınlaşması:

Son dönemde birbirinin "sosyalistliğinden" kuşku duymayarak, karşılıklı ilişkileri çeşitli düzeylerde sürdüren Çin ve Rusya revizyonistleri, 1989'da bir Gorbaçov-Teng zirvesine hazırlanmaktadırlar.

Gorbaçov kliği, politik hedeflerine ulaşmanın önemli araçlarından biri olarak gördüğü Çinli revizyonistlerle daha fazla yumuşama ve işbirliği talebini daha sık tekrarlar oldu 1988 yılı içerisinde.

Bunun bir ifadesi olarak Gorbaçov,Teng ile bir zirve toplantısı isteğini iletti eski düşmanlarına.

Aslında Teng revizyonisti, sovyet revizyonizminin gerçek bir düşmanı, Marksist-Leninist bir düşmanı hiç bir zaman olmamıştır. Çinli revizyonist takımın Rus sosyal-emperyalizmine "karşıtlığının dürtüsü" milliyetçiliktir. Bunların Sovyetler Birliği'ne karşı olması ile Mao Zedung önderliğindeki Çinli Marksist-Leninist Komünistlerin Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizme karşıtlığı arasında nitel fark vardır. Şimdiki gelişme iki ayrı revizyonist kliğin, temeli ideolojik akrabalık olan bir yakınlaşmadır.

Çin Halk Cumhuriyeti aslında revizyonistlerin önderliğinde de yakın döneme kadar Rusya'nın hegomonyacılığını dış politikalarının önemli bir unsuru olarak ileri sürerken; gerekçeleri de öncelikle; iki ülke sınırına yığılan askerler ve atom başlıklı füzeler, Afganistan'ın işgali ve Rusya destekli Vietnam'ın Kamboçya daki askeri varlığı idi.

Şimdi bunlardan en azından ikisi; Afganistan ve Kamboçya faktörleri Çinliler açısından gerekçe olmaktan çıkma durumundadır.

Zaten son dönemde hegomonyacı nitelemesi piyasadan çekilerek, "sosyalist Sovyetler Birliği" piyasaya sürülmüş bulunuyor. Diğer yandan örneğin 1986 yılında 1,8 milyar Rubleye varan Çin-Sovyet ticaret hacmi (önceye göre 5 kat artmıştır); karşılıklı gidip gelen delegasyonlarıyla iki düşman kardeş arasındaki buzları oldukça eritmişti. Şimdi amaç, gösterişli bir zirve ile ortak revizyonist çıkarları dünya kamuoyuna sunmaya geldi.

Her ikisi de;-hem kendini, hem de diğerini sosyalist gören bu iki önemli revizyonist odak- ileriye yönelik politik birliktelik planları içine girerken, çıkış noktaları genelde Marksizm-Leninizm'e özelde de geçmişte Marksist-Leninist olan ne varsa ona saldırma olmaktadır.

Örneğin Teng'e göre, çektikleri sıkıntıların kaynağı Mao Zedung önderliğindeki "Kültür Devrimi" ve evet "sosyalizm" dir (Bkz. 23 Haziran 88 Cumhuriyet/24 Haziran 88 Tercüman).

Gorbaçov için ise, çok açıktır ki, başlarına ne geldiyse hep Stalin'den gelmiştir.

Artık sosyalistliği bugünün sosyal-demokratlığı ile özdeş tanımlayan bu sahte sosyalist, kaşarlanmış burjuva önderler, aslında tüm emperyalist güçler gibi,özellikle Stalin ve Mao Zedung yoldaşlara saldırı temelinde oluşturacakları burjuva çıkar birliği girişimleriyle, dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarını kandıra bileceklerini sanıyorlarsa aldanıyorlar.

Böyle bir yakınlaşma ve birlik, hiç kuşkusuz Rusya ve Çin revizyonistlerine geçici yararlar getirebilir. Ancak Çin ve Rusya işçi sınıfı ve halklarına hiç bir yarar getirmeyeceği çok açıktır.

Böyle bir yakınlaşma bir yandan emperyalistler, diğer yandan da proletarya ve halklar açısından emperyalist bloklar içinde yeniden oluşumların girişimleri de olması anlamında belli bir önem taşımaktadır hiç kuşkusuz. Gelişmenin ne yönde olacağı süreç içinde daha iyi görülecektir.

Sosyal-emperyalist koalisyon içinde yeralan diğer revizyonist devletler de 1988'de ekonomik kriz, politik saflaşma ve çatışmadan paylarına düşeni yeterince aldılar.

Bunlardan Polonya'da artık olağan görüntü haline gelen devlet/"Dayanışma" ilişkisi; çatışma-uzlaşma biçiminde tüm yıl boyu Polonya gündeminde her zaman yerini korurken; "Dayanışma" destekli işçi grevleri, direnişleri çoğu kez sosyal-faşist devletin kolluk güçleriyle çatışmaya varır tarzda sürüp gitti.

Hükümette yapılan değişiklikler ve Başbakanlığa Rakowsky'nin getirilişi de -köklü devlet yapısı ve ekonomik sisteminde yatan Polonya devletinin- yoksulluk sınırında dayanan Polonya işçi sınıfını sakinleştirmeye yetmedi.

Doğu Almanya 1988'de diğerlerine göre bir ölçüde ekonomik istikrarına karşın, özellikle Batı Alman emperyalist destekli burjuva örgütlerin mevcut devlet ve yasaları sağından-solundan didiklemeye çalışan faaliyetleri ile sürekli uğraşmak zorunda kaldı.

Özellikle Doğu Almanya, büyük ağabey Rusya'daki "açıklık" vb. politikalara kapısını kapalı tutmaya çalışarak, Rusya'daki Gorbaçov ekibinin yeni revizyonist tezlerine, kendisine zarar vereceği savıyla pek taraftar gözükmeyerek, bir yıl daha mevcut statüsünü korumayı beceren, belki de tek devlet oldu revizyonist kamp içinde.

Doğu Alman revizyonistleri özellikle 1988 sonlarında Rus dergi ve filmlerini yasaklayarak, Gorbaçovcu "açıklık" yanlısı olmadığını açıkça ilan ederken; gerekçe olarak, Sputnik adlı gazetede Stalin ve Hitler'in eşitlenmesi yanısıra, Alman komünistlerinin geçmişini küçük düşüren görüşler yaymasını gösteriyorlardı. Böylece revizyonist kamptaki yeni saflaşmada Almanya Demokratik Cumhuriyeti, "Stalinci" payesi ile ödüllendirilen Stalin düşmanları olarak, Gorbaçov ekibine karşı baş çekme hazırlığı yapar görünüyordu.

Bunun bir ifadesi olarak; Alman Demokratik Cumhuriyeti'ni ziyaret eden Romanya devlet ve Parti Başkanı Çavuşesku , "krallar gibi" karşılanarak, sanki Macaristan ve Rusya'ya nispet yapılıyordu.Bu gelişmeler hiç kuşkusuz 1989'da da yeni sürprizlerin eklenmesiyle devam edeceğe benzemektedir. Sonuçlarının ne olacağı ise Gorbaçov'un ne kadar başta kalacağına bağlı gözükmektedir.

Bir bütün olarak bakıldığında ise; sosyal-emperyalist blok içinde yeralan hemen tüm devletler, -bu arada Rus sosyal-emperyalizmi de, IMF bağlantılı ekonomileri ile emperyalist krizden şu veya bu oranda etkilenip, ekonomik sorunlarla alabildiğine uğraşırken; diğer yandan da Gorbaçov çizgisine yakınlık veya uzaklık biçiminde de olsa, ekip başının estirdiği yeni revizyonist rüzgarı, devlet yapıları ve toplum katlarında doğrudan hissederek, tam bir siyasi karmaşa ortamında buldular kendilerini.

Bu karmaşa, hiç kuşkusuz 1989'da daha da ivme kazanarak sürecek ve kaçınılmaz olarak, hem kendi aralarında ve hem de devlet-toplum arası ilişkilerde yeni çatışma ve saflaşmalara yolaçacaktır.

Bu durumu çok iyi gören Batılı emperyalistler de mevcut karmaşa ortamından en iyi bir biçimde yararlanma gayretiyle , propagandalarına alabildiğine hız vererek kendi yandaşlarının düşman içindeki beşinci kol olarak daha iyi örgütlenmesi

5 EKİM 1988 ÇARŞAMBA

Çok-milletli totaliter imparatorlukta huzursuzluklar gittikçe büyüyor

Sovyetler kaynıyor

1 Rus Komünist Partisi çehre değiştiriyor

En büyük tasfiye

Vorotnikov topun ağzında
Rus Cumhuriyeti Başbakanı Vorotnikov, "reformlara ayak uyduramadığı için" tasfiye edilecek

DIŞ HABERLER SERVİ

2 Mahalli yönetimlerdeki tasfiyelerin ardından Politbüro'da da işlem tamamlandı

Gorbaçov Ruslaştırıyor

Kızılordu'nun Afganistan hezimeti ve Gorbaçov'un "Glasnost" politikası komünist imparatorluğun esaretindeki milletleri harekete geçirdi

Rusya'da milliyetçilik ayağa kalkıyor

Cemal AYDIN

Gorbaçov, Karabağ olaylarını Yugoslavya'dan değerlendirdi

"Azınlıklarla her ülkenin başı dertte"

Ermeniler, Karabağ'dan sonra Nahçıvan muhtar bölgesine de göz koydular ama...

Azerbaycan üzerinde söz hakkımız var

M. Ali Birand

Armenian Mirror Spectator'un iddiaları: 'Mesut Yılmaz bizi teröre teşvik ediyor'

Ermeniler şaşırdı

Milliyetçi ...im artıyor

1988 SALI

Ermenistan Parlamentosu ilhak kararı aldı

Karabağ'a Ermeni tasallutu

Komünist sistem gene delindi

Moskova'da ilk paralı lise açıldı

Eğitimde fırsat eşitliği bozuldu

Çin liderinden gecikmiş itiraf

Deng: "Sosyalizm, Çin'e büyük sıkıntılar yaşattı"

Çin lideri Deng Şiao Ping yakındı:

Sosyalizmden sıkıntı çektik

Sovyetler'le 30 yıllık dargınlık, zirve ile bitecek

Çin'den diplomatik atak

İSRAİL'DEN AÇIKLAMA

"Ebu Cihad'ı biz öldürdük"

Yugoslav Komünist Partisi Merkez Komitesi toplanıyor

Siyasi kıyım günü

TV'de "sür...

"Yozlaşm... Allah'sı...

Arnavutluk'tan Yugoslavya'ya "Sırp şovenizmi" uyarısı

Balkanlar da sallanır

Yugoslavya "kritik" saatleri atlattı...

Silah tüccarları 'iyi işler' peşinde

INF ANLAŞMASI'NIN GETİRDİĞİ YENİ ZİHNİYET: 'SİLAHSIZLANMANIN YOLU, SİLAHLANMAKTAN GEÇER'

Ve darbe son anda önlendi

komite toplantısından radikal Sırplar'ın istedikleri sonuç çıkmıştı, Yugoslav ordusu yönetime derhal el koyacaktı

Filistinli kadın, bağımsızlık yolunda canını bile vermeye hazır

Kadınlar direnişin temel direği

amacıyla ellerinden geleni ardlarına koymamaktadırlar.

Bir yandan bu gelişmeleri, komünizmin iflası olarak dünya işçi sınıfı ve halklarına satmaya çalışan Batılı emperyalistler; diğer yandan da "umudumuz Gorbaçov" şiarıyla, Gorbaçov'un nasıl sahte bir komünist olduğunu belgeler duruma düşmektedirler.

Dolayısıyla Rus sosyal-emperyalizmi ve yandaşlarının hem ekonomik, hem de siyasi iflası, Komünizm'in değil, ama modern revizyonizmin, sosyal-emperyalizmin iflasıdır.

Bugün biz Komünistler'e düşen acil görevlerden biri, Stalin düşmanlığı üzerinde yükselen Gorbaçovcu revizyonistlere ve sözde "Stalinci" diye lanse edilen modern revizyonistlere karşı mücadeleyi aralıksız sürdürerek, tüm bu hainlerin dünya işçi sınıfı ve halkları nezdinde teşhir ve tecritini sağlamaktır.

Bir diğeri ise; Batılı emperyalist güçlerin modern revizyonist, sosyal-emperyalist dünyadaki çöküntü ve kaosu, "komünizmin sonu olarak gösteren sahtekarlıklarını gösterip, burjuva demagoji ve yalanların etki alanını daraltmaktır. Kendine komünist diyenlerle, gerçek Komünistleri bu konudaki tavırların tutarlılığına bakarak ayırmak mümkün olacaktır.

Her iki burjuva kampta elele, birarada çok büyük kaynak ve en modern araçlarla her gün, her saat aralıksız yürütülen burjuva karşı-devrimci propaganda saldırısını, çok sınırlı devrimci araçlarla boşa çıkartmanın öyle kolay olmayacağı açıktır.

Fakat görevimiz, karşı-devrimin dev imkanlarla yürüttüğü gerici propaganda karşısında teslim olmak değil; ona cepheden karşı durmaktır. Sınıf mücadelesi süreci bu yenilmez gibi gözüken karşı-devrim cephesinin de er-geç yerle bir edileceğini bizlere gösterecektir.

Doğru tavır; ne düşmanın gücünü abartarak ona ideolojik ve siyasi alanda teslim olmak; ne de küçümseyerek karşısında yeterli mücadele yürütmeyerek, düşmanların birbirini yemesini beklemektir. Hiç kuşkusuz, düşman-kamp içindeki çelişki ve çatışmalar, onları doğal olarak zaafa uğratacak etkenlerden biridir. Ancak belirleyici olan; Marksizm-Leninizm'in ve devrimci değerlerin modern revizyonist - burjuva görüşlerin karşısına dikilerek, bu sahtekarların yüzlerindeki maskenin söküp atılmasıdır.

1989 yılında yürütülecek sınıf mücadelesi içinde, uluslararası ve ulusal alanda bu bakış açısıyla yer alacak olan Marksist-Leninistler, özellikle anti-sosyal-emperyalist, komünist olduğunu söyleyen devrimcileri de çeşitli araçlardan yararlanarak bu alanda mücadele etmeye çağırmaktadır.

Bu görevin önemine uygun davranışlar sergilemeyenler, objektif olarak, modern revizyonist, sosyal-emperyalist değirmenlere su taşır duruma düşeceklerdir. Dolayısıyla, başta yoldaşlarımız olmak üzere gerçekten Komünist olmak isteyen her kişi, soruna bu bilinçle yaklaşarak,pratik adımlar atılmalıdır.

*

DİĞER BÖLGELER VE BAZI ÜLKELERDEKİ GELİŞMELER:

İran-Irak Savaşı'nın sonu ve sonrası:

İran ve Irak arasında 8 yılı aşkın bir süredir devam eden haksız savaş, şimdilik kaydıyla, 1988 yılı içinde ateşkes sağlanarak durduruldu. İki devlet temsilcileri arasındaki "barış" görüşmeleri, Birleşmiş Milletler gözetiminde duraksamalarla sürdürülürken, bir yandan da savaş süresince nelerin yitirildiğinin dökümü yapılmaya başlandı.

Bugün için son bulmuş gözüken bu haksız savaşın her iki karşı-devrimci devlet sınırları içinde yaşayan çeşitli milliyetlerden proletarya ve halklara getirdiği yıkım, şu veya bu istatistik rakam ile anlatılacaklardan çok daha kapsamlıdır.

Ve her iki ülkedeki halk düşmanı rejimlerin dünya emperyalizminin de desteği ile 8 yıl boyunca İran ve Irak'taki proletarya ve halkları dincilik, milliyetçilik bayrağı altında birbirine kırdırıp düşman etmesi; bir anlamda bölgede karşı devrimin, devrim karşısındaki bir kazanımı olmuştur.

Ateşkesin hemen ardından her iki ülkedeki halk düşmanı kliklerin emekçi kitlelere (ve bu arada muhalifleri olan diğer burjuva kesimlere yönelik) saldırıları yeni boyutlar kazanarak devam etmiştir.

İran'ın faşist-molla rejimi, savaş boyunca ideolojik saldırı ile tek hedef

Saddam rejimi şiarı altında emekçi kitleleri cepheye sürüp, içte muhalefet yükseltmelerini engellemeye çalışırken, bu kez ateşkes sonrası da "dışa açılma","liberalleşme" vb. türünden demagojilerini 1988 'in son aylarında yeni karşı-devrimci katliamlarla birleştirmiştir.

Bunun somut ifadesi; "yönetimin genel af çıkartma çalışmalarının yapıldığı" haberinin yayıldığı anda, bir yandan da faşist-dinci devletin zindanlarındaki tutsaklara -devrimcilerden, burjuva muhalefete kadar- yönelik kitle katliamlarına girişmesidir. Amaç; özellikle Batılı emperyalistlere hoş görünme ve savaşın yıkımını onaracak para bulabilmek için "dışa açılma" planlarının yapıldığı bir sırada dikensiz gül bahçesi yaratmaktır. Özellikle devrimci kadro ve militanların katledilmesiyle, amaç, gelişmesi olası devrimci muhalefet hareketini önderlikten mahrum edip, gelişmeden boğmaktır.

Ama 1989 yılı, faşist dinci rejim ve yandaşlarının heveslerinin kursaklarında kalmasına gebedir. Çünkü, ateşkes sonrası İran'da insanlar, "niye savaştık?" sorusunu daha yüksek sesle seslendirmeye başlamışlardır.

Diğer yandan Irak'ın faşist Baas rejimine karşı yürütülen savaşta Saddam'a tavır alan Kürt örgütlerini destekler gözüküp, kendi amacı yönünde kullanma politikasıyla "Kürt dostu" politikalar izleyen faşist-molla rejimi; İran sınırları içinde kalan Kürt ulusunun ulusal talepli mücadelesini boğmak için her türlü katliamı yapmaktan geri durmadığı gibi, ateşkes sonrası da bu faşist politikasını aralıksız yaşama geçirmeye devam etmiştir. Bu ise, Humeyni rejimine de dayanarak ve onunla ittifakı "stratejik ittifak" ilan ederek "ulusal bağımsızlık" savaşı veren PKK gibi milliyetçi örgütlere verilen somut bir yanıttır.

Irak'ın faşist Saddam rejimi de Arap milliyetçiliğinin şöven bayrağı ile kitleleri haksız savaşa seferber ederken, bir yandan da Kürt ulusuna saldırılarını özellikle Türk faşistlerinin de desteği ile savaş süresince aralıksız sürdürdü 8 yıl boyunca.

Ateşkes, bu kez faşist Baas rejiminin Kürt ulusuna ve emekçi halkına yönelik soykırıma varan katliamlarının yeni bir aşamasının başlangıcı oluyordu Güney Kürdistan'da 1988 yılı içinde.

Bu saldırı ve katliamlardır ki, Kürt ulusunun can düşmanı faşist Türk devletini "Kürt göçmenlerin koruyucusu" dahi yapabiliyordu. çünkü Güney Kürdistan'da yaşayan binlerce Kürt emekçi, faşist Baas rejiminin katliamlarından kurtuluşu, bir başka düşmana, Türk ve İran faşist devletlerine sığınmada buluyordu.

Fakat her iki ülkede de faşist rejimlerin bu uygulamaları, iktidar olmanın verdiği bir güçlülükten değil, iktidarlarından olma korkusuyla atılan karşı-devrimci adımlardır.

Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra tezgahlayacakları kitle katliamları ve soykırımları da her iki faşist devleti , tarihin çöplüğüne atılmaktan kurtaramayacaktır. Yeter ki çeşitli milliyetlerden proletarya ve halkları, işçilerin-köylülerin devrimci diktatörlüğüne ulaştıracak olan doğru bir rotada devrim hedefine yöneltecek Bolşevik Partiler her iki ülkede de kurulup, inşa edilebilsin.

Hem bölgedeki gerici güçlerin yerlebir edilmesi, hem de merkezinde Kürt ulusal sorunu duran ulusal sorunu da tam bir çözüme ulaştırabilmek için Bolşevik ilkeler temelinde örgütlü Marksist-Leninist Partilerin gelişecek kitle hareketlerine önderlik ederek gerçekleştirilecek demokratik devrimlerle dünya emperyalist güçlerini bu bölgeden sürüp atması, tek çıkar yol, tek çözümdür.

Ancak o zaman yeni haksız savaşların bölge halklarını kırıp geçirmesi engellenebilecek ve ancak o zaman bölge halklarının devrimci kardeşliği üzerinde yükselen kalıcı barışlar sözkonusu olabilecektir.

Biz Bolşevikler açısından, üzerimize düşen öncelikli enternasyonalist görev , yukarıda kısaca özetlediğimiz amaca ulaşma yolunda bölgedeki Marksist-Leninistlerle dayanışmayı güçlendirerek, Bolşevik kardeş partilerin yaratılmasına ideolojik ve siyasi olarak yardımcı olmaktır.

Filistin Devleti'nin ilanı:

1988 yılı boyunca değişik yazılarımızda bir dizi yanıyla irdeleyip belirttiğimiz gibi, sonunda Ekim 88'de sürgünde bir Filistin devleti ilan edildi.

Başını Arafat'ın çektiği burjuva kanadın yoğun çabaları sonrasında Birleşmiş Milletlerin 242 sayılı kararı çerçevesinde ilan edilen bu devlet, daha ilan edildiği andan itibaren, ilgili taraflara yeni sorunlar getirmiştir.

Sürgündeki Filistinliler, bu kararı kabul ve reddedenler olarak ayrışmaya başlarken, bu ayrışma, Filistin'de direniş halindeki örgütlü güçler ve etkiledikle-

ri kitlelere de yansımaya başlamıştır.

Aynı olay, Filistinli Arapların "kardeşleri" Arap gericiliği içinde de olma durumundadır. Örneğin Suriye, böyle bir devlet ilanını kabul etmeyerek, yerini açıkça belirlemiştir. Diğer yandan Libya da henüz bu sürgündeki devleti tanımayanlardandır.

Benzer durum, emperyalist dünya için de sözkonusudur. İsrail siyonizmi ile ilişkiler ve Arap dünyasındaki çıkarlarla orantılı olarak emperyalist güçlerin tepkileri farklılık göstermektedir.

ABD şimdilik karşı gözükürken (*),Ortak Pazar içinde yeralan Avrupalı emperyalist devletler, ABD'yi ve siyonistleri gücendirmemek için bir süre daha bekleme tavrı içindedirler. Rus sosyal-emperyalistleri ve bir dizi revizyonist devlet de ayıp olmasın diye, utangaç bir biçimde konferans kararlarını tanıdıklarını açıklamakta, şimdilik gerçekte devlet olmadığı için, devletten devlete ilişkinin sözkonusu olmadığını belirtmektedirler.

Böyle bir devletin ilanı, Siyonist saflardaki çelişki ve çatlaklığı daha da geliştirmiştir.

Likut Bloğu, açıkça böyle bir devlet ilanını reddedip işgal altındaki bölgeleri de ilhak planları yaparken, sahte işçi partili siyonistler ise, uzlaşma teklifleri yaparak iki devletli Filistin yapısının oturtularak, savaş halinin son bulması taktiklerini ileri sürmektedirler.

İşçi partili siyonistlere göre, Arap dünyası ile savaşa son verip "barış"a ulaşmış bir siyonist devlet, ekonomik gücü ve bilgi birikimi ile, bölgedeki Arapları da barış içinde sömürüp gelişecek bir güç olabilir. Dolayısıyla gelinen yerde, yeni taktik ve yöntemlerin bulunması, Siyonizmin selametinedir, vb. vb..

Bugün Siyonistler ister savaşçı, ister barışçı görünümlü olsun, aslında tam bir açmaz içindedirler. Ve bu devlet ilanı Siyonistler arasındaki saflaşma yanısıra Yahudi halk kitlelerinin Siyonizmden uzaklaşması anlamında da bir başka ayrışmanın aracı olabilme özelliğine sahip bulunmaktadır.

Filistinli Araplar açısından da, dönüşü olmaz bir yola girilerek, yeni ayrışmaların temel taşları döşenmiştir bu devlet ilanıyla.

Ve 1989 yılı bu çelişkiler yumağının sağından-solundan çözmek için çekiştirildikçe, daha da karışıp yeni çatışmaların gündeme geldiği bir yıl olacaktır.

(*): Bu yazı yazıldıktan sonra, ve fakat dizgiye girmeden, bu bağıntıda yeni gelişmeler oldu:

Arafat, İsveç'in aracılığı ile ABD emperyalistleriyle ilişki içine girerek,Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün ABD tarafından "Filistinlilerin temsilcisi" olarak tanınmasının bedeli üzerine pazarlığa oturdu.

Bu pazarlık sonucunda, 15 Aralıkta yaptığı bir basın toplantısında (daha önce ABD Arafata Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda Filistin sorununda konuşması için vize vermemiş; bunun üzerine toplantı New York'tan Cenevre'ye alınmıştı. Cenevre'de yapılan Genel Kurul toplantısında Arafat, çok açık bir biçimde İsrail'in devlet olarak varlığını tanıdıklarını açıklayarak, FKÖ'nün 1974 Programı'ndan uzaklaştıklarını resmen ilan etmişti.Ama ABD'ne görünen odur ki, bu da yetmemişti)

Arafat, İsrail konusundaki tavırlarını yineledikten sonra, yemin edercesine vurgulayarak kendilerinin her türlü "bireysel, grupsal ve devlet terörizmine karşı" olduklarını açıkladı.

Bunun üzerine ABD, FKÖ'nün siyasetini değiştirdiğini inandırıcı olarak açıklamış olduğunu ve ABD'nin ileri sürdüğü şartların yerine getirildiğini açıklayarak, FKÖ'nü Filistin halkının temsilcisi olarak tanıdığını ilan etti.

Bu ilan, Siyonist İsrail'de panik etkisi yarattı. Önce, daha önce kurulması imkansız görünen büyük koalisyon kuruldu. ardından Likut Bloğu büyük koalisyon sorununda açıkça parçalandı.

Tüm gelişmeler, emperyalistlerin düşlediği istikrarın, hayal olduğunu açıkça göstermektedir.

Cezayir:

1988 yılı,"bloksuzlar", "bağlantısız - lar" ekibinin "istikrarlı"(!) devleti Cezayir açısından da pek sakin geçmedi.

Fransız emperyalizmi ile sömürge bağlarını kurtuluş savaşı ile koparak Cezayir burjuvazisi, sömürge Cezayir'den yarı-sömürge Cezayir'e dönüşümü gerçekleştirmesine karşın, bu yapıyı bağımsızlık olarak satmanın ötesinde, "istikrarlı bir devlet" imajı da yaratmıştı dünya kamuoyu gözünde.

"Arap sosyalizmi"nin simgelerinden biri olarak öne çıkan Cezayir, devlet bağımsızlığından sonra da Fransız emperyalizminin mümbit pazarlarından biri olmaya devam etmişti. Süreç içinde ABD, petrol tekelleri yoluyla Cezayir ile bağlarını güçlendirirken, Rus sosyal-emperyalizmi de "Arap sosyalizmi"ne uzaktan akraba "sosyalist" merkez sıfatıyla Cezayir ile olan ekonomik ilişkilerini oldukça geliştirdi.

Ve Cezayir, çeşitli emperyalist güçlere ekonomik bağımlılığını, sözde siyasi bağımsızlık masallarıyla bugüne kadar kamufle etmeyi özellikle kendi işçi sınıfı ve halkından bir ölçüde gizlemeyi başarak bugünlere geldi.

Bir yandan Fransa'da doğrudan Fransız emperyalist tekellerine ucuz iş gücü olarak pazarlanan yüzbinlerce emekçisi, diğer yandan IMF kontrollü, petrole dayalı ekonomik yapısı ile 1988'e gelindiğinde, kıtlık ve yokluklar diyarlarından biri oldu Cezayir.

Kısıtlı tüketim maddelerine yapılan büyük zamlar, bir anda özellikle işsizler ordusunun neferleri olan binlerce genç emekçiyi patlama noktasına getiriverdi.

Yokluk, kıtlık ve ekonomik yıkımın yanısıra, "sosyalist"lik adına Cezayir burjuvazisinin tek parti diktatörlüğü ve bürokratik devlet çarklarındaki yolsuzlukları da malzeme edinen dini gericilik,en güçlü örgütlü muhalefet gücü olarak, binlerce emekçinin bir kaç gün süren ayaklanışını kendi potasında eritmek ve önderliği ele geçirmek için oldukça avantajlı bir konuma sahip bulunuyordu.

Şeriatçı dini gericiliğin örgütlü güçlerin çeşitli türevleri bugün Arap dünyasında oldukça güçlü bir yere sahiptir.Hemen tüm Arap devletlerinde hükümet eden karşı-devrimci kliklere karşı,bağnaz dincilik ideolojisiyle donanmış yedek güçler emperyalizmin destek ve onayıyla muhalefet faaliyeti yürütürken; özellikle Tunus, Mısır ve şimdi de Cezayir'de olduğu gibi, yüzbinlerin haklı taleplerle ayaklanışını kendi amaçlarına ulaşmada uygun araçlara dönüştürebilmektedirler.Böylece, bir yandan da emekçi kitlelerin sömürü düzeninin çemberini zorlayan anlık ayaklanışlarını rotasından çıkartarak pasifize etmeyi başarmaktalar.

Cezayir'de olan da bu gerçeğin bir yinelenmesi olmuştur. Ancak, meselenin olumlu yanı da, kitlelerin yüzlerce kayıp pahasına bir kaç gün süren bu ayaklanmaları ile Cezayir'in hükümet eden gerici burjuvazisini geri adımlar atıp, geçici reformlar yapmaya zorlamasıdır.

Bu gelişme, emekçi kitlelerin kendi güçlerine duydukları güveni arttıracaktır. Gelecekte daha güçlü ve dini gericiliği de hedefleyen devrimci hareketlerin Cezayir'de de gelişebilmesi için Marksist-Leninist ilkelerle donanmış Bolşevik bir proletarya partisinin kurulup inşa edilmesi kaçınılmazdır.

Bugün Cezayir devletinin eldeki yedeklerini de emperyalist piyasaya sunarak yiyecek alıp halka sunması, ya da gerici anayasalarda yapılacak ufak tefek rötuşlar, Cezayir proletaryası ve emekçi halkı için kurtuluş değildir.

Tek kurtuluş, Bolşevik Partisi önderliğinde proletarya ve emekçi kitlelerin demokratik devriminde ve devrimin durmaksızın sürdürülmesiyle yaratılacak gerçek sosyalizm olan proletarya diktatörlüğündedir.

Filipinler-Güney Kore:

1988 yılıboyunca dünyanın dört bir köşesinde daha bir dizi gelişme yaşandı.

Uzak-Doğu'da Filipinler'de Akino'nun başını çektiği hakim sınıf klikleri bir yandan Marcos ekibi ile çekişmesini sürdürürken, diğer yandan da "halk ordusu" taraftarlarıyla uzlaşmalı-çatışmalı bir yıl geride bıraktı. Ve bir kez daha gö - rüldü ki, Filipin işçi sınıfı ve halkı için Akino'da Marcos gibi kurtuluş değildir.

ABD emperyalizminden icazetli, büyük toprak sahibi Akino da muhalefette iken sözünü ettiği "demokrasi", "özgürlük" vb türünden palavraları, hükümet olunca unutuverdi. Ve kitlelerin hareketini kaldıraç yapan bir emperyalist uşağı daha,sahte umut olduğunu kısa sürede Filipinler ve dünya halklarına gösterdi.

Benzer bir senaryo 1988 boyunca Güney Kore'de kötü bir kopya olarak sahneye kondu. Bu faşist diktatörlük başına çöreklenip, yıllardır G.Kore halkına kan kusturan Cun Do Wo, son bir kaç yıldır G.Kore işçi sınıfı ve gençliğinin bir dizi kurban ve binlerce tutsağa malolan yiğit direnişi sonrası, yerini yardımcısına bırakırken bu kez G.Kore'nin burjuva muhalefet ekiplerince bu kitle hareketleri yönetimi ele geçirme yolunda kaldıraç yapıldı.

Ancak, G.Kore'de muhalefetteki hakim sınıf kliklerinin demagoji ve palavraları işçi ve öğrenci kitlelerinin faşist diktatör ve şürekasından hesap sorulması talebini ortadan kaldıramadı.

Ve bunun bir sonucu olarak, burjuvazinin deyimiyle ilk kez bir diktatör, G.Kore somutunda, TV kanalıyla halkından "özür diledi". Tüm cinayet ve zorbalıkla - rın, skandal ve devlet kasasından zengin oluşların sorumluluğunu "üstlendiğini" açıkladıktan sonra, sivil polislerin koruması altında bir Budist tapınağında inziva ya çekiliverdi(!).

Özellikle ABD emperyalizmi ve G.Kore hakim sınıfları kendi adlarına yıllarca zulüm ve zorbalığın simgesi olmuş bir uşak "diktatörü" burjuva siyaset arenasından çekip, tapınağa yollayarak, sürücüsü değişen yıllanmış faşist devlet atıyla yine kendi değirmen taşlarını çevirmeye devam ediyorlardı.

G.Kore, Uzak-Doğu'da dünya halklarına kalkınmada mucize örneği olarak lanse edilirken, her türlü örgütlenmeden yoksun militarist faşist metotlarla çalıştırılan işçi sınıfı ve emekçi halkın çektikleri es geçiliyordu.

Bu mucizevi ülkede nasıl oluyor da,yüzbinler "kahrolsun faşist diktatörlük" diye haykırıp, can bedeli ve militan bir mücadele veriyor? sorusu yıllarca yanıtsız bırakılırken; sonunda sorumluluk,tek bir uşak "diktatöre" yıkılarak ve "demokratikleşme" sözleri verilerek geniş emekçi kitlelerin direnişi pasifize edilmeye çalışılmakta bugün G.Kore'de.

Bu yönde atılan önemli adımlardan biri de,1988 yılında G.Kore'de gerçekleştirilen Olimpiyat oyunları oldu.

Dünya TV'lerinden milyarlarca insana , G.Kore devletinin bu olimpiyatlar için ne görkemli bir hazırlık yaptığı, emperyalist burjuvazice elbirliği halinde taşındı. Ama gerçeğin bu olmadığı, bunun sadece, çürümüş bir devlet çarkının milyarlarca Dolara malolan bir makyajı olduğunu, olimpiyat oyunları boyunca Seul vb kentlerde gece-gündüz sokaklarda protesto gösterilerini sürdüren kitleler her türlü baskı ve terörü göze alarak göstermeye çalıştılar.

Bugün, G.Kore'de özellikle ABD ve Ja - pon tekellerinin sömürü cennetinin devamını "demokratikleşme" sahtekarlığı ile sürdürmek isteyenler, artık bu sömürü çarklarının öyle kolay işlemeyeceğini daha iyi göreceklerdir. Önümüzdeki yıllar, G.Kore özgülünde emekçi kitlelerin daha kapsamlı gösteri ve direnişlerine gebe - dir. Çünkü G.Kore'de de mezar sessizliği perdesi aralanmış, binlerce insan taş , sopa ve molotof kokteyllerle faşist kolluk güçlerine karşı direniş tecrübeleri edinmiştir.

Tıpkı diğer ülkelerde olduğu gibi,G.Kore'de de en acil görev, bu militan direnişi burjuva muhalefet elinden kurtarıp, doğru bir rotaya sokacak Bolşevik Partinin yaratılmasıdır.

Güney Amerika:

Özellikle IMF patentli ekonomik ve politik deneylerin zengin laboratuvarı olma görünümü sergileyen Güney Amerika ülkelerinde, bir yandan emperyalist tekeller pervasız sömürü ve yağmalarını ara - lıksız sürdürürken, bir yandan da emperyalist burjuvazinin uşakları hakim sınıflar bir dizi G.Amerika ülkesinde milyarları bulan dış borçları ödeyemeyip,iflas bayrağı çekmeye devam ettiler 1988'de de.

Bunun bir parçası olarak Arjantin'den Peru'ya, Brezilya'dan Şili'ye kadar yüz-

binlerce insan ekonomik ve politik uygulamaları protesto edip, sömürü düzenlerini sorgulayan şiarlarla gösteriler yaptılar, grevler gerçekleştirdiler.

Bu gösteri ve mücadele süreci Şili'de faşist Pinoçet"e referandum kaybettirirken, Peru'da yüzbinlerce emekçi gerçekleştirdikleri grevlerle ve yürütülen silahlı gerilla hareketleri ile sosyal-demokrat yöneticilerin reformistliğinin kime hizmet ettiğini gözler önüne seriyorlardı.

Arjantin'de yıl sonuna gelindiğinde bir askeri ayaklanma daha sahnelenip,tutsak eski cuntacıların serbest bırakılması talep ediliyor ve hükümet eden hakim sınıf sözcüleri; iki cami arasında kalmış bi-namaz gibi, ne halt edeceğini bilmeden kıvranıp duruyordu.

Çünkü Arjantin halkı, binlerle sokağa dökülerek gerçekleştirdikleri gösterilerle, cuntacı ve işkencecilerden hesap sorulmasını talep ederken, Arjantin burjuvazisinin de korkulu rüyası olmaya devam ediyordu.

Arjantin devlet başkanı Alfonso, tıpkı Özal gibi, para dilenme gezilerinden ilki olan Batı Almanya'dan ABD'ne geçtiğinde "disiplini gevşek" ordunun bir bölümü ayaklanınca, çareyi apar,topar Arjantin'e geri dönmekte buldu.

Tıpkı Türkiye gibi, Latin-Amerika ülkelerinde faşist ordular, devlet yönetiminde doğrudan söz sahibi olan çok önemli bir yere sahip. Ve bu ülkelerde de parlamento vb. maskeli "demokrasiye geçiş" oyunları, halkı frenleme aracı olmaya devam ediyor.

Ancak Latin-Amerika halkları hiç bir zaman güvenmediği ordulardan korkmamayı da öğrenme sürecinde oldukça uzun yollar katettiler.

Bu yenilen korku, Bolşevik Partiler önderliğinde, elde silah bu silahlı karşı-devrim güçlerine karşı direnişe dönüştüğü an; askerisinden-siviline, açık faşistinden-"demokratikleşenine" kadar hepsinin sonu daha da yaklaşmış olacak.

Dolayısıyla Latin-Amerika ülkelerinde de proletarya ve emekçilere düşen görev; öncelikle kendi sınıf partileri olan Marksist-Leninist Bolşevik Partilerini yaratmaktır.

Bu belirleyici öncü müfreze yaratılmadan, sahteleri, sınıf mücadelesi sürecinde devrimci potansiyeli reformizm ve her renkten revizyonizmin ve pek çok örneği görüldüğü gibi, klasik burjuva muhalefet gruplarının peşine takmaya devam edeceklerdir.

Orta Amerika:

Nikaragua:

Orta Amerika ülkelerinden Nikaragua'da Sandinist yöneticiler, 1988 yılı boyunca bir yandan ABD çıkartma tehditleri karşısında seferberlik ilan edip, bir anlamda kitleleri savaş halinde tutarken; bir yandan da Kontralarla yaptıkları görüşmeler sonunda karşılıklı ateşkesi gerçekleştirdiler. Ancak ABD emperyalizminin açık desteğine sahip Kontralar aralıklı olarak saldırıları sürdürerek Nikaragualı emekçileri katletmeye devam ettiler.

Sandinist yönetim; Somoza'nın yandaşlarıyla birlikte Nikaragua'dan sökülüp atılması sonrasında, emekçi kitlelere devrimci, ulusal bağımsızlıkçı bir Nikaragua sözü vermişlerdi. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı ve uyması da beklenemezdi.

Bir yandan ABD tehditi karşısında yoğun bir biçimde sosyal-emperyalist kamp ile bağlar geliştirilirken, bir yandan da ABD ile arayı düzeltmenin yolları aranıyordu.

Bu ortamdan yararlanan güçlerden biri de, özellikle Batı Alman Sosyal-Demokrat Partisi şahsında Batı Alman emperyalizmi ve tekelleri olmaya başladı. Ve süreç içinde sosyal-demokratlar Nikaragua'nın inşasına "katkı" adına, her geçen gün etkilerini daha da arttırdılar.

SPD yöneticilerinden Wischnewsky şahsında Kontralarla dialogdan, ABD ile ilişkilere kadar, Batı Alman sosyal-demokratlar her alana el atarken, doğal olarak Sandinistler ve muhalefet saflarındaki yandaşlarının pozisyonlarını da güçlendiriyorlardı.

Ve Nikaragua halkı, Sandinist devrimden beri bir türlü rayına oturmayan ekonomik yapı ve yoksulluk yanısıra, Kontra saldırıları, ABD emperyalizminin tehditleri ve Sandinist yöneticilerin kapalı kapılar ardındaki uzlaşma-anlaşma politikaları ile 1988'i de yoğun problemler arasında geride bıraktı.

Nikaragua halkının önemli bir bölümünün henüz Sandinist yönetime güveni sürmekle birlikte, bu burjuva önderliğin anti-Somozacı, anti-ABD emperyalizmi temelindeki devrimciliğinin, emperyalizmle uzlaşma ve işbirliği sınırlarını aşamadığını gördükleri ölçüde, verilen destek daha da zayıflayacaktır.

Bugün, Sandinist karşıtı, ama şu veya bu emperyalist gücün, özellikle de ABD

emperyalizminin uşağı burjuva kliklerin gerçek alternatifler olmadığı, olamayacağı da görülmek zorundadır.

Mevcut olumsuzluklar, Sandinistlerden uzaklaşma adına, devrimci mevzilerden uzaklaşma biçimi alırsa, bundan daha da kazançlı çıkacak olanlar bir kez daha emperyalistler ve Nikaragua içindeki uşakları olacaktır.

Ne yazık ki, 1988 yılı içinde de kitlelerin devrimci duygularına gerçekten tercüman olacak, Marksist-Leninist bir örgütlenme, bolşevik ilkeler temelinde inşa edilen bir parti ortaya çıkamamıştır. Mevcut sahte "komünist" partisi de, modern revizyonizmin tipik sözcülerinden biridir ve Sandinistlere karşı,devrimci bir alternatif değil, tersine Sandinistleri Rus sosyal-emperyalizmine daha da yakınlaştırmaya çalışan bir güçtür.

Ve emperyalizm çağında Nikaragua'daki burjuva önderlik şahsında bir kez daha , burjuvazinin anti-emperyalistliğinin nasıl bir şey olduğunun görülmesi temelinde Marksist-Leninist teorinin bu alandaki tezleri onaylanmıştır.

Nikaragua'da da hedef, Nikaragua proletaryasının kendi öncü müfrezesi Marksist Leninist partisini kurarak, Sandinistlerin burjuva-uzlaşmacı çizgisine de mücadele temelinde, emekçi kitlelere önderlik edebilmesidir. Bu olmadan, Nikaragua nın emperyalist zincirden koparılması olanaksızdır.

El Salvador:

Yıllardır El Salvador'da süren, faşist güçlerin katliamları ve emekçi kitleleri bu faşist düzeni yıkmak için gerilla savaşı ve ayaklanmaya çağıran FMLN'nin örgütlü mücadelesi, yeni bir aşamaya ulaşmış gözükmektedir.

Beş gerilla örgütünden oluşan FMLN'e yakın "Devrimci Demokratik Cephe" (DDC), 1988 yılını 1989'da yapılacak başkanlık seçimine hazırlanarak geçirmiştir.

Bu hazırlığın bir parçası, belki de özü olan bir adım atılarak, "DDC" önderleri sosyal-demokratlarla "Demokratik İttifak" (Dİ) adını verdikleri yeni bir örgütlenmeye gitmişlerdir.

"Dİ"ın hedefi; bugün çoğunluğu elinde tutan, açık faşist güçlerin temsilcisi ARENA ve Hıristiyan Demokratların adayları karşısında çıkartacakları ortak adayın devlet başkanlığını seçimler yoluyla sağlamaktır.

Mart'ta yapılacak seçimlere devrimcilerin yasal temsilcileri, bu tür taktikler le girerken, gerillaların çatı örgütü FMLN'in yöneticilerinden ikisi Latin-Amerika ülkelerinde propaganda gezilerine çıkmışlardır. "Devrimci Halk Ordusu" adlı FMLN içindeki gerilla örgütü başkomutanının da içinde yer aldığı bu gezi grubunun amacı; Peru, Ekvador, Panama, Costa-Rika, vb.'ni gezerek, "halk ayaklanmasının koşullarının iyiden iyiye olgunlaştığını" anlatmanın ötesinde politik hedeflerini bir kez daha aktarmak olmuştur.

Buna göre, iktidar olunduğunda izlenecek yol; karma ekonomi, bağlantısızlık , demokratik bir ordu, politik çoğulculuk, kişisel özgürlüklerin güvence altına alınması vb.'dir.

Yukarıda kısaca aktardığımız gelişmeler, kendine "Marksist" diyenlerinde içinde yeraldığı gerilla güçlerinin çizgisi, Nikaragua'daki Sandinistlerden özde farklı değildir. Ve iktidarı ele geçirdiklerinde yapacakları da Sandinistlerden pek farklı olmayacaktır.

Burada ortaya çıkan bir diğer olgu şudur: Yıllarca elde silah kahramanca savaşılıp karşı-devrim güçlerinin yönetimdeki ekipleri alaşağı edilse bile, bu silahlara kumanda eden ideoloji, burjuva ideolojisi, siyaseti, burjuva pragmatizmi vb. olduğu sürece; proletarya ve emekçi halkın böyle bir önderlik altında gerçek anlamda kurtuluşu mümkün değildir.

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünyada bir dizi küçük-burjuva gerilla örgütünün kendi paralellerindeki bu tür gerilla önderlikleri ve örgütleri "Marksist", "Marksist-Leninist", vb. türünden nitelеyip propagandalarını yapmaları, bu gerçeği gerçek olmaktan çıkartamaz. Ve verilen yiğit gerilla savaşları, hatta ayaklanmalara önderlik ederek yönetimi ele geçirmeler bile bu gerçeği değiştiremez.

Daha yönetime gelmeden bugünün sosyal-demokratlarıyla ittifaklar kuran, karşı-devrimci Latin-Amerika devlet yönetimlerinden destek arayanlar, iktidarı ele geçirdiklerinde emekçi halka daha fazlasını veremezler.

El Salvador'daki birincil görev de,tek kelimeyle, mutlaka sınıfın öncü müfrezesi Bolşevik Partisi'nin yaratılmasıdır..

Güney Afrika:

Güney Afrika'daki ırkçı apartayd rejimi, 1988 yılı boyunca da siyah derili halka yönelik baskı, saldırı ve terörüne devam etti.

Bugün, emperyalistlerin dahi biçim ola

rak açıkça savunamaz duruma geldikleri ve sırtlarında bir kambur olan açık ırkçı rejim, çeşitli emperyalist güçlerin "ekonomik ambargo" tehditli palavraları ve "apartaydı reforme edin" çağrılarına aldırmaksızın karşı-devrimci ırkçı stratejileri doğrultusunda yoluna devam ederken, bir yandan da milyonlarca kara derili emekçiye yönelik iğrenç uygulamalarına yenilerini eklemeyi ihmal etmedi.

1988 yılı boyunca, tam bir faşist senaryo ile ölüme mahkum edilen 6 kara derili insanın idam edilip edilmeyecekleri en fazla tartışılan konular arasındaydı.

Emperyalist devlet yöneticilerinin de kendi "demokratikliklerini" kanıtlamak istercesine, böyle bir katliamın yapılmaması çağrılarından öte, dünyanın dört bir yanında yüzbinlerin yoğun protestolarının da ürünü olarak 6 kişinin idam kararı ağır hapis cezasına çevrilirken, aynı anda siyahlardan iki kişiyi sudan sebepler ve ANC taraftarı olabilecekleri ihtimali üzerine linç ederek öldürdükleri için ölüme mahkum edilen dört ırkçı polisin de affedilmesi, apartaydçı hainlerin gerçek niyetinin en açık kanıtı olmuştur.

Hiç kuşkusuz bu ırkçı rejimin 1988 yılı boyunca yaptıkları sadece bunlarla sınırlı değildir.

Güney Afrika'nın gerçek sahibi olan , milyonlarca kara derili emekçiyi sadece köle olarak görüp, bu yaklaşımı yasaları ile da onaylayan ve kara derililerin yanında yer alan beyazlara da "hain" damgasını basan ırkçı faşistler, son olarak siyahların yaşadığı yerleşim kampları ve köylere "illegal işçilerin" yerleşmesini önlemek amacıyla yeni ırkçı bir yasa çıkartmaları, apartaydı reforme etme önerileri getiren emperyalist güçlere verilmiş bir yanıttır da.

Bu yasa, yaklaşık 7 milyon insan için, yeni bir yerleşim alanı gösterilmeden , kendilerinin de bulmasına izin vermeden kaldıkları yerden sökülüp atılması anlamını taşımaktadır.

Irkçı faşist apartaytçılar bu uygulamalarını tavizsiz sürdürürken, emperyalistler ileri karakolları Güney Afrika ırkçılığının uzun süre böyle yürümeyeceğini görerek yeni yandaşlar arayışları 1988 yılında da sürmüştür.

Bu çalışmanın bir ifadesi olarak,bugün çeşitli emperyalist güçler, rahip Tutu gibi kara derili pasifistler ile doğrudan görüşmeler yürütüp ANC içindeki pasifist-reformist güçlerle ilişkiler geliştirmeye devam etmişlerdir.

Bugün ANC içinde yeralan çeşitli akımlardan biri olan reformistler dışında Rus sosyal-emperyalizmi ile ilişki halinde olan revizyonist kanatta pasifizmin yanısıra emperyalist baskılara bel bağlamış olarak, apartaydın yıkılmasını beklemektedir.

Bunlar dışında, apartaydın sadece milyonlarca siyah halkın silahlı savaşıyla yıkılacağının propagandasını yapıp, buna uygun faaliyet yürüten güçler de vardır ve ancak bu devrimci yaklaşım, milyonların apartayda duyduğu kini, devrimci bir direnişe çevirebilir.

Bugün Güney Afrika'da da özellikle kara ve beyaz derili emekçilere düşen görev; silahlı mücadeleyi temel alan devrimci güçler içindeki en tutarlı savaşçılar ile omuz omuza kendi gerçek sınıf partileri olan Marksist-Leninist Partilerini yaratarak silahlı mücadeleye önderliğini sağlamaktır.

Bu olmadığı sürece; silahlı ırkçı karşı-devrim, şiddet yoluyla alaşağı edilse bile, emperyalizme karşı tutarlı direniş ve mücadele sergilenemez. Bir başka ifadeyle, Güney Afrika'nın geleceği de Nikaragua, Angola, Mozambik, vb.'den farklı bir görünüm kazanmaz.

Biz Bolşeviklere bu alanda düşen görev bir yandan ANC içindeki devrimci güçlerin militan mücadelesinin propagandasını yapıp sahip çıkarken, bir yandan da bu mücadele ve örgütlenme içine bolşeviklerin Marksist-Leninist bilincini taşımanın yollarını aramaktır. Ancak o zaman Güney Afrika özgülünde enternasyonalist görevimizi hakkıyla yerine getirmiş oluruz.

*

1988 yılında bağımlı ve yarı - sömürge ülkelerde olanlar hiç kuşkusuz, yukarıda özetlediklerimizle sınırlı değildi.

Pakistan, Afganistan, Hindistan,vb.'nde halk kitleleri bir yandan emperyalizme ve hükümet eden uşakları hakim sınıf klik lerine yönelik kitle gösterileri, silahlı eylemler vb. ile tepkilerini dile getirirken, buralarda da muhalefetteki hakim sınıf klikleri bu gösteri ve direniş leri kendi politik amaçlarına alet etmeyi başarmaya devam ettiler.

Sri Lanka'da Tamillere yönelik saldırı ve katliamlar, merkezi devlet ve Hintli askerlerce sürdürülürken, Vietnam tam bir ekonomik ve sosyal çöküntü içinde kıvranıyordu.

Bangladeş ve Afrika'nın bir dizi ülkesinde milyonlarca insan doğal afetler ve yoksulluğun en alt sınırında ölümün eş - lik ettiği bir yaşam(!) sürdürürken hemen her ülkede bir yandan emperyalizm azami kârını ve talanını aralıksız sürdürüyor, bu ülkelerin hemen hepsinde ya dini gericilik, ya da milliyetçilik, sorunların çözümünde panzehir olarak emekçi kitlelere sunuluyordu.

Bir yanda Humeynici'ler ve Müslüman Kardeşler, vb. türünden karşı-devrimci islamcı hareketler islamın kurtuluş olduğu yolundaki propaganda ve örgütlemelerini sürdürürken, Hristiyanlığın simgesi görülen Papa efendi de Afrika ve Güney Afrika ülkelerini gezerek Hristiyanlığın nasıl bir cankurtaran simidi olduğuna ilişkin vaızlarını yüzbinlere, milyonlara iletiyordu 1988 boyunca.

Ve bir yıl daha dincilik-milliyetçilik çığlıkları, doğal afetlere rahmet okutan emperyalist yıkım ve dünya proletaryası ve halklarının ezilip horlanması, modern köleler ve bazen de tipik köleler olarak yaşam sürdürmesi, kitleler halinde açlık ve haksız savaş kurbanları olarak ölmeleri ile geride kaldı

Milyonlarca köle, 1988'i de bugünün Spartaküs'ü olan Bolşevik Partileri'nden bu partilerin çatı örgütü olan Enternasyonali'nden yoksun olarak geride bıraktılar.

1989'da bu kölelere düşen birincil görev; kendi saflarından Spartaküs'lerini bulup çıkartmak, yani Bolşevik Partilerini yaratma yolunda tavizsiz mücadele olmalıdır...

* * *

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN'DA DURUM VE GÖREVLERİMİZ...

1988 yılı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da her türden siyasal, sosyal ve iktisadi çelişkinin daha da keskinleşerek yeni boyutlar kazandığı bir yıl oldu.

Tüm çelişkiler içinde toplumsal gelişmenin temeli olan devrim-karşü devrim çelişkisi; kendini —sınıfsal alanda— bir yanda, başta çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası olmak üzere, tüm emekçi sınıf ve katmanları, diğer yanda da emperyalizm ve onların uşakları türk hakim sınıflarını, onların faşist devleti arasındaki çelişmelerin keskinleşmesi biçiminde gösteriyordu.

Devrım-karşı devrim çelişmesi çerçevesinde; kürt ulusunun faşist türk devleti ile olan ulusal çelişkisi, yani kürt ulusunun ulusal uyanış ve direnişi de devrim cephesinin bir parçası olarak çok önemli bir yere sahipti 1988'de de.

1988 yılı boyunca da devrim-karşı devrim çelişkisinin öne çıkan yanları; çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının emperyalizme bağımlı burjuvasi ve onların faşist devleti ile olan emek-sermaye çelişkisi ile, kürt ulusunun ulusal taleplerle dışa vuran ulusal uyanışı ve faşist türk devletinin bu uyanışı ezme düşüncesiyle yürüttüğü ulusal baskı-saldırı-asimilasyon çabaları biçiminde ifade edilebilecek olan ulusal çelişkiydi.

Faşizmin zindanları 1988 yılında da devrim-karşı devrim çelişmesinin en yoğun ve somut olarak yaşandığı alanlar olma özelliğini korudu. 1988'in son aylarında faşizmin zindanlarında başlatılan direnişler toplumun bir çok kesimlerinde dayanışma hareketlerine yol açtı. Üniversite-Yüksek okul gençliği de giderek hızlanan bir hareketlenme içine girdi 1988 yılında.

Yine bu yıl karşı devrim cephesinin parçaları olan hakim sınıf klikleri ve onların siyasi temsilcileri olan siyasi partiler arasında, sömürüden pay kapma dalaşının ifadesi olan, hükümet-muhalefet çelişkisi de gittikçe keskinleşen bir diğer çelişki olarak öne çıkıyordu.

Devrim ve karşı devrim ile karşı devrim cephesinin kendi içindeki çelişkilerin 88'yılı boyunca ekonomik, politik, kültürel vb. alanlarda çoğu kez çok kaba, bazen de örtülü bir biçimde keskinleşerek sürmesi, bu çelişkilerin her geçen gün daha da ivme kazanması, 1989 yılının özellikle adı geçen çelişkiler özgülünde, daha fazla sorun ve daha kapsamlı çatışmalara gebe olacağının habercisi durumundaydı.

Biz bu bölümde, değişik alanlarda kendini dışa vuran ve yukarda belirttiğimiz bazı çelişkiler ve bunlar temelinde yükselen hareketler üzerinde durup, 1989 yılının önümüze ne tür görevler koyduğuna dikkat çekmek istiyoruz.

*

EKONOMİK ALANDA:
****

Yukarda sözünü ettiğimiz çelişkilerin çok açık gözlendiği bir alan hiç kuşkusuz ekonomik alan oldu 1988 yılı boyunca.

Bir yandan çeşitli emperyalist tekeller ve devletleri, azami kâr hedefiyle Türkiye ve Kuzey Kürdistanın 55 milyonluk pazarını doğrudan ve dolaylı olarak alabildiğine talan ederken, diğer yandan da bunların ülke içindeki uzantıları Türk hakim sınıflar ve faşist türk devleti bu talandan paylarına düşeni alabilmek için ellerinden geleni ardlarına koymadılar.

Dolayısıyla 1988 yılı, İMF patentli 24 Ocak 80 kararlarından 8 yıl sonra ANAP hükümetinin aldığı Şubat Haziran-Ekim vb. kararları;%90'a ulaşan enflasyon; Pula dönen Türk Lirası, 50 milyar dolar sınırına dayanan dış borç ve her gün yüzlerce kalem mala yapılan zamlar ile; bir yandan 24 ocak kararlarının iyiden iyiye iflasını ilan ederken, diğer yandan da emekçiler için daha fazla yoksulluk, daha fazla işsizlik, ve daha fazla yıkımdan başka bir anlam taşımıyordu.

1988 yılında bir dizi hakim sınıf sözcüsü dahi, Türkiyeli emekçileri her türlü ekonomik yıkım ve ard arda gelen zamlara rağmen "başkaldırmadan yaşabildiği için yılın adamı" ilan ederken, bir yandan da Özal'ın başını çektiği ANAP ekibine, uygulanan ekonomi politikalar nedeniyle eleştiri yöneltip, halka bu ölçüde yüklenmemesi yönünde akıl veriyordu.

Özal'ın yanıtı ise çok açık oldu bu yıl da. Tekrarlanan hep aynı nakarattı: Yapılacak başka bir şeyin olmadığı, dolayısıyla alternatiflerinin bulunmadığı.

Bugün İMF, OECD, Dünya Bankası vb türünden emperyalist kuruluşlar ve bu kurumlar içinde yer alan ekonomist ve bankerlerin de savunmaya devam ettiği düşünce aynısıdır.

Bu emperyalist sözcülere göre de, Özal'ın uyguladığı politik ekonominin alternatifi yoktur. Ve diğer hakim sınıf partileri de gelse aynı yolu izlemek zorundadırlar. Özal ise bugün için bu politikanın en tutarlı savunucudur. Hal böyle olunca, Özal ekibine verilen destek sürdürülmelidir.

Alternatifi olmayan —ki bu hakim sınıfların sömürüsünün sürmesi anlamında bir alternatifsizliktir— adı geçen ekonomik yaklaşımı kısaca bir kez daha özetleyelim:

IMF vb. türünden emperyalist kuruluşların ve onların Özal gibi tüm uşaklarının da ortak yaklaşımı şudur:

Bugün gelinen yerde ithal ikameci ve devlet ağırlıklı, iç pazara yönelik üretim politikası, 'gelişmekte olan' ülkeler için doğru değildir. Böyle bir politika ile uzun dönemde iflas kaçınılmazdır. Hedef, ihracat ve döviz girdisini temel alan, özellikle dış pazara yönelik üretimi arttırmayı hedefleyen ve motoru özel sektör olan; iç pazar talebini kısarak enflasyonu kontrol altında tutan ve dış borçları düzenli ödemeyi garantileyen 'dengeli bir kalkınma' ekonomisi olmalıdır. Bu yol izlenirse; dış borçlar düzenli ödenebilir, kaliteli ve yeterli üretim yapabilir, özel sektöre dayanılarak içinde yüzülen ekonomik açmazlardan kurtulunabilinir vb.

İşte, 8 yıldır Türkiye ve Kuzey Kürdistan özgülünde de uygulanan bu ekonomik model, 1988'e gelindiğinde bölümün başında özetlediğimiz görüntüyü sergilemekten öteye geçememiştir.

Özal ve ekibine adı geçen ekonomik uygulama ürünü bugünkü berbat görüntü bağlamında özellikle hakim sınıfların muhalefet ekiplerince eleştiriler yöneltildiğinde verdiği yanıt hep aynıdır. "Tek alternatif bu" "Sizler bu ülkeyi 70 cente muhtaç ettiniz, Biz döviz ve malda bolluk getirdik. Enflasyon ise ergeç düşecek" vb. vb.

Konuya biraz daha açıklık getirebilmek için, muhalefet sözcüleri ile Özal ekonomisinden umduğunu bulamayan bazı komprador patronların eleştirilerinden bir kaç alıntı yaptıktan sonra kendi düşüncelerimizi belirtmeye devam edelim:

HAKİM SINIFLARIN ÇEŞİTLİ SÖZCÜLERİNDEN BUGÜNKÜ DURUM:
****

İlk önce, bugünkü Özal Hükümeti ve izlenen ekonomi politikalara ateş püsküren ünlü İşverenler Sendikası başkanı Halit Narin'in ne dediğine bakalım.

Bu azılı sınıf düşmanı, 15 Ekim 88 tarihli gazetelere yansıyan açıklamasında şunları söylüyor:

"Hükümet, faizleri serbest bırakmakla, Tahtakaleye prim, ekonomiye ceza verdi... Alınan bu kararla, fatura gene sanayiciye, işverene, dar ve sabit gelirli insanlara çıkacaktır...Faiz için alınan her tedbir, bugüne kadar enflasyonu sürekli arttırdı.

Sanayici ve işverenle, çalışan işçiye yük getirdi. Bir avuç kesim, Tahtakale'den döviz alıp, satıyor. Hükümet, bunların oyununa geliyor... Bir yandan "kağıda zam, petrole zam, elektriğe zam zam zam da zam" deyip diğer yandan da bu zamları ödeyenler belli bir kesimse, bu yanlıştır. Şimdi önümüzdeki iki yıl için sözleşme imzalayacağız. Ama, Türkiye'de gelecek yıl enflasyonun ne olacağını tahmin etmek şu anda mümkün değil. Resmi veriler bile şu anda yüzde 80'ler seviyesinde" (Milliyet)

Evet, para politikasında Özal ve şürekasının Ekim ayı içinde yaptığı cambazlıklar ardından yukardaki sözleri eden H. Narin acaba sınıf mı değiştirmeye başladı dersiniz?!

Tabiiki değil. 1988 yılı içinde iş yerleri haraç mezat satışa çıkartılıp alacaklıların kapısını aşındırdığı bu zat, işbilirliğini kanıtlayarak, malı mülkü kızlarının üzerine yürütüp işin içinden sıyrılma yolları bulmasına karşın, yine de Özalzedeler arasında yer aldığı içindir ki nasırına basılmış gibi bağırıp çağırmaktadır.

Hiç kuşku yok ki H. Narin ve benzerleri, şayet Koçlar, Sabancılar ve Enkacılar gibi sömürünün büyük lokmalarını koparabilselerdi, onlar da bugünkü ekonomik uygulamalara methiyeler düzeceklerdi. Ne var ki, kimilerini kalkındıran Özal ekonomisi H. Narin gibilerini de eski tatlı kârlarından ettiği içindir ki, Narin ve özellikle "Egeli Sanayiciler"le "Anadolu" patroları bir yandan ağıtlar yakarken bir yandan da Özal ekibini tehdit etmektedirler.

Ekim kararları ertesinde H. Narin yukardaki sözleri ederken, daha "4 şubat kararları" sonrasında hükümete öncelikle tavır alan patron ekibi "Egeci sanayiciler" oluyordu.

O günlerde gazetelerin bir kaç gün ard arda "Egeli sanayicilerin eyleme hazırlandığını" duyurduğu bir dönemde onların sözcüsü EBSO başkanı Faralyalı (29 Şubat 88) "dünyanın hiçbir yerinde yüzde 120 faizli krediye hiç bir sanayicinin dayanamayacağı"na dikkat çekerek, enflasyon şayet yüzde 33 ise, faizlerin yüzde 60 olabileceğini belirtiyordu. Ve hükümetten tek isteklerinin "imalatı arttıracak tedbir alacaklarını açıklamaları" olduğunu vurguluyordu. Açıklamasının devamında ise, EBSO'nun bir eylem merkezi olmadığını ve her hangi bir eylemin de söz konusu olmadığını da sözlerine ekleyerek, bu yönde yapılan spekülasyonlara dikkat çektikten sonra, "herkes kendi fikrini söyler" diyerek te örgütleri içindeki "demokrasiyi" dile getiriyordu?!

Aynı gün yine gazeteler bu kez "eylemci" kanadın eylem önerilerini kamu oyuna aktarıyordu. Bu öneriler arasında; "kontak kapatma", "borçları ödememe" öne çıkanlarıydı. Bu ekibin sözcülerinden Ahmet Piriştina "CHP döneminde TÜSİAD, gazetelere ilân vererek iktidarı suçlamıştı. Şili'de yapılan kamyon grevi gibi eylem organize edilebilir. Toplu olarak üretimi durdurabiliriz" diyordu.

Bu "militan"(!) işadamı Şili örneğini tekrarlamak isterken, acaba orada kamyonculara destek veren ABD emperyalizmi ve tekellerinin oynadığı rolü biliyor muydu ya da kendilerinin de böyle dayanakları var mı pek bilmiyoruz. Ayrıca, işçiler üretimi durdurmayı talep etse —toplu sözleşme döneminde "yasal grevler" dışında— hemen devlet "suç işlendi" diye saldırırken, bu efendiler üretim durdursa yüce devletleri ne yapar ve hangi yasaları işletir o da mechulumuz. Ancak bildiğimiz kadarıyla, genelde sömürü paylarını artırmak için, parçada fedakarlık demek olan, süreli üretim durdurma talebi bir blöf değilse (ki öyledir), böyle öneriler adı geçen patronların iyice köşeye sıkıştığını ortaya koymaktadır.

Siyasi yandaşlarını şimdiki durumda Demirel'in sahsında bulan bu patronlar böyle eylem önerileri ile kuru sıkı atarken, aynı oda üyelerinden Şinasi Ertan'da "Ahmet, Mehmet kalkıp bir şeyler söylüyor, bu sözler odaya malediliyor. Odanın asıl temsilcisi Ersin Faralyalı, her hangi bir eylemin söz konusu olmadığını söyledi. Çoğunluğun düşüncesi de bu yolda, işçi memur sabır gösteriyor da, neden işadamının sesi bu ka

dar fazla çıkıyor anlamıyorum"(abç) diyerek bir yandan oda arkadaşlarını paylarken, diğer yandan da sömürülenlerden çok, bir bölüm sömürücünün "sesinin fazla çıkmasına" ilişkin şaşkınlığını dile getiriyordu.

Aynı günlerde "sesini yükseltenlerden" biri de TOBB başkanı Ali Çoşkun'du. Bu patron sözcüsü de düşüncelerini şöyle dile getiriyordu:

"ON TANE HOLDİNG YÖNETİCİSİ TÜRKİYE'NİN GELECEĞİYLE OYNUYOR

Türkiye Ticaret, Sanayi, Deniz Ticaret Odaları ile Ticaret Barsaları Birliği'nin Afyon'da yapılan yönetim kurulu toplantısında konuşan TOBB Başkanı Ali Coşkun, TÜSİAD'a da ağır eleştiriler yöneltti. Ali Çoşkun TÜİSAD'ı eleştirirken şunları söyledi:

"Kendi menfaatleri için biraraya gelen 10-15 holding temsilcisinin, Türkiye geleceği ile oyun oynamaya hakları yoktur"

"..Anadolu tüccarının rahat nefes alması için acil tedbir alınması gerekiyor. Tüketici kredileri gündeme geldi, bunu biliyoruz. Ancak ekonominin bugünkü durumu bunu uygulamaya müsait değil. Üretim için yeni desteklere ihtiyaç var. Sanayici yeni yatırım projelerini erteliyor. Bu Türkiye için çok önemlidir. Üretim durursa neyi ihraç edeceğiz?"

"..Büyük ihraçatı şirketler bekleneni vermediler. Biz ihracatın teşvik edilmesini istiyoruz. Ama bu ihraç ürünlerinin üretim safhasında olmalı. Üretim gerçekleşmeyince, olmayan mal ihraç ediliyor. Bu da hayali ihracatı doğuruyor." (29 Şubat 1988, Tercüman)

Yine konuşması devamında A. Coşkun "Maliye'nin vergisini verene değil, vermeyene yönelmesi gerektiğini" belirterek, bu vergi vermeyenler arasında da "gece yarısı zenginlerinin" bulunduğuna dikkat çekmektedir. A. Çoşkuna göre, "bazı gece yarısı zenginlerinin çocukları insanlıktan çıkıp hayvanlaşarak, hayvan kıyafetleriyle, canavar kıyafetleriyle eğleniyorlar. Bu Anadolu'da dengeleri bozuyor. Alın teriyle kazanılan para böyle harcanmaz."

Aktarılan sözlerden de anlaşılacağı üzere, A. Çoşkun ve H. Narin vb. leri "alın teri ile para kazananlar" olarak artık kendilerince yeterince kazanamayanlar katagorisine dahil olunca, hem hükümete hem de "10-15 Holding" e ver yansın edip, hayali ihracaat üzerine nutuklar atmaya başlamışlardır 1988'de.

Diğer yandan A. Coşkun'un "canavarlaşan gece yarısı zenginleri çocukları" ve bunların yaşam biçimine ilişkin sözleri oldukça ilginçtir. Bu tür sözler, komprador burjuvazinin bir kesminin emperyalist ülkelerdeki burjuvazinin "eğlence" türlerinin yenilerini de devralarak pratiğe geçirmesi, sömürdükleri gerçek alın terini en pespaye bir biçimde harvurup harmen savuranların bir bölümünün dahi tepkisine yol açması bağlamında, kompradorlar saflarındaki kültürel yaklaşım farklılıklarını da dışa vuran düşüncelerdir.

A. Coşkun, TOBB başkanı sıfatıyla yukarda aktardığımız sözleri söylemesine karşın, "Egeli sanayiciler" TOBB'ye de çatmadan geri durmamışlardır. Bu "namuslu işadamları"na göre, TOBB yönetimi "pasif" kalarak haklarını yeterince savunmamıştır.

Ege Bölgesi Sanayi Odası (EBSO) meclis Başkanvekili Ömer Bese'nin "TOBB, sahip olduğu 600 bin sanayici ve işadamını temsil edemedi. Şu anda maalesef TOBB'nin yapamadığını TÜSİAD yapıyor. TOBB, temsil ettiği yüzbinlerin sesini etkin biçimde duyurmalıdır. Bugünkü birlik yönetimi, 'politika olur' endişesiyle hiç bir şey yapmama eğilimindedir. TOBB, kimseyi incitmeyen tavrını terketmek zorundadır"(26 Mart 88, Hüriyet) türünden açıklamaları, bu kızgınlığın en çarpıcı örneklerinden biri olmuştur.

Burda savunulan çıkarlar sömürücülerin; 600 bin olduğu söylenen 'sanayici ve işadamları'nın çıkarlarıdır. Bu çıkarlar Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sömürü pastasının büyük bölümünü kendi arasında pay eden; ve orta ve küçük 'sanayici ve işadamına küçük bir dilim birakan '10-15 Holding' diye anılan emperyalist sermaye ile iç içe büyük sermayenin bu 'haksızlığına' karşı savunulmaktadır. Tabii bu arada 10-15 Holding dışında kalan 600 bin 'sanayici ve işadamının' çıkarları sanki ezilenlerin-sömürülenlerin çıkarları; toplumun genel çıkarları imiş gibi gösterilmektedir.

Bu hakim sınıfların kendi aralarındaki sömürü pastasından pay kapma dalaşındaki klasik numarasıdır. Onlar kendi sınıfsal çıkarlarını tüm toplumun çıkarı olarak tanıtırlar.

"Egeli Sanayiciler" bir yandan "zenginler klubü" adını verdikleri "10-15 holdingin sözcüsü" TÜSİAD'a kızmaktadır ama, bir yandan da TOBB' den daha fazla hükümeti eleştirdiği için gıbta etmektedirler.

Gerçekten de TÜSİAD 1988 yılı içinde izlenen ekonomi-politikalara ilişkin tavır takınıp araştırmalar yayınlayarak gazete baş köşelerinde yer kaparken bir yandan da Özal'ın "hiddetli çıkışlarına" (!) muhatap olan bir patron kuruluşudur. Her ne kadar Özal'ın "paylaması" üzerine yayınladıkları raporu tam olarak savunmadıysalar da, bu ekibin görüşü özetle şöyledir.

** 1985'te kişi başına düşen gayri safi milli hasıla (GSMH) 1066 Dolar kadardır. Bu rakam Türkiye'yi dünya genelinde "Alt Orta Gelir Grubu" kapsamına sokmaktadır. (bkz. Tablo)* ▶

** Türkiye, kalite itibarıyla modern teknolojiye uyum sağlayabilen ve hatta ona katkıda bulunan geniş tabana yayılmış bir eğitim yapılmasını gerçekleştirdiği takdir de, Güney Kore ve Japonya'nın yaptığı türden bir ekonomik hamleyi yapabilecektir.*

** Türkiye'yi öncelikle enerji üretimi başta olmak üzere alt yapı konusunda kısa zamanda yapılması gereken hamleler beklemektedir.*

** Eğitimin öncelikle kalitesini yükselten ve sonra daha da yaygın hale getiren adımları hızla atmak gerekmektedir.*

**Anne ve çocuk sağlığı başta olmak üzere sağlık hizmetlerini daha etkin hale getirecek girişimlerde bulunmak zorunlu olmuştur.*

** Konut açığı kentlerde sorun olmaya devam edecek gibi görünmektedir.*

** Sistemli ve planlı bir çalışmayla nüfus artış hızının düşürülebildiğini bazı ülkeler göstermiştir. Bu konuda yapılacak yeni girişimler, ekonomik büyüme ve hayat standartlarının yükselmesine önemli katkılarda bulunacaktır. (Hüriyet- 1988)*

TÜSİAD'ın görüşleri sadece bunlar değildir. Bu "10-15 Holding sözcüsü

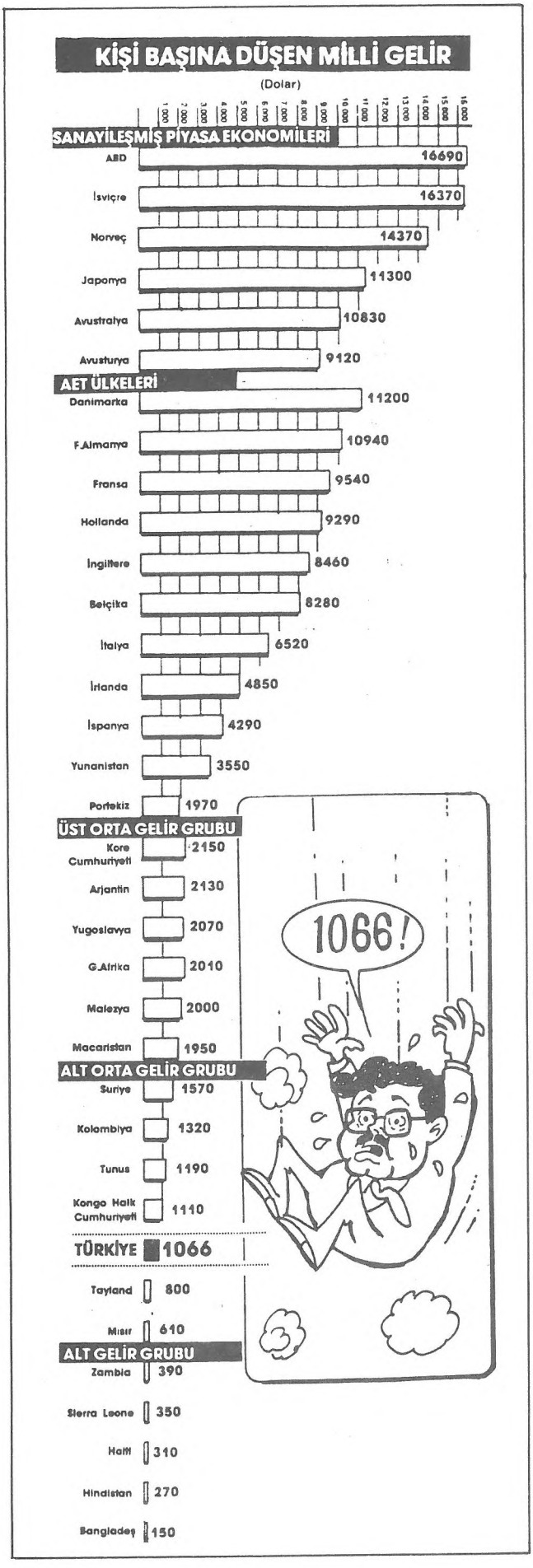

zenginler klübü"ne göre, "Özal devletçi"dir. 14 Nisan tarihli gazetelere yansıyan bir başka raporları böyle bir saptamayı ortaya koymaktadır. Tercüman bu raporun özetini şöyle aktarmıştır kamu oyuna:

"TÜSİAD raporunda ANAP iktidarının ekonomi politikası eleştirildi:'ÖZAL DEVLETÇİ'

** Raporda toplam devlet harcamalarının 1984'teki yüzde 22.2'den 1986'da yüzde 27'ye çıktığı, sermaye piyasasının yüzde 90'ına kamunun el koyduğu bildirildi*

** Özel sektör: 'Devlet çeşitli adlar altında sermaye piyasasına el koydu. Bu durum özel sektörün kaynak maliyetini artırdı, finansman kaynaklarını daralttı, ayakta durmasını güçleştirdi'*

**'Devlet, gerek bütçe açığını finanse etmek, gerekse bütçe dışında yürütülen altyapı yatırımlarına fon sağlamak için çeşitli adlar altında ihraç ettiği menkul kıymetler yoluyla, sermaye piyasasında tam bir hakimiyet kurmuştur. Devletin çeşitli şekillerde dikte ettiği yüksek faiz oranları ile sınırlı iç tasarruf hacminin çok büyük bir kısmını kendine çekmesi, özel sektörün kaynak maliyetini artırmış, finansman kaynaklarını iyice daraltarak büyümesini önlemiş, hatta ayakta durmasını güçleştirmiştir.'"*

Özal Hükümetinin "devletçiliği" nin belirleyici yanı olarak öne çıkartılan, devletin sermaye pıyasasının yüzde 90'nını denetliyor olması dışında ilgili raporda; Belediye harcamalarındaki artış, bütçe dışı fonlar, bankacılık sisteminde kamunun ağırlığı da sayılarak "devletçi Özal"tablosu tamamlanmaktadır.

Buraya kadar sadece bir kaç örneğini aktardığımız açıklama, Rapor ve polemiklere göre; patronların büyük bir bölümü Özal'ın 10-15 holdinğe ve hayali ihracatçılara hizmet ettiğini ileri sürerken, adı geçen holdinglerin çatı örgütü de Özal'ı "devletçi" olmakla itham etmektedir.

Bu iki yaklaşımın gerekçesi üzerinde bölüm sonunda tekrar duracağımızı belirterek, biraz da ünlü "muhalefet" parti sözcülerinin ne dediklerine kısaca değinelim.

Özellikle "4 Şubat kararları" sonrası patronlar konuşur da, politikacılar hiç susar mı? Tabii ki hayır.

*

FAŞİST DEMİREL'İN 'YENİ' PARTİSİ'NİN "DÜZEN'E MUHALEFET"İ !

****

AP'nin 28. kuruluş yıl dönümü nedeniyle konuşma yapan ünlü faşist "Çoban Süleo" Demirel "fabrikaları işler hale getirmek, kuyrukları yok etmek, Türkiye'nin itibarını artırmak günah mıydı yani? Bu kararları kötülemek zihnin kargaşasıdır, fet rettir" diyerek "24 Ocak kararları" na çok kararlı bir biçimde (!) sahip çıkarken, diğer taraftan da bu kararların mimarlarından biri olan 8 yıldır da doğrudan uygulayıcısı Özal'a ateş püskürmüştür. Eleştirilerini sıraladığı konuşmasında eleştiri malzemelerinden biri de işçilerin yaşam düzeyidir. Demirel "asgari ücret bugün 40 dolar...Bu Avrupa işçisinin yövmiyesi. Ama Türk işçisinin aylığı" derken, 'işçi dostu' havalardadır.

29 Kasımda ise Demirel "bugün Türkiye'de artık kiloyla alış veriş imkanları azalmıştır, halk neredeyse dilime, taneye düşmüştür... Yüzde 100 enflasyonun bulunduğu bir ülkede Avrupa'da enflasyon şampiyonu olan bir ülkede, yüzde 25 gibi bir ücret ilavesi ile Türkiye memurunu çalıştıramaz. 80-130 bin lira alan işçiyle, memurla Türkiye bir yere varamaz. Türkiye, bu şartlar içinde yaşamaya müstahak değildir" derken de tüm çalışanların sözcülüğüne soyunduktan sonra "çağ atlamanın" bu koşullarda "yalancılık" olduğunu belirttip, "vatandaşın seçim vasıtası yoluyla" bu dertlerden kurtulmasını talep etmektedir.

Bugün bir kez daha devlet dümenine geçmek için çırpınan Demirel, yıl boyu Özal'a yönelik eleştirilerini sıralamanın ötesinde, Haziran içinde yapılan bir ropörtajda kendi pozisyonunu aşağıdaki sözlerle özetleyerek ANAP ile ayrılıklarının kaç fındık kabuğu doldurduğunu da dile getiriyordu.

"Soru: Siz,'karma ekonomi taraftarıyım ve çizgim devam ediyor'mu demek istiyorsunuz?!

Cevap: "Karma tabiri o kadar kullanılmıyor artık. Anlamı da kalmadı. Onun yerine 'doğru ekonomik politika'cıyız diyoruz. Mesele doğru ekonomik politikayı, doğru ma-

li politikayı takip etmektir. Bütün kaynakları seferber edeceksiniz. Ferdin gücünün yetmediği yerde devletin imkânlarından yararlanacaksınız. Bunların yetmediği yerde yabancı sermaye imkânlarından yararlanacaksınız. Burada DYP ile ANAP'ın ayrıldığı yer şudur: ANAP'ta hesap kitap yoktur. Bütün bunları o da söyleyebilir ama, ANAP'ta ahenk yoktur. O yüzden Türkiye'yi dış borca batırmıştır. Türkiye'yi enflasyona batırmıştır. O yüzden gelir dağılımını berbat etmiş, sanayileşmeyi durdurmuştur."

Soru: "Bu açıklamalarınıza bakarak, ben şimdi, 'Demirel daha iyi hesap kitap bilen sağcı ekonomik politika izler' diyebilir miyim?"

Cevap: "Buna sağcı ekonomik politika demenin bir yararı yoktur. Solcu ekonomik politika demenin de. Önemli olan 'doğru ekonomik politika'dır. Doğru fiskar ve monetar politika."

Soru: "O zaman ANAP'ın izlediği politikanın adı ne oluyor sizce?"

Cevap: "Kargaşadır. Başka hiçbir şey değildir. Bizim ANAP'la farklı yanlarımızdan bir tanesi, biz serbest ekonomi taraftarıyız. Onlar güdümlü ekonomi taraftarıdırlar. İçraatta serbest ekonomici geçinirler ama bakınız tek parti döneminde bile ekonominin bu kadar çok müdahaleye maruz kaldığı bir dönem yoktur. ANAP tüccardır. Sanayileşmeyi durdurmuştur. ANAP dediğiniz zaman zorla sağlanmış bir siyasi istikrar içerisinde istikrarsız bir ekonomi modeli akla gelir."

Görüldüğü gibi Demirel en az H. Narin kadar Özal düşmanı ve bir o kadar da halkın "dostu" dur. Ve halk, Demirel'in deyimiyle, elindeki tek vasıtası seçim yardımıyla kendilerini dilimle alış veriş yapmaya mahkum eden Özal ve ekibini alaşağı edip, "24 Ocak kararları"nı daha sağlıklı uygulayacak Demirel'i başa getirerek neler yapılacağını —bir kez daha— görmelidir!

"Sanayileşme sadece üç ilde yoğunlaşmıştır ve 52 ilde sanayinin S'si yoktur" diyerek (Şubat 88 Tercüman) "Anadolu sanayicisi ve tüccarının" savunucusu görünümündeki Demirel, karma ekonomi kavramının yerine "akıllı ekonomiyi" geçirip Özal'a alternatif olma iddiasıyla meydanlarda nutuk atarken, hakim sınıflar açısından şimdilik "batan güneşler" konumundaki kompradorların ve onların yanında Anadolu'nun küçük-orta tüccarının ve sanayicisinin sözcüsü durumundadır. Diğer yandan yıllarca halka uygulanan baskı ve zulmün, aralıksız sürdürülen azgın sömürünün birinci dereceden siyasi sorumlularından biri olduğunu unutmuş gibidir. Bu açık gerçek, Demirel mantığı ürünü olan "dün dündür, bugün bugün" şiarıyla gözlerden gizlenmeye çalışılırken, dün faşizmin uygulayıcısı olan Demirel, 88'de "demokrat" maske takıp halkın çıkarlarını savunur gözükebilmiştir.

5 Mart 88 tarihli gazeteler "İnönü ve Demirel anlaştılar: Memura grev hakkı" diye başlık atarken, bu sahtekarlığın 1988'de ne boyutlara vardığını belgeler gibidirler.

Sendikalı işçilerin önemli bir bölümüne grev yasağını yıllarca uygulayan, öğretmenlerin sendikalaşma faaliyetini en pervasız bir biçimde etkisiz kılan ve onlara saldıran Demirel, şimdi tüm memurlara grev hakkı da tanıyan sendikalaşma savunurken, bir anlamda içinde debelendiği çaresizliği sergiler gibidir.

*

'ANA MUHALEFET' SHP'NİN SAHTE ALTERNATİFİ:

****

Muhalefetin DYP kanadı kendi pozisyonunu yukarda aktardığımız gibi dile getirirken ana muhalefet partisi denen SHP de boş durmamıştır.

ANAP'lılar "SHP'nin de DYP gibi alternatif bir programı modeli yok, programsızlık onları bunalım politikaları ile siyaset yapmaya zorlamaktadır" diye dursunlar, SHP yüzlerce uzmanı seferber ederek (SHP'nin iddiası) programlar hazırlamakta ve hükümet olmaya soyunmaktadır.

Bunun bir parçası olarak, yeni Genel Sekreter Patronlar karşısında ekonomi anlayışları konusunda imtihan verirken, eskiden ve halen devrimci olan, veya olduğunu iddia eden bazı militanlar da SHP'ye taraftar toplamaya çalışmaktadır. (Buna sonra değineceğiz.)

Genel Sekreterin Patronları, hız-

lı devrimcilerin de 'sol' tabanı ikna ederek SHP alternatifini pişirdiği 1988 yılı içinde SHP kendi ekonomi modelini "Sosyal Piyasa Ekonomisi" adıyla SHP grup başkanvekili Ekonomist Prof. Onur Kumbaracıbaşının ağzından piyasaya sürmüştür.

3 Aralık 1988 günkü milliyette "İşte sosyal piyasa ekonomisi" başlığıyla yayınlanan ekonomik modelde dile getirilenler özetle şöyledir:

"İşte sosyal piyasa ekonomisi

1 Vahşi kapitalizmi reddediyoruz

2 Piyasanın planlı bir şekilde sosyalleşmesini savunuyoruz

3 Yüksek faiz politikasını değiştireceğiz.

4 Banka sistemini devlet denetimine alacağız.

5 Sürekli devalüasyonlardan vazgeçeceğiz

6 KİT'ler aslında devletin sırtında bir kambur değildir. Hedef saptırılıyor

7 Vergi sistemini yeniden düzenleyecek malî bir reform yapacağız

8 Dış borç sorununun çözümü ekonomik değil politiktir

9 IMF'nın modeli iflas etmiştir. IMF ile yeni bir modelde anlaşmak mümkündür.

10 Eğitimde, sağlıkta reform yapacağız

11 GAP'a çok farklı yaklaşıyoruz

12 Zor duruma düşmüş şirketlerin borçlarını konsolide edeceğiz ...

Soru: "Bu sosyal piyasa ekonomisi nedir? Piyasa ekonomisinin 'sosyal'ı nasıl oluyor?"

Yanıt: "Piyasa arz ve talep kurallarına göre işleyen, kısacası ihtiyaçlarla bunları karşılamaya yönelik üretim arasında denge kurulmasını sağlayan teknik bir mekanizmadır, bir dengeleme aracıdır. Özel mülkiyetin, özel girişimciliğin ve çalışma özgürlüğünün kabul gördüğü her ekonomi, piyasa mekanizmasına dayanır. Dolayısıyla ülkemizde de ekonomik sistemin temeli piyasadır. Ancak, gelir dağılımının adil olmaması nedeniyle piyasa işlevini yapamamakta, örneğin parası yeterli olmayanların kömür talebi payisaya tam yansıyamazken, varlıklıların en önemsiz ihtiyaçları üretimi yönlendirmekte, yani kömür değil, gazoz üretilmektedir. Bunun nedeni piyasanın serbest, yani başıboş bırakılmış olmasıdır. SHP piyasayı reddetmiyor, bu başıboş vahşi kapitalizmi reddediyor. Piyasanın işlevini tam yapabilmesi için sosyalleştirilmesi gerektiğini savunuyor. Piyasanın yönlendirilmesi ve denetlenmesine biz 'Planlı sosyal piyasa ekonomisi' diyoruz. Gelir dağılımı düzeldikçe de, müdahalelerin azaltılacağını söylüyoruz."

Soru: "Siz acaba borçlanma şehvetinin esiri olmuş Türkiye'yi bu tehlikeli tutkusundan arabanın tekerini kırmadan nasıl kurtaracaksınız?"

Yanıt: "İç ve dış borçlar tutarı Türkiye'nin milli gelirini aştı. İç borçların geriletilmesi gerekiyor. Bunun için borç yerine vergiye ağırlık verilmelidir. Sağlıklı kaynak vergidir. Dış borç sorununun çözümü ise ekonomik değil, politiktir. Hiç kimsenin bu borçları ödeyecek gizli hazinesi yoktur. Ama Türkiye'nin politik gücü ve kozları vardır. IMF'nın modeli iflas etmiştir. Bu nedenle IMF ile yeni bir modelde anlaşma olanağı vardır. IMF'ye teslim olmakla bir yere varılamayacağı sanırım yeterince görüldü. Önemli olan bir an önce sanayileşmeye hız vermektir. Özel sektör yatırımları yüksek faiz nedeniyle durma noktasındadır. Birçok kuruluş iflas etmiştir. Ulusal sanayici ciddi bunalım içindedir. Hükümetin yanlış politikası nedeniyle zor duruma düşmüş şirketlerin borçlarını konsolide edeceğiz. Kendi hatası nedeniyle veya kasıtlı olarak batma noktasına gelmiş şirtekter ise, --eğer başka alıcı çıkmazsa— SHP iktidarında KİT yönetimlerine devredilecektir. Bunların durumları düzeldikten sonra tekrar satılması söz konusu olabilir. Önemli olan az gelişmiş bir ülkede sanayi kapasitelerinin boş bırakılmaması, mutlaka kullanılmasıdır. Genelde faizlerin zaman içinde düşürülmesi, yatırımları hızlandıracaktır. Ayrıca bazı alanlarda yapılan yatırımlara faiz sübvansiyonu uygulayacağız. Özellikle ihracata yönelik sanayileşme bu tür önlemlerle teşvik edilecektir. Sık sık sözü edilen Güney Kore'de de bu tür devlet müdahaleleri ile başarı sağlanmıştır."

Görüldüğü gibi SHP'nin derdi (tıpkı DYP gibi) "vahşi kapitalizm"ledir. Yoksa "uysal kapitalizm"le değil. SHP'ye göre, Türkiye'nin politik kozları kullanılarak IMF ile yeni bir ekonomik modelde anlaşılmalıdır. O zaman "sosyalleşmiş" ulusal kapitalizmin piyasa ekonomisi uygulanarak, halkın talebine sermayenin arzı ile cevap verilip

refaha ulaşılabilir vs. vs.

Tüm bu zırvalar, Yugoslavyanın sosyalistlik adına "özyönetim" markalı kapitalizminin, Sosyal emperyalizmin bürokratik devlet kapitalizminin iflas ettiği bir dönemde; hem sosyal hemde demokratlığın karikatürü kişilerce "sosyal piyasa ekonomisi" etiketiyle Türkiyede piyasaya sürülmeye çalışılmaktadır.

Bu ise Özal gibilere "En Gerçekçi Model Bizimki" (8 Mart 88) dedirtmektedir.

SHP genel sekreterliğine büyük umutlarla getirilen D. Baykal'ın yaptığı ilk iş; "10-15 Holding örgütü" olan TÜSİAD toplantısında SHP'nin nasıl alternatif olduğunu anlatmak olmuştur.

Toplantı sırasında kendisine yöneltilen çeşitli soruları da yanıtlayan D. Baykal, İshak ALATON (Alarko Holding)'nun "programınızda özel sektör lafını en sona koymuşsunuz. Neden?.. sorusuna, "özel sektör sadece alfabetik sıralama yüzünden sonda kalmıştır. (Gülüşmeler)"(20 Ekim 88 -Milliyet) diye yanıtlarken sosyal demokrasinin de sahtekarlığını bir kez daha belgelemektedir. Ve TÜSİAD'cıların "yontulmuş" bulduğu bu sosyal demokratlar da milyonlarca emekçinin umudu, Özal ekonomisinin panzehiri olacak, olmaya devam edecektir. "Özel sektörün sıralaması"nı yukarda aktardığımız gibi gerekçelendiren bir parti ve onun genel sekreterinin halka hiç bir şey veremeyeceğinin propagandası, komünistlerin vaz geçmeyeceği canalıcı görevlerden biridir ve biri olmaya da devam edecektir.

Sömürünün uysallaştırıldığı ve özel sektörün sadece alfabetik anlamda en son sırada yer aldığı bir düzen en fazla "sosyalleşmiş" maske geçirilmiş bir faşist düzen olacaktır emekçilere.

Sosyalliğin , demokratliğin ve halkçılığın muhalefette iken sakız gibi çiğnendiği; yönetimin dümenine geçince de hepsinin müzelik olup, "sivil" sıkı yönetimler ve Kıbrıs işgalleri ile gerçek yüzün sergilendiği bir ülkede, Sosyal Demokrasi 1980 öncesi T/KK'nın proletaryası ve emekçi halklarına ne verdi ise, 1988 sonrasında da en fazla onu verebilir.

*

VE YİNE ECEVİT!
****

SHP'nin palavra sosyal demokrat, kendinin de gerçek sosyal deokrat olduğunu bıkmadan yineleyen Ecevit'te, tıpkı eski enerji bakanı D. Baykal gibi, Ekim ayı içinde "iş adamları"na, ama bunların da gençlerine sosyal demokrasinin kendilerine sunacağı nimetleri aktarırken, bu gençleri nasıl "büyülediği" gazetelerde manşet oluyordu. "Genç İş Adamları Derneği"nin 200 üyesine 2,5 saatlik bir konuşma yapan Ecevit'te Özal'ın "liberalleşmeye değil, merkeziyetçiliğe gittiğini" belirterek sözlerini bağladığında kompradorların gençleri ayakta alkışlayıp "sizi bize yanlış tanıtmışlar" derlerken aslında gerçeği dile getiriyorlardı.

1989 ve sonrası dönemde bu kez işçi sınıfı ve emekçiler Ecevit ya da Baykalları alkışlamaktan vaz geçip, bu görevi işadamlarına bıraktıklarında, sosyal demokrat palavralarında sonu gelmiş olacaktır. Ve bize düşen görev, bıkmadan bu gerçeği işçi sınıfı ve emekçi kitlelere göstermektir.

Yukarda ana hatlarıyla özetleyerek aktardığımız yaklaşımlar ve gerçekler bir kez daha ortaya koymaktadırki, kapitalist sömürünün türevleri olan bu düzen modelleri, ve bunların sözcüleri emekçi halka yoksulluk, ızdırap ve bunun Türkiye'deki siyasi ifadesi olan faşist diktatörlükten başka bir şey sunamazlar. Bugüne kadar olan budur. Ve işçi sınıfı ve emekçiler kendi kaderini kendi ellerine alana dek olacak olan da bu olacaktır.

*

SHP UMUT DEĞİL; HAKİM SINIFLARIN HALK DÜŞMANI PARTİSİDİR!
OLASI BİR SHP İKTİDARI DA FAŞİZMİN UYGULAYICISI OLACAKTIR!
****

Tüm bu gerçeklere rağmen bugün özellikle devrimcilik adına konuşanların yeni can simidi "SHP-sol kanadı" "radikal demokratları" (Mücadele Bayrağı sayı 3) vb. SHP yi alternatif yapmaya çalışırken, büyük sahtekarlar konumunda durmaktadırlar. Bu "radikal demokratlar"a sahip çıkma adına bu kişiler şahsında SHP'nin kuyruğuna takılan renk renk, cins cins sahte "Marksist-Leninistler" de işçi sınıfına burjuva bilinci taşıdakları için en büyük sahtekarlar sıralamasında baş köşeye oturmaktadırlar.

1988 yılı boyunca bir dizi sözde "Marksist-Leninist"in öve öve göklere çıkardığı, "radikal demokrat" payesi ile kuyruğuna takıldığı "SHP sol kanat" sözcülerinden M. Ali Eren "İşçi Dünyası" adlı gazete ile yaptığı söyleşide (bkz. agg sayı 1) bir dizi görüş ileri sürerek ne olduklarını ve ne yapacaklarını vb. anlatırken yukarda düşüncelerini aktardığımız D. Baykal'ı liberallerin temsilcisi, kendilerini de sosyal-demokratlar olarak nitelemektedir. Ve bazılarına göre "radikal demokrat", kendi tanımlamasına göre sosyal-demokrat" olan M. Ali Eren ve benzerlerinin ekonomik perspektifleri de şöyledir:

"...Biz üretim araçlarının devletleştirilmesini istemiyoruz. Sermayeye de evet diyoruz ama bugünkü biçimiyle değil. Sermayede var olacak ama her şey sermaye için demiyoruz..."

Sizin programınız; siyasi ve ekonomik talepler ve örgütlenme modeliniz varmı, nedir bunlar? sorusuna verilen yanıtta şöyledir:

"Önümüzdeki yasama yılında meclis açılınca arkadaşlarımızla toplanacağız. Örgüt bütünlüğü içinde bir program üretip onu yapmaya çalışacağız. Ve bu program doğrultusunda parti içinde mücadele edeceğiz" (İşçi Dünyası -1 Eylül 88)

Evet, "gerçek liberallerin parti yönetiminde olduğu" SHP adlı "Sosyal Demokrat" parti de M. Ali Eren'e göre "Sosyal Demokratlar" azınlıktadır ve bu Sosyal Demokratlar allah izin verirse yeni dönem meclis çalışmaları sürecinde bir araya gelip ekonomik perspektifleri de içeren programını "örgüt bütünlüğü içinde" hazırlayıp yaymaya çalışacaklardır.

Şayet bu programda M. Ali Eren'in görüşleri kabul edilecek olunursa, hedef; "sermayeye rağmen iktidar olmak" ve "iktidar olunduktan" sonra da bugünkü biçimiyle olmayan bir biçimde (!) "sermayeye de evet" diyerek emekçileri kurtarmaktır vb. vb...

Bugünkü "biçimi" dışında nasıl bir sermaye biçimine evet dendiğini ve neler yapmak istendiğini adı geçen "program" yayınlanırsa hep birlikte göreceğiz. Ancak şimdiden şunu söylemek mümkün. Bizce bu ünlü program da şimdiki SHP yönetiminin "sosyal piyasa ekonomi" modelinden farklı bir zırva içermeyecektir. Çünkü, çözüm hep kapitalizmin sınırları içinde aranarak, lâf cambazlığı yapılmaktadır.

Ayak üstü programlar üretip tumturaklı sözler söyleyen geçmişin "devrimcileri" ve bugünün Sosyal-Demokrat "Sol Kanat"cıları da Özal'a alternatif ekonomik perspektifler sunmaktan yoksundurlar.

Geçmişi ile "utanmadığı"nı söyleyen M. A. Eren gibilerin bugünlerinin gerçekten utanılacak bir bugün olduğu açıktır.

Geçmişte devrimci lâflar edip, bugün sosyal demokratlıkta demir attıktan sonra, emekçi kitleleri düzen sınırları içinde tutmak için programlar üretirken hiç utanç duymadan ahkam kesmesi, sınıf mücadelesinin devrim döneklerine yüklediği misyon gereği olsa gerek.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın deyimiyle "parlamentodaki yerlerini alan" bu devrimci mücadelelerin yangın söndürücüleri "sermayeye de evet" şiarları ile emek-sermaye kardeşliği yönünde program üretirken, yine de hiç kuşkusuz bugünün bir dizi sahte "Marksist-Leninst"den daha namuslu bir konumda durmaktadırlar. Çünkü, kendilerine artık devrimci değil, sosyal demokrat diyerek düzen

sınırları çerçevesinde düzeni reforme edip, sürdürme hedefiyle yollarına devam ettiklerini hiç olmadı açıkça ortaya koymaktadırlar.

Bu kişilerin açıkça pozisyonlarını belirlemelerine karşın, asıl büyük utanmazlar, M. Ali Eren ve benzerlerine "radikal demokrat" vb. nitelemeleri yükleyerek Marksizm-Leninizmin ırzına geçip, emekçi kitlelerin —bir başka kanaldan— reformizmin kuyruğuna takılmalarını vaaz edenlerdir.

*

1988 ÖZAL EKONOMİSİ: EN AŞIRI EMPERYALİST SOYGUN, VURGUN, TALAN EKONOMİSİ:
****

Şimdi de Özal ve ekibinin 1988 yılı boyunca ekonomik alanda söyledikleri ve yaptıklarına kısaca bir göz atalım:

27 Mart 1988 tarihli Hürriyet gazetesinde merkez bankası başkanı Saraçoğlunun koltuğunun altında batılı efendilerinin kapılarını çalarak güven turuna çıktığı, ve bu 34 sayfalık raporda 1987'nin ekonomik yapısının aktarılması ötesinde 88 hedeflerinin de yer aldığı bildiriliyordu. Aktarılan bilgilere göre raporda yer alan verilerin bazıları şunlardır:

* Enflasyon oranı (1987 de) beklenenin üstünde gerçekleşmiştir.

* Dış borç 87 sonu itibarıyla 31,2 milyar dolardan 38,3 milyar dolara yükselmiştir.

* %5 buyüme ve %25 Enflasyon hedefine göre belirlenen para politikası, kamu kesimine kredi aktarımı gereği sonucu, muslukların açılması sonucu tutturulamamıştır.

* Bankacılık sistemindeki oligopolcu (piyasada az sayıda büyük kurulu şun egemenliği) yapısı yüzünden nominal (kağıt üstündeki) faiz oranları umulduğu gibi artmadı ve enflasyonist gelişmelerin gerisinde kalındı.

* Türk lirasinda değer kaybı hızlandı. Para ve kur politikasındaki sapmalar 4 Şubat kararlarını doğurdu.

* 1987'de TL mevduatları yüzde 53 atarken, döviz mevduat miktarı yüzde 147 oranında arttı. vb. vb.

* Ve bu raporda 1988-1991 arası hedeflerde şöyle sıralanmakta idi:

Orta vadede öngörülen hedefler

	1988	1989	1990	1991
Dolar	1270	1714	2195	2668
Enflasyon	48.0	34.7	27.4	20.4
Büyüme	% 5	% 5	% 5	% 5
İhracat (milyar $)	12.3	13.8	15.5	17.3
İthalat (milyar $)	16.3	17.9	19.7	21.7
GSMH (trilyon TL.)	86.6	122.5	163.9	207.2
GSMH (milyar $)	68.2	71.4	74.6	77.6
Toplam borç (milyar $)	39.1	40.1	40.9	41.6

Raporun 1988 hedefleri ve gerçekleri daha sonra karşılaştırmak kaydıyla yine aynı günlerde (22 Mart 88) Milliyet'te "Bıçak Sırtı" başlığı altında yayınlanan makalede ortaya konan bazı rakamları aktaralım. Öztin Akgüç'ün sunduğu verilerde şöyle:

* Sürekli ve hızlı fiyat artışı:
1979 Aralığı ile 1988 Ocağı arasında fiyatlar 17.7 misli artmıştır.

* Büyüyen dış ticaret açığı:
Son sekiz yılda tam 30,7 milyar dolar dış ticaret açığı verilmiştir. Dış satım artmıştır ama dış alım daha da fazla arttığı için dış ticaret açıkları büyümüştür.

* Dış borçların kısa sürede katlanarak artması:
1978 yılı sonunda 13,6 milyar dolar olan dış borç 1987 yılı sonunda 40 milyar dolara yaklaşmıştır.

* 1979'da 47.10 TL olan dolar 1200 TL ye yükselmiş ve 8 yılda TL dolar karşısında 25 misli değer yitirmiştir. Bu oran mark karşısında daha da fazladır.

* Bütçe açığı: 1979 yılında konsolide bütçe 42,1 milyar TL açık verirken, 1987 yılında bu açık 2,5 Trilyon TL olmuş, cari fiyatlarla bütçe açıkları 60 misli artmıştır.

* İç borçların miktarı 1988 başında 12 Trilyon'un üstündedir.

* 1988 programına göre; Türkiye imalat sanayinin özel sektör yatırımları içindeki payı %15,2 ye kadar düşerken, kamu yatırımları içindeki payı %6,1'e kadar düşmüştür.

Bu rakamları sıraladıktan sonra Öztin Akgüç şu yorumu yapmaktadır:

"Bu olumsuzlukların sonucu türk ekonomisi biçak sırtı diye tanımlanan tehlikeli noktalara sürüklenmiştir. Hem de dünya ekonomik konjüktürünün çok elverişli olduğu, dünyada ham petrol fiyatlarının verili 35 dolardan 12-14 dolara düştüğü bir dönemde, türkiye bu sonuçları alma başarısını (!) ve becerisini(!) göstermiştir."

Bir yandan Saraçoğlu "samimi ittiraf" adı verilen raporu ile banker kapısı çalıp para dilenir, günlük gazetelerde yukardaki istatistikler yayınlanırken tek otorite Özal efendi de Antalya'da yapılan bir uluslararası toplantıda ahkam kesmektedir.

Bu toplantıda konuşan Özal "1978-79 yıllarında Türkiye'nin yaşadığı dış borç krizinin, ekonomisinin değiştirilmesi gereğini ortaya çıkardığını" belirterek, eskinin yerine geçen yeni ekonomi modelin özelliklerini de şöyle özetlemektedir:

"Bu stratejik karar sonucu fiyat kontrolu kaldırıldı. Sübvansiyonlar azaltıldı. Döviz ve ticaret rejimleri serbestleştirildi. Bu modelin kolay olduğunu söyleyemem. Ancak dünya ekonomisi ile bütünleşmenin ve üretimi uluslararası boyutlara çıkarmanın tek geçerli yolu budur. Bu modelin başarısı, ayrıca güçlü bir girişimciliğe ve eğitilmiş iş gücüne bağlıdır" ...

"Halihazırda bu model, bir çok kalkınmakta olan ülke için tek geçerli yoldur." (18 Mart 88 - Tercüman)

Evet, 8 yıldır bu her derde deva model ile emekçileri daha da yoksulluğa ve açlığa mahkum eden emperyalizmin has adamı Özal, soyut başarı modelleri sunarken, gerçekte başarısızlığının doruk noktasına ulaşmış bulunuyordu.

Başarının kıstaslarından biri olarak girişimcilik, diğerinde de eğitilmiş iç gücünü sayan Özal'a göre, girişimcilik hiç kuşkusuz belirleyici olanıydı. Çünkü 55 milyonluk Türkiye-Kuzey Kürdistanda eğitilmiş iş gücü de belli bir yatırım sorunu. Ve TÜSİAD raporu da zaten bu konudaki başarısızlığı dile getirmekte

O zaman iş girişimcilere düşmekte. Ve bu girişimcilerden Özal'ın madalya takması gereken İstanbullu "işadamı" Üstün Çevik, Özal ekibine yeni kaynakların nasıl yaratılabileceğini şöyle dile getiriyordu 1988 yılı içinde:

"Türkiye, körfezin jandarmalığını üstlensin, buna karşılık Türkiye'ye batı dünyası her yıl 25-30 milyar dolarlık fon aktarımında bulunsun, bu suretle Güney Kore'nin kalkınmasına yetişebiliriz." (5 Haziran 88 - Tercüman)

1988'de körfezin jandarmalığına açıktan talip olan bu işbilir iş adamının emperyalist pazardaki jandarma ücretlerinden haberi pek yok anlaşılan. Zaten 700-800 Milyon Dolarlık ABD yardımı ile jandarmalık görevi şimdiden sürdürüldüğüne göre, 25-30 Milyarı niye versinler?!

Güney Kore hedefini ilk ortaya atan kişilerden biri de T. Özal'dı. Ancak aynı Özal, işçilerin karşısında konuşurken daha "demokrat" olma gereği duyuyordu 1988'de.

Ereğli Demir Çelik işletmelerinde Türk Metal ile yapılan "toplu sözleşme imza töreni" ne katılan Özal yaptığı konuşmada "Güney Kore ve İspanya' nın kısa sürede büyük gelişme kaydederken batılı ülkelerin seviyesine geldiği" ni belirttikten sonra sözlerini şöyle sürdürmektedir:

"Ancak bu iki ülke de gelişimini demokratik olmayan yollardan (çok ta kibar -BN) gerçekleştirdi. Türkiye ise bütün gelişmesini demokratik düzen içinde yapmaya kararlıdır. İleri ülkelerin şartlarına birden bire değil, kademe kademe gelmenin bilinci içinde olmak gerekir." (15 Mayıs 88 Tercüman)

15 mayısta işçilere bu sözleri eden Özal, Nisan sonunda 100 kadar komprador patrona verdiği "iftar" yemeğinde bir yandan tıkınırken bir yandan da şöyle sesleniyordu:

"Biz nereden nereye geldik. Bunu hiç bir

zaman unutmayın. Bugün başta enflasyon olmak üzere, bazı konularda şikayetler var. Ancak bize inanın ve güvenin, bunların hepsi geçecek. ... Geçen yıl seçimdi, referandumdu derken yapmamız gereken zamları yapamadık. O nedenle yılın sonuna doğru enflasyon oranı yükseldi. Bugünkü enflasyon geçen yıldan sarkmadır. Önümüzdeki aylarda mutlaka düşecektir. Kanımca bu yıl % 50, gelecek yıl ise yüzde 25 dolayında olacaktır. Zaten yüksek enflasyonla devam etmemiz mümkün değildir" (11 mayıs 88 -Milliyet)

Görülebileceği gibi, Özal'ın enflasyon hedefi %50 ve enflasyon düşürme aracı da sürekli zamdır. Ve patronlar izlenen bu politikaya güvenerek Demirel ya da D. Baykal demeyip Özal'ı desteklemeye devam etmelidir.

Bu toplantının değerlendirmesini yapan Rahmi Koç "Toplantı fevkalade güzel geçti. Zannediyoruz doğru yoldayız. Sabretmemiz gerek" derken, büyük olasılıkla 87'den daha kârlı kapatacağını umdukları 1988'in sonunun gelmesi için sabretmekten bahsediyordu.

Çünkü koç grubu 1987 yılında %161 kâr yaparken bunun parasal ifadesi 4.2 Tirilyonluk satış ve 365 milyarlık kâr anlamına geliyordu. 23 Mayız 88 tarihli Cumhuriyette "Holdinglerin altın yılı:87" başlığı ile yapılan incelemede koç grubu yanı sıra diğer 6 holdingin de açıklanan rakamlarının yer aldığı çizelge şöyle idi:

YEDİ DEVİN 1987 SONUÇLARI

Türkiye'nin yedi büyük holdingi içinde 1987'de kârlılıkta ilk sırayı Sabancı Grubu aldı

Dev Holdingler	Konsolide Satışlar (Milyar TL)	Konsolide Kâr (Milyar TL)	Satış Kârlılığı (%)	İhracat (Milyon $)	Çalışanlar (Kişi)	Çalışan Başına Kâr (Bin TL)
Koç	4.200	365	8	305	34.260	10.653
Sabancı	3.200	395	12	252	29.100	13.573
Şişe-Cam	1.091	77	7	222	17.440	4.415
Yaşar	820	16.2	2	153	10.877	1.489
Dinçkök	638	83.5	13	138	9.300	8.981
Profilo	580	22.4	3	3.3	7.250	3.089
Ercan	295	17.3	5	118	4.555	3.809

Koç grubu adına Rahmi efendi memuniyetini "sabır" çağrısı ile süslerken, Sabancıların ağası Sakıp Sabancı'da duygularını aynı günlerde şöyle dile getiriyordu:

"ANAP ve DYP'nin ekonomik politikaları çok yakın. Ama şimdi direksiyon da ANAP var. İyi götürüyorlar. Süleyman Bey geçsin demenin ne anlamı var?" (12 Nisan 88 Tercüman)

*

BİR 'AÇ TAVUK' RÜYASI VE GERÇEKLER:

Özal Ekonomisinin uygulayıcı ve yönlendiricilerinden devlet bakanı Yusuf Özal ise, yaz sıcağının etkisiyle olacak, Temmuz ayı başında çok daha pembe bir tablo çizdikten sonra sözlerini şöyle noktalıyordu:

"Ben şuna inanıyorum bakın. 2000 senesinden sonra, çok uzağa gitmemek lazım. 2000 senesini biraz geçelim göreceksiniz. Bugün bunun hesapları yapılıyor 'Türkiye ne zaman Almanya'yı geçecek, sanai ülkesi olarak?' bunu böyle söylediğimde gülebilirler. Ama Jaqonya için de bir zamanlar şimdiki hali düşünmek mümkün değildi. Dışarda Türkiye'nin ne zaman Almanya'yı geçeceğinin etütleri yapılıyor." (9 Temmuz 88 -Milliyet)

Bu incilerin sabihi 2. Nolu Özal'a bu inancının gerekçesi sorulduğunda da verdiği yanıt özetle:

* Almanyanın iki katı yüzölçümü

* Artan nüfus

* Ekonomide zik zak çizmeme

* Ve ANAP hükümetinin 2000'lı yıllara kadar başta kalması biçiminde idi.

Bu zat-ı muhterem, Ağabey ya da bazı işbilir patronlar gibi Güney Kore ile yetinmeyip, Almanya ve Japonya ile Türkiye'yi kıyaslayıp on yıl sonrası için kehânetlerde bulunmaktadır. Halkın deyimiyle bu burjuva "ekonomisti" "ya hesap bilmemektedir yada hiç dayak yememiştir".

Japonya, Almanya kapılarında para dilenip %90'ları bulan enflasyonu ve 50 milyarlık dış borcuyla bir yarı sömürgenin emperyalist büyük güç olmasına on yıl kalmıştır!!

Hakim sınıfların sözcülerinin bir bölümünün koruklediği bu 'rüya'nın aç tavuk rüyası olduğu çok kısa sürede dayatmıştır kendini.

1988 Ekimine gelindiğinde bu pembe bulutlar dağılıp, kara bulutlar Özal ekonomisinin üzerine çöküvermiştir.

Tüm gazete başlıkları %85-90 ları bulan banka faizleri, resmen %90'a varan enflasyon ve her gün ard arda yapılan zamlar ile iflas eden bu ekonominin gerçek görüntüsünün aynası gibidir.

Daha yıl ortasında yayınlanan çeşitli ekonomik incelemelere göre; "Türk ekonomisi"nin nasıl bir ekonomi olduğunu anlamak pek zor olmamaktadır.

Bu verilere göre:

* Gelir vergisinde ücretli patronu geçmiştir. Üçretlilerin ödediği vergi yüzde 64,8 oranında artarken, patronlarınkinin artış oranı yüzde 56,1 dir. (11 Haziran 88 -Tercüman)

* Son 12 yılda yurtdışına kaçırılan para 15 milyar dolardır. Bu rakama, emperyalist tekellerin sömürüsü, emperyalist bankaların faiz kârları vb. dahil değildir. Ve kaçırılan bu paranın bir bölümü "yabancı sermaye" "dış borç" olarak tekrar Türkiye'ye girerek, sömürü çarkları çokyönlü bir biçimde döndürülmektedir.

KİMDEN NE KADAR SERMAYE KAÇTI?
****

ÜLKE	1976-1985 Arasında Kaçan Sermaye (Milyar dolar)
Meksika	53
Venezuela	30
Arjantin	26
Güney Afrika	17
Türkiye(*)	15
Güney Kore	12
Malezya	12
Brezilya	10
Hindistan	10
Nijerya	10
Filipinler	9
Endonezya	5
Ekvator	2
Şili	1
Bolivya	1

Kaynak: Morgan Guaranty Trust, Türkiye ile ilgili veri Morgan'ın formülüne göre hesaplandı ve 1976-1987 arasını kapsıyor

(23.8.88 / Tercüman)

* Bir başka incelemede ise Milli gelir karşılaştırmasına göre Hakkari Zaire düzeyinde bulunurken, Ankara'nın ki Peru'ya eşdeğerdir vb. (27 Ekim - Tercüman)

1988 yılının ekonomik verileri ve yapılan açıklamalar ve söylenen sözler hiç kuşkusuz sadece yukarda özetlediklerimizle sınırlı değildi.

Bu yıl içinde gazete sayfalarını sürekli işgal eden, meydanlarda on binlerce emekçinin güçlü sloganları olarak dışa vuran rakamsal veriler ve sözlerde vardı. Bunlar, başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi halkın açlık ve ekonomik izdırabının verileriydi.

Örneğin Faşist Özal hükümetinin 83-88 yılları arası uyguladığı ekonomi sonucu işçi üçretleri %50 oranında gerilemiş; bu dönemde ücretler 2,8 kat artarken, fiyatlar 5,1 kat artmıştı. Bu verilere göre, işçi üçretlerindeki reel gerilemedeki hızlı artış, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ı Avrupa'da emeğin en ucuz olduğu ülke durumuna getirmişti. Ve Türkiye'de bir işçinin günlük gıda gereksinimi karşılaması için Avrupa'daki diğer işçilerden 10 kat daha fazla çalışması gerekiyordu. (16 Mart - Milliyet)

Yine 88 başı itibarıyla yapılan bir araştırmaya göre; 40 milyar Dolara ulaşan borcun 19 milyarlık bölümünü KİT'lerin, 13,5 milyarının ise Kompradorlar (ithalatçı-sanayici vb) ve büyük toprak sahiplerinin kullandığı; işçi sınıfının ise hiç bir pay almadığı ortaya çıkıyordu. Çünkü, işçilerin ne iş koşulları değişmiş, ne de gerçek gelirleri artmıştı (13 Mart -Milliyet)

Fakat hiç kuşkusuz işçi sınıfının payına da bir şeyler düşüyordu. Bu, mesela iş kazaları sonucu gündeme gelen ölüm ve sakatlıklardı. Yapılan

bir araştırmaya göre; Türkiye'de ortalama her iki saatte bir işçi ölürken, her 50 dakikada da bir işçi iş kazaları sonucu sakat kalıyordu (12 Şubat - Milliyet)

Aktardığımız rakamlar, sadece sigortalı işçileri kapsamaktadır. Çünkü sigortaya kayıtlı olmayan yüzbinlerce emekçi hakkında somut bir araştırma yoktur.

İşte böyle bir genel görüntü için de 88'e adımını atan işçi sınıfı, artan hayat pahalılığı ve yetmeyen ücretler nedeniyle sendika ağalarını tabandan sıkıştırdıkça, bu basıncı hafifletmek için, devlet-patron işbirliği sonucu ünlü "ek zam" ortaya çıktı.

Çalışma Bakanı ile TİSK başkanı H. Narin arasında yapılan anlaşma sonucu, H. Narin, özel sektörün her işçiye 10 bin TL burüt, yani 7200 TL net ek zam verebileceğini açıklıyor ve bir soru üzerine şu yanıtı veriyordu:

"...Şevket Başkan da işçilerimizin enflasyondan doğan gelir kayıpları yüzünden bir şeylerin verilmesini istiyordu. İşte imkanlarımız buna yetti." (6 Şubat 88)

Daha önce aktardığımız 15 Ekim tarihli açıklamasında işçilerin avukatlığına soyunan Narin, yıl başındaki pratiği ile gerçek niteliğini açık açık sergileye dursun, bu karar işçi sınıfının yoğun tepkisi ile karşılaşınca, bu kez Türk-işli sendika ağaları "sadaka" olarak adlandırılan ek zam teklifini reddederek "eylem" kararları alıyorlardı. (Bu eylemler ve genelde işçi sınıfı ve emekçilerin yıl boyu gerçekleştirdikleri eylemleri bir sonrasi bölümde ele alacağız) Ve aynı zamanda böyle bir "ek zam" kararının çıkmasında hangi sendika ağasının da payı olduğu vb. gerekçesiyle, birbirlerini yemeyi de ihmal etmiyorlardı.

Şubat ayı içinde işçi ücretlerini "ek zam" larla enflasyon seviyesine yetiştiren (!) devlet ve sermaye, Haziran ayı içinde de ilan ettikleri Asgari ücret ile işçi sınıfını nasıl ucuz bir meta olarak gördüklerini bir kez daha ilan ediyorlardı.

"Asgari Ücret Tespit Komisyonu" 1 Temmuzdan itibaren yürülüğe girmek üzere, sanayi kesiminde asgari ücreti burüt 126 bin TL olarak belirlerken, tarım kesimindeki işçilerin payına düşen burüt 117 bin TL idi.

Bu karara göre:

* Sanayide 16 yaşından büyükler için günlük 4 bin 22, aylık 126 bin, 16 yaşından küçükler için günlük 2 bin 895, aylık 86 bin 850 TL

* Tarım kesiminde ise; 16 yışından küçüklerin payına düşen asgari ücret 78 bin 750 TL idi.

Kayıtlı işçilerin yaklaşık 650 bininin asgari ücret ile çalıştığı ve ellerine geçecek aylık ücretin net 83 bin 766 TL olacağını belirten sendikacılardan Türk-iş eğitim sekreteri Mustafa Başoğlu sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"Belirlenen rakam gerçekçi değil. Oylamaya katılmamakla belirlenen bu ücretin sorumluluğuna ortak olmadığımızı gösterdik. Göz önüne alınmasını istediğimiz ilkeler dikkate alınmadı".

Türk-işli sendika ağaları adı geçen toplantıya katılmayarak "sorumluluk"tan kurtulmayı alışkanlık haline getirmişlerdi ama, gerçekten de bu yolla sorumluluktan kurtulabilirlermiydi?

Toplantı sonrası bir açıklama yapan Çalışma Bakanı İmren Aykut, "yeni miktarla asgari ücrette yüzde 70 oranında bir artış sağlandığını" belirttikten sonra sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"Komisyonumuz bilimsel verileri gözönüne alarak ilk başta 114 bin 471 lira brüt bir ücret belirledi. Ancak bu ücrete son 4 yılın Haziran aylarına ait tüketici fiyat endeksleri ve milli gelir artış payları izlenerek bu rakama ulaşıldı"

Burjuvazinin bilimselliği işçi sınıfı ve emekçiler karşısında böyle işlerken, bir başka "bilimsel" öneri de Demirel'den geliyordu.

Demirel belirlenen miktarı "gülünç ve umut kırıcı" olarak adlandırdıktan sonra, asgari ücretin en az 150 bin TL net olması gerektiğini belirtiyordu.

Demirel gibi rakam vermekten ka-

çınan SHP milletvekili Sendikacı Cevdet Selvi ise yaptığı açıklama ile "yeni asgari ücretin, işçilerin sorunlarına çözüm bulacak düzeyde olmadığını" ilân ederken, kendilerine göre ne olması gerektiğini söylememe becerisi göstererek reformizmin sahtekarlığının yeni bir örneğini sergiliyordu.

İtfayeci çavuşu Şevket Yılmaz ise yaptığı bir açıklama ile "biz yeni asgari ücretin çalışma barışına faydası olmayacağı inancındayız" derken; derdinin, işçilerin daha iyi yaşam koşullarına sahip olması vb.'den önce, "çalışma barışı" olduğunu gösteren kaşarlanmış bir sarı-faşist sendika ağasının tipik örneğini bir kez daha ortaya koyuyordu.

Haziran ayı asgari ücret tartışmalarıyla geçtikten sonra, ardından gelen aylar da işçilerin ve emekçi kitlelerin ekonomik durumunu inceleyen yazılar gazete sayfalarından eksik olmadı.

Örneğin 20 Eylül tarihli milliyet te "Türkiye ucuz iş cehennemi" başlığı ile sunulan bir araştırmada bir işçinin aylığının Dolar olarak ortalama 70 ile 100 dolar arasında değiştiği belirtilerek, aynı işi yapan avrupalı işçilerin ne kazandığı çizelgelerle gösteriliyordu.

Bu araştırmaya göre, ortaya çıkan durum şöyle idi:

TÜRKİYE'DE HANGİ İŞÇİ KAÇ DOLARA ÇALIŞIYOR

İşyeri	Dolara çevrilmiş ücreti
• Koruma Tarım	136 dolar
• Dinarsu	70 dolar
• Bozkurt	114 dolar
• Altınyıldız	114 dolar
• Renault Mais	119 dolar
• Tofaş	119 dolar
• Metaş	117 dolar
• Türk Traktör	112 dolar
• Netaş	94 dolar
• Pancar Motor	122 dolar
• Pilma Pil	102 dolar
• Vakko	97 dolar
• Farglas	122 dolar
• Gripin	94 dolar
• Takel	68 dolar
• Çay-Kur	63 dolar
• Ülker	125 dolar
• Ziraat Bankası	68 dolar
• Vakıflar Bankası	68 dolar
• Şekerbank	94 dolar
• Egebank	118 dolar
• TKİ	108 dolar

NOT: Bu rakamlar o işyerlerinde çalışan işçilerin 1987 yılı net aylık ücretleri (sosyal yardımlar dahil) alınarak bugünkü dolar kuru olan 1600 liraya bölünerek bulundu. Rakamlar işyerlerinden ve sendikalardan alındı.

Ekim ayında Tercümanda da "En garibân 'Emek'" başlığı ile aktarılan bir araştırmada da şu rakamlara yer veriliyordu:

* 1976'da milli gelirden yüzde 34 pay alan emekçilerin payı 1988'de yüzde 14 civarındadır.

* 1979 yılı esas alındığında gerçek işçi ücretleri 10 yılda yüzde 60 civarında gerilemiştir.

* Asgari ücret ise 10 yılda yüzde 40'a gerilemiştir.

* Milli gelirden emekçilerin aldığı pay, ABD'de yüzde 79, Almanya yüzde 73, Sudan'da yüzde 47 ve emek gücünün en ucuz olduğu ülkelerden Nijerya'da yüzde 28 iken, yukardaki rakamlar Türkiye'de durumun çok daha vahim olduğunu göstermektedir.

* 1989'da bu oran daha da düşük olacaktır. Çünkü, 89'da emeğe aktarılacak kaynakların daha düşük tutulması hedeflenmektedir.

Yine aynı araştırmaya göre, son on yılda temel tüketim maddelerinin alınan ücretle ne kadar tüketilebildiğini gösteren çizelge, bu gerilemenin aynası gibidir. Bu çizelgeye göre

Emeğin alım gücü nasıl geriledi?

Yıllar	Ekmek (kg)	K.Fasulye (kg)	Şeker (kg)	Et (kg)	Yumurta (adet)	Margarin (kg)	Odun (kg)	Elektrik (kw.)	Sabun (kg)	Bilet (adet)
1977	846	249	532	62	2631	253	5425	4994	216	2375
1978	940	158	628	58	2495	283	4990	5569	184	2079
1979	846	149	566	55	2275	244	4481	5588	128	2207
1980	582	173	290	41	1943	146	2124	3059	90	1705
1981	495	166	211	41	1616	116	2494	2822	110	1223
1982	449	113	236	43	1659	121	2903	2295	124	1081
1983	469	132	280	41	1808	124	2769	2444	133	1014
1984	435	156	300	39	1635	76	2689	1857	90	847
1985	398	113	294	36	1935	72	2451	1813	89	678
1986	416	75	265	35	1896	83	2205	1911	99	649
1987	308	49	257	24	1545	77	2000	1804	80	480
1988	230	88	288	21	1045	61	1150	1667	115	460

Kaynaklar: DİE fiyatları endeksi, DPT ve Petrol-İş ortalama ücret tabloları.

AVRUPA'DA İŞÇİ AYDA KAÇ DOLARA ÇALIŞIYOR

İşkolu	İngiltere (dolar)	Batı Almanya (dolar)
• Metal	959	950
• Kimya	461.5	770
• Tekstil	659	757
• Gıda	412.5	935
• Banka	727	1153
• Maden	945	1025
• Belediye	685	1009

NOT: Bu rakamlar ILO istatistiklerinden alındı. İşçinin dolar olarak aylık net ücret gelirini gösterir.

İmren Aykut Hanımefendi'nin "bilimsel" temelde hazırlandığını söylediği Asgari ücret, büyük olasılıkla, burjuva basında aktarılan ve yine burjuva bilim adamlarınca yapılan incelemeleri bile göz önünde tutmadan hazırlandığı ortadadır. Fakat, aynı günlerde "Başbakan Vekili - Devlet Bakanı vb. sıfatlarıyla Çalışma Bakanına göre daha etkili ve yetkili olan Kaya Erdem'in "Ücretler Yetersiz" başlığı ile sunulan görüşlerine Tercüman dahi "itiraf" deme gereği duymaktadır.

İşçi ve emekçilerin, memur ve emeklilerin açlık sınırına dayandığı koşullarda aktarılan şu sözler ibret vericidir:

"'Hükümetimiz enflasyonun aşağı çekilmesi üzerinde büyük hassariyetle durmaktadır. Ancak bu konuda yapılan operasyonlar daima hassas, sabırlı ve zamanı kısa olmayan çalışmalardır'dedi.

Kaya Erdem, kamu görevlileri ve memurlara verilen tazminat ve ödeneklerin de işin ağırlığına göre yeniden düzenlendiğini belirterek şunları söyledi:

'Elbette bu artışlar da yetersizdir. Çünkü bu kesimin önceki dönemlerde sürekli gerileyen alım gücünü telâfi etmeye yetecek kaynak henüz yoktur, ayrıca her gün yeni ihtiyaçlar ortaya çıkmaktadır. Gelişen Türkiye'nin vatandaşlarına sunduğu çağdaş hizmetler ve yeni ürün türlerine sahip olmayı doğal olarak herkes istemektedir. Bu tür talepleri bir anda tatmin edecek gelir düzeyine ulaşmak zaman ister" (6 Haziran 88 - Tercüman)

R. Koç, "sabır" önerirken Kaya Erdem de işi zamana havale etmektedir. Ancak bu zamanın kendilerine de neler sunacağını hep birlikte göreceğiz hiç kuşkusuz.

Aynı hükümet Temmuz ayında yayınlanan bir raporunda da "Gizli açlık çekildiği"ni kabul etmek durumdadır. Ve Ağustos ayında aktarılan bir araştırmaya göre de ortaya çıkan gerçek, işçiler açlıkla yüzyüze bırakılırken, patronların kârlarına kâr kattıklarıdır.

Görülebileceği gibi "zaman" hep patronların lehine, işçilerin de aleyhine işlemiş olup, bundan sonra da bu olgu da fazla bir değişiklik olmayacaktır.

Özal ve Ekibinin uyguladığı İMF patentli "ekonomik model" sadece işçi sınıfına değil, tüm emekçilere; şehirde emekli, memur, esnaf gibi katmanlara, kırlık kesimde küçük üretici ve yoksul köylülere de yıkım ve daha fazla yoksullaşarak yoğun bir biçimde proleterler saflarına katılmadan başka bir şey vermemiştir.

"Bordro mahkumları" adı verilen ücretli-maaşlı kesimin 84-87 arasında enflasyon karşısında ücretlerinin ne duruma geldiğinin gösterildiği çizelgeden de görülebileceği gibi; milletvekili, Polis, Müsteşar, Genelmüdür dışında kalanların hepsi enflasyon karşısında "tuş" olmuştur. (26 Mart 88 - Hürriyet)

Emeğin alım gücü nasıl geriledi?

Yıllar	Ekmek (kg)	K.Fasulye (kg)	Şeker (kg)	Et (kg)	Yumurta (adet)	Margarin (kg)	Odun (kg)	Elektrik (kw.)	Sabun (kg)	Bilet (adet)
1977	846	249	532	62	2631	253	5425	4994	216	2375
1978	940	158	628	58	2495	283	4990	5569	184	2079
1979	846	149	566	55	2275	244	4481	5588	128	2207
1980	582	173	290	41	1943	146	2124	3059	90	1705
1981	495	166	211	41	1616	116	2494	2822	110	1223
1982	449	113	236	43	1659	121	2903	2295	124	1081
1983	469	132	280	41	1808	124	2769	2444	133	1014
1984	435	156	300	39	1635	76	2689	1857	90	847
1985	398	113	294	36	1935	72	2451	1813	89	678
1986	416	75	265	35	1896	83	2205	1911	99	649
1987	308	49	257	24	1545	77	2000	1884	80	480
1988	230	88	288	21	1045	61	1150	1667	115	460

Kaynaklar: *DİE fiyatları endeksi, DPT ve Petrol-İş ortalama ücret tabloları.*

Yıllar	Çalışan kişi başına kâr (TL)	Ortalama yıllık işçi ücreti
1979	207.000	105.592
1980	402.000	153.706
1981	508.000	196.782
1982	569.000	248.771
1983	952.000	339,973
1984	1.255.000	470,549
1985	1.544.000	624.240
1986	2.383.000	792.785

Kaynak: Çalışan kişi başına kâr: İSO, 100 büyük firmanın satış ve kârlılıktaki değişimleri (1979-1986) raporu
Ortalama yıllık işçi ücreti. Petrol-İş 1987 yıllığı.

İŞÇİ KENDİSİ NE KAZANDI?
PATRONUNA NE KAZANDIRDI?

Son on yıldaki görüntü ise şu rakamlarla yansıtılmaktadır.

"SON ON YILDA

1977 yılından, 1987'ye kadar geçen 10 yıl içinde ise kamu kesiminde çalışan işçilerin ücretlerinde cari fiyatlarla 31,5 kat artış gerçekleşti. Aynı dönemde, memur emeklilerinin aylıklarındaki artış da 50.9 kat olarak belirlendi.

Aynı dönemde, yine cari fiyatlarla polis aylıkları 53.3 kat, ilkokul öğretmeni aylıkları 27.6 kat, kamu kesiminde çalışan mühendislerin aylıkları 31.8 kat, profesör aylıkları ise 35.5 kat yükseldi. Ancak, son on yılda fiyatlar 42 kat arttığı için, kamu çalışanlarının büyük bölümündeki maaş ve ücret artışları enflasyona yenildi, hayat standartları geriledi." (26 Mart 88 -Hürriyet)

Tarım kesiminde ise ekonomik durum, bir dizi faktörün yan yana ve iç içe yer alması nedeniyle daha grift bir görünüm sergilemektedir.

Bu görüntü içinde belli başlı noktaları öne çıkartarak şöyle özetleyebiliriz.

* Devlet özellikle 1980 sonrasında gübrede sürdürülen sınırlı destek dışında tarımda desteği çok önemli ölçüde kısıtlamıştır. Yönelim tarımda desteğin tümden kaldırılması yönündedir.

* Bu destek şimdi tarım üreticisi yerine tarım ürünü ihracatçısına verilirken, üretici ve tüccar çok açık bir şekilde karşı karşıya getirilmiştir.

* Devlet üreticinin ürününü düşük taban fiyat ile almaya kalkmanın ötesinde, yapılan alımlarlarda da peşin ödeme yapmayarak çok yönlü bir sömürü ortamı yaratılmaktadır.

* Bu durumdan yararlanan tüccar ise daha düşük ödeme ile tarım ürünlerini kapatarak, devletten ikili destek görmektedir.

* Türkiye Ziraat Odaları Birliği başkanının Ekim ayında yaptığı bir açıklamaya göre sadece Çaykur ve Tarım Satış Kooperatiflerinin üreticiye olan borcu 416 milyar liradır. (23 Ekim 88 - Tercüman)

* Özellikle küçük ve orta üreticiler ürününün karşılığını alamayıp, aldığı kredilere yüksek faiz ödemenin ötesinde tarım girdilerine "serbest piyasa" gereği her geçen gün daha fazla peşin ödeme yapmak zorunda kaldıkları için, başta traktör olmak üzere, ellerindeki üretim araçlarını satarak borçlarını ödeme durumunda kalmakta, bu ise mülksüzleşip, şehirlere göçen işsizler ordusu saflarına her gün yenilerinin katılmasına yol açmaktadır.

***

Hiç kuşkusuz sadece 1988'deki ekonomik gelişmeler üzerine koca bir cilt kitap yazılabilir. Ancak biz şimdilik bu kadar yeter diyerek, mevcut ekonomik yapının ulaşılan noktada gerçek görüntüsünün ne olduğunu özetleyerek yazımızı sürdürelim.

* Bugüne kadar olduğu gibi 1988'de de emperyalizme bağımlılık alınan dış borçlarla daha da güçlendirilerek açıktan jandarmalık talepleri dile getirilmeye başlamıştır.

* Komprador burjuvazinin bir bölümü emperyalist efendilerinin yanı sıra, yapılan sömürüden daha büyük lokmalar koparıp milyarlarına milyarlar katarken, bu ölçüde pay almayanlar da ekonomik bozukluk üzerine timsah göz yaşları dökerek Özal'a muhalefet eden klikleri oluşturmuşlardır.

Sömürüden aslan payını alan büyük holding sahibi kompradorlar ise, devlet bankalarının özellikle para piyasasında elinde tuttuğu değerlere de talip olup, mevcut durumu "devletçilik" olarak nitelemeleri, daha fazla doğrudan kâr taleplerinin hiçbir zaman son bulmayacağının en açık kanıtıdır. Ve devletin belli alanlarda halâ elinde tuttuğu tekel olma özelliğinin kaldırılarak, bu alanlarında büyük holdinglere bırakılmasının dile getirilmesidir.

Bu ekonomik modelden emekçi kitlelerin payına her zaman olduğu gibi, bu yıl da ard arda yapılan zamlar, işsizlik ve açlık düşmüştür.

* İç birikimi bankalarda toplama ve yüksek enflasyona ulaşma iddiasıyla uygulanan yüksek faiz politikaları, bir yandan bir avuç rantiyeri daha da zengin ederken, diğer

yandan da bankaların bir bölümünü iflas eşiğindeki bankerler noktasına getirmiş, kredi borcu içinde kıvranan patron kesiminin önemli bir bölümünü de iflasa sürüklemiştir.

Ekonominin tüm alanlarında gelişme eğilimi emperyalist tekel ve devletlere bağımlı, ve banka-sanayi sermayenin içiçe girmesinin oluşan mali sermayeye sahip bir kaç büyük Holdingin gittikçe daha büyümesi; küçük ve orta sermayenin ekonomideki ağırlığının giderek azalması; "büyüklerin kücükleri yutması" yönündedir. Üretimde de önemli yere sahip olan bu holdingler yanında bir de siyasi iktidarın "serbest piyasa ekonomisine tam geçiş" "liberalizm" adına açtığı "yasal" yolları kullanarak vurguculukla zengin olan,üreticilikle hiç bir ilgisi olmayan bir kesimin de ekonomide önemli yeri vardır.

Ekonomi bir bütün olarak ele alındığında; bir kaç büyük holding ve kredi vurguncusunun büyümesine rağmen önemli ve gelişen bir kriz içindedir. Ve bütün yük işçi sınıfının emekçilerin, kücük üreticilerin sırtına bindirilmektedir.

* Bunun bir sonucu olarak, on binlerce emekçi, sendika ağalarının "çalışma barışını koruma" gayretlerine karşın bir dizi mücadele biçimi ile, tepki ve protestosunu dile getirirken; belirleyici talep daha yüksek ücret, daha iyi yaşam koşulları olmaya devam etmiştir.

Bu ekonomik model, kapitalizmin sadece bir biçimi olmakla birlikte doğal olarak tüm temel özelliklerini bünyesinde barındırmaktadır. Dolayısıyla; ister Demirel'in karma ekonomi, isterse SHP'nin "sosyal piyasa ekonomi" modeli olsun, öz itibarıyla Özal'ın izlediği esas rotayı izlemek zorundadır.

Amaç, bir yandan emperyalist sermayenin Türkiyeye aktarımını sağlamak, diğer yandan da iç birikimi patronlar elinde toplayarak "yatırıma" yöneltmektir (!) Ve bu hedefler doğrultusunda atılacak her adım Özal ekibininki ile esasta aynı olmak zorundadır. Çünkü, emperyalist zincirin bir halkası olan Türkiye'de emperyalist sömürü ağı çerçevesinde yapılabilecek işler belirlidir ve bunların da neler olacağını belirleyecek olanlar —bugüne kadar olduğu gibi— yine emperyalizmin mali uzmanlarıdır.

Dolayısıyla, bundan sonra da hakim sınıf kliklerinin sözcülerinin uygulayacakları, bugüne kadar yapıların bir tekrarı olacağı içindir ki, hangi isim ve biçim altında olursa olsun, kapitalizmin milyonlarca emekçiye vereceği, daha önce de bir kaç kez vurguladığımız üzere, daha fazla ekonomik çöküntü daha fazla işsizlik, daha fazla açlık olacaktır.

Ve bundan sonraki yaşamın, bugüne kadar yaşanan gibi olmaması, bunun bir kader olarak kalmaması için yapılacak tek şey; Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ı emperyalist zincirin halkası olmaktan çıkaracak, tüm uşakları sömürücü ve asalakları yıkılacak devletleri faşist diktatörlüğün yıkıntıları arasına gömecek demokratik halk devrimidir.

Şimde de bu hedefi göz önünde tutarak 1988'de gündeme gelen siyasi gelişmelere belli başlıklar altında göz atalım.

1988 YILI VE SİYASİ GELİŞMELER:

****

1988 yılı, iç ve dış ekonomik ilişkilerle bağı içinde, değişik alanlarda bir dizi siyasi gelişmenin şekillendiği bir yıl olarak ta geride kaldı.

Hakim sınıf klikleri, ekonomik sömürüden daha fazla pay almak için devletin dümenini elde tutmanın zorunlu olduğu düşüncesiyle iç politik "kavga" verirlerken; "ulusal çıkarlar"ın söz konusu olduğu noktalarda; yani faşist türk devletinin "devleti ve milleti ile bölünmezliği, misak-ı milli sınırlarının değişmezliği" ve "türk devleti lehine değişebilirliği" noktalarında "tek bir yumruk gibi" hareket etmeye devam ettiler.

*

DEMOKRATİKLEŞME DEĞİL FAŞİZME MASKE GEÇİRME:
****

İç politikada hakim sınıflar açısından siyasi gelişmelerin merkezinde "demokratikleşme" durmaya devam etti. Bu kavram hakim sınıf partilerince farklı farklı yorumlanır gözüküp, bu bağlamda birbirleri ile uğraşmalarını sürdürürken, hemen hepsinin üzerinde birleştiği nokta, "batı demokrasileri seviyesine ulaşma" hedefiydi.

ANAP açısından bu hedef, bir iki eksikliğe rağmen ulaşılmış olarak savunulup propagandası yapılırken, DYP ve özellikle SHP işçi sınıfı ve halkın demokratik taleplerini de içerir gözüken eleştiri ve çıkışları ile puan toplama çabası içinde idiler.

ANAP ve DYP içinde de olmakla birlikte, RP vb. çevresinde örgütlü dinci kesimler ise bu "demokratikleşme" den batı ile bütünleşmeden çok, İran-Saudi Arabistan merkezli dini devlet hedefine yönelik bir çalışma ve örgütlenme ortamını anladıklarını seslendiren çıkışları ile; siyasi alanda üzerlerine düşen görevi yerine getirmeye çalıştılar 88 yılı boyunca da. Bu arada işçi sınıfı ve emekçi halk sınıf ve tabakaları ile Kürt ulusu kendi sınıfsal ve ulusal çıkarları doğrultusunda bu "demokratikleşme" ve "demokrasi"den ne anladıklarını ortaya koyan talep ve eylemlerle taraf olarak siyasi süreçte yerlerine almaya çalıştı. Ve çeşitli siyasi örgüt ve akım, işçi sınıfı, kürt ulusu adına kendi demokrasi anlayışları doğrultusunda politikalar üretip, sınıf mücadelesi sürecinde "öncü güç" olma yarışını sürdürdüler.

Dolayısıyla, 1988 yılı her renkten "Marksist-Lenininst" tabelâlı legal-illegal küçük burjuva, burjuva örgüt ve akım ile, Marksist-Leninist Bolşevikler arasında bu alanda ana çizgilerle belirlenen ayrımların ortaya daha belirgin çıktığı bir yıl olarak ta geride kaldı.

Hakim sınıf partilerinin, 1988 yılı içinde yapılan referandum'u, demokrasi kıstası olarak alan faaliyetlerine, Ortak Pazara katılma yönünde yürütülen pazarlıklarda şimdiki Gorbaçovcu modern revizyonist çizgi savunucusu TB'K'P hainlerinin legal olarak örgütlenip-örgütlenemeyeceğininin de katılmasıyla süren tartışmaları; MİT raporu, Vuralhan olayları vb. ile süslenerek yıl boyu sürdü.

Bu tartışmaya Batı Almanya gezisi sırasında Faşist Evren'in de legal bir "Komünist" Parti'nin kurulabileceği ile katılması, onu "demokrasiyi askıya alan demokrat Cumhurbaşkanı" seviyesine 'yükseltiverdi' 1988'de .

Sendika Ağaları ve SHP sözcüleri işçi sınıfının İLO standartlarına göre Sendikal hak ve örgütlenme özgürlüğüne kavuşmasını demokrasinin tam olarak gerçekleşmesinin son sınırı görüp gösteren "muhalefetleri", ANAP hükümetince henüz kabul edilemez görülüp, bu tür bir muhalefet faaliyetinin "batılı dostlara jurnalcilik" olduğu yönündeki çıkışları, bazı muhalefet kanatları ile hükümetin demokrasi anlayışlarının seviyesini göstermesi anlamında ilginç görüntüler sunuyordu işçi sınıfı ve emekçi halka,kürt ulusuna.

SHP'nin "sol kanat" sözcülerinden M. Ali Eren'in Kürt Ulusal Sorunu çerçevesinde yaptığı "çıkış", bir dizi oportünist akım tarafından "radikal demokratların tavrı" olarak lânse edilip, müttefik güç olarak görüp-gösterilirken, bir başka "sol kanat" üyesi olan Musa Gökbel, TCK'nunun 141-142'ci maddelerine bir ek yapılarak değiştirilmesi önerisini SHP Meclis Grup yönetimine sunuyordu. Dört kelimelik olan bu değişiklik, ilgili maddelere "Silahlı eylem ve şiddet yoluyla" ekinin konması biçimindeydi. Bu değişiklik kabul edilirse, 141-142'ci maddelerin tanımladığı "suç" ancak "silahlı eylem ve şiddet yoluyla" oluşabilecekti. (2 Aralık-88 / Türkiye Postası)

M. Ali Eren'e "radikal demokrat" diyenlerin bu milletvekiline ne sıfat takacakları onların işi hiç kuşkusuz. Fakat bize göre, bu tür girişim ve öneriler , demokrasicilik oynayan halk düşmanı, kurulu

düzen savunucularının yıl sonu incileri idi.

M. Ali Eren, Ulusal Sorunu sadece —ABD emperyalistlerinin sözcülerinin de kabul ettiği— Kürt ulusunun kültürel hakları vb. olarak görüp bu arada, kıbrıs işgaline tek kelime söz etmeyerek nasıl bir "ulusalcı-demokrat" olduğunu gösterirken, Özal da kürtlerin varlığını kabul eden "Liberal" başbakan aşamasına 'yükseliyordu' bu yıl içinde.

Hakim sınıf kanatlarının çeşitli parti ve sözcülerinin faşizmi "liberalleştiren" "sosyal-demokratlaştıran" önerileri çerçevesinde askeri uniformadan soyup sivil giysilerle Türkiye ve Dünya halklarına "Demokratik Türkiye" diye satmaya çalışan çabalarına, özellikle Yurtdışında bir bölüm oportünist-revizyonist akım "12 Eylülü yargılayan Mahkemeler" ile katılıyor; Faşizmi, "12 Eylül Cuntası" ile sınırlayan siyasi hatları ve 61 Anayasası çerçevesinde Avrupalı Emperyalist güçlerin desteğinde bir "demokratik Türkiye" hedefleyerek açık reformculukta konaklayan burjuva kimliklerini ortaya koyuyorlardı.

Yine 1988 yılı içinde Özal hükümetinin "insalcıllığı" ve "demokratikliği"nin aracı haline getirilmeye çalışılan, Özal ekibince referandum öncesi propaganda aracı olarak ta kullanılmak istenen bir diğer gelişme; Faşist Saddam rejiminin kitle katliamından kaçarak faşist türk devletinin kendilerine yardım etmesi talebiyle Kuzey Kürdistan'a gelen 100 bin civarındaki Kürdün TC devletine yarattığı sorunlar oldu.

1989 ve sonrasında da faşist türk devletine önemli bir sorun olmaya devam edecek olan Güney Kürdistanlı Kürtlerin kamplarda ne yapılacağı bilinmeden tutulmaya başlanması, 1988 yılında üzerinde en çok konuşulan konular arasındaydı.

Bir oldu bitti ile yüzyüze kalan Özal ekibi, Ordu içindeki bazı çevrelerin muhalefetine rağmen zorunlu olarak sınırı açıp binlerce Kürdün Kuzey Kürdistan'a gelmesi ardından, önce "PKK'nın vahşetine rağmen insancıl türk devleti" imajını yayma uğraşısına girerken, bir yandan da yapılan pazarlıklarla, gelen Kürtleri İran ve Suriye'ye aktarma ötesinde, İrak'a geri gönderme çabası içine girdi. Ama evdeki hesaplar çarşıya uymayınca, bu kez "batılı dostlar" dan maddi destek aranmaya, bir bölüm Kürt sığınmacıyı da "Batıya" aktarmaya çalıştı. Doğal olarak bu girişim de fiyasko ile sonuçlandı. Ve şimdi Özal hükümeti, PKK'ya karşı kullanma hayalleri ile kabul ettiği, "demokrasi ve insancıllığın" propaganda aracı Kürt sığınmacıları ince çadırlarda tel örgülerle çevrili kamplarda kış ortasında ortada bırakınca, özellikle Avrupa basınında İsrail-Türkiye ve Filistinli-Kürt benzetmeleri daha sık yapılır hale geldi.

Kuzey Kürdistan'ı bir baştan bir başa askeri kışlaya çevirip, köy korucuları, özel timler vb. ile öncelikle PKK ve devrimci militanlara karşı bir sıcak savaş sürdürdüğü koşullarda, faşist TC'nin insancılık-demokrasicilik vb. mumunun yanması fazla uzun süremezdi.

Türk hakim sınıflarının 1988 yılında büyük türk şöveneisti, yayılmacı faşist politikalarını dışa vurdukları daha bir dizi gelişme oldu. Bunlardan biri, 1974 işgali sonrası 68. vilayet haline getirilen Kuzey Kıbrısa ilişkin işgalci faşist politikaların sürdürülmesi olurken; bir diğeri, Kerkükün işgali yönünde yapılan planlar ve uşak basın üzerinden yapılan propagandalar ile Rusya'da Azerilerilerin Ermenilere yönelik saldırı ve katliamları ile ortaya çıkan gelişme karşısında Azerilere verilen destek ve Ermenilere yönelik şöven milliyetçi saldırılardı.

Faşist TC her iki olayda da bölgedeki statünün sürmesinden yana olduğunu resmi ağızlardan açıklamasına karşın, bir dizi politikacı, diplomat, Asker ve gazeteci sahibinin sesi denen tarzda kaba ya da ince bir biçimde, olası parçalanmalar durumunda TC'nin nasıl daha da genişleyebileceğinin planlarını gazete sayfaları üzerinden piyasaya sürüp, kamuoyu yaratmaya çalışıyordu.

Bu gelişmeler bizlere bir kez daha şunu gösterdi:

Türk faşist hakim sınıfları, kendi içlerinde sömürü pastasından daha fazla pay kapma yarışında dalaşmalarına rağmen; bölgede —en azından bölgesel düzeyde de olsa— bir "büyük güç" olma hayal ve amaçları için dedir. Faşist Türk devleti bölgede "istikrarlı" güç olarak jandarmalığa soyunmuştur. Hakim sınıf sözcülerinin bir bölümü bunu açıkça ifade etmektedir. Türk faşist hakim sınıfları,dünyadaki gelişmeler elverdiğinde "Kerkük" sorununu —Kıbrısvari— biçimde "Çözme"ye hazır oldukları gibi; Misak-i Milli sınırlarıdışındaki Türkmen nüfusu da kendi ağırlığını arttırmak için kullanmaya hazırdır.

Biz bolşevikler 1988 yılı içinde Mayıs sayımızda da faşist türk devletinin "demokrasi" sahtekârlığının ne menem bir şey olduğunu açıklamanın ötesinde, halklar hapishanesi yüzünü de ortaya koymuştuk. 1989'a ulaşıldığı şu anda, o günden bu yana hiç bir değişiklik olmamıştır. Dolayısıyla daha önce ortaya konan gerçekler, bugün de olduğu gibi geçerlidir.

Mayıs sayımızda belirttiğimiz gibi:

Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların geçtiklerini söyledikleri "demokrasi" öyle bir demokrasidir ki;

İşçi sınıfının köylülerin, emekçi halkın örgütlenme özgürlüğü yoktur.

İşçi sınıfının grev hakkı yok denecek ölçüde sınırlıdır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin haklarını savunan düşüncenin, komünizmin propaganda özgürlüğü yoktur.

Çeşitli milliyetlerden onbinlerce devrimci, demokrat ve komünist zındanlara tıkılmış, binlerce devrimciye karşı sürek avları düzenlenmiş, yüzlercesi kurşunlanmış, yüzlerce devrimci işkencehanelerde "kayıp" edilmiştir.

Bu geçilen demokrasi öyle bir "demokrasi" dir ki, yüzlerle devrimci-ilerici insan başka ülkelere iltica etmek zorunda bırakılmakta; kitaplar toplatılıp yakılmakta, düşünen beyinler, düşündüğünü söyleyen diller, yazan eller için işkence-zindan-zulüm öngörülmektedir.

Öyle bir "demokrasi"dir ki geçilen demokrasi, türk olmayan milliyetlere zulüm, kürt ulusunun ayrılma hakkının zorla gaspedilmesi üzerine kuruludur.

Bu geçilen "demokrasi", Kürdistan'da Özel vali;köy koruculuğu ve özel savaş uygulaması demektir. Ve bu "demokrasi", Kıbrıs işgalinin, kukla KKTC kanaliyle ilhak aşamasına yükseltilerek meşrulaştırılması; bölge de yayılmacı politikalar gütme ve en adi şoven milliyetçilik demektir.

Bugün Türkiye'de geçildiği söylenen demokrasi, gerçekte komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne geçirilmiş kaba bir maskeden başka bir şey değildir. Demirellerin, Ecevitlerin, İnönülerin, Erbakanların ve evet bugün Türkeşlerin de (!) uğrunda mücadele ettikleri "demokrasi" de, özde bugünkü "demokrasi"den değişik bir şey değildir, olmayacaktır.

Bu "demokrasi"lerde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından bir takım demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılma derecesinin ne olduğunu, olacağını belirleyecek olan esas faktör, hakim sınıflarla işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki sınıf mücadelesidir; bir dizi demokratik hak ve özgürlüğü kullanmak, hakim sınıfların bu hak ve özgürlükleri verip vermemesinde değil, işçi sınıfının bu hak ve özgürlükleri hakim sınıflardan sınıf mücadelesiyle söke söke alıp almamasına bağlıdır!

Ülkemizde:

* İşçi sınıfına ve tüm emekçi halka tam, sınırsız bir örgütlenme özgürlüğü

* Lokavtın yasaklanması.. sınırsız grev hakkı

*İşkenceye son/ idamın kaldırılması

*Devrimci tutuklulara özgürlük

* Sansüre son... Basın özgürlüğü.. Yök'e hayır.. Özerk Üniversite!

*Kadınlar üzerindeki baskılara son

*Eşit işe eşit ücret

*Ulusal baskıya son... Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı vb. gibi genel demokratik talepler; işçi sınıfının ve emekçi halkın yaşama ve mücadele koşullarını düzeltmeye yönelik ekonomik ve demokratik talepler savunulmak zorundadır. Ama bu talepler reformistlerin, revizyonistlerin yaptığı gibi devrim mücadelesinden bağımsız, ona tabi olmayan bir biçimde değil, devrim mücadelesine tabi olarak, devrimci bir tarzda savunulmak zorundadır.

....

İşçiler, köylüler, tüm milliyetlerden emekçi halkımız, sınıf mücadelesi içinde, dişinden tırnağına kadar silahlı olan düşmana karşı, faşist Türk devletine karşı silaha sarılacak, bu devleti işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrini ile paramparça edecektir!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE KURULACAK OLAN İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ; TÜRKİYE'NİN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN HALKI İÇİN DEMOKRASİYİ KAZANMANIN BİRİCİK YOLUDUR!

Biz Mayıs ayında Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerden proletaryası ve emekçi halklarına böyle seslenirken, yeni sosyal-demokratlar TB'K'P'nin yayın organı "Yeni Yol"un 22. sayısında (15 Kasım 88) şu satırlara yer veriliyordu:

" TBKP Başkanı Nihat Sargın ile Genel Sekreteri Haydar Kutlu'nun Türkiye'ye dönüşleri birinci yılını doldurdu. Bu yıldönümünün eşiğinde Türkiye Cumhuriyeti Devleti"nin Cumhurbaşkanı Kenan Evren, "Türkiye'de komünist partisinin yasal olarak kurulması gerektiğini" söyledi ve bu görüşünde ısrar ediyor. Bir yıl önceki soru, "yasal komünist partisi" konusunun Türkiye'nin politik gündemine girip girmeyeceğiydi. Kenan Evren'in sözleri, bu sorunun artık büyük ölçüde olumlu yanıtını aldığının işareti oldu. Gündeme giren bu konu, kaçıncı sıraya yerleşecek? Yeni durumun yanıt bekleyen sorusu artık bu oluyor.

Türkiye çelişkiler ülkesi... Cumhurbaşkanı her gittiği yerde komünist partisinin kurulması gerektiğini anlatırken, bir yıl önce aynı şeyi söyleyerek Türkiye'ye dönen Sargın ve Kutlu hala tutuklu.. Duruşmayı izlemeye gidenlere emniyette işkence yapılıyor.. 142.maddeye dayanılarak yayınlar toplattırılıyor...Ülkemizin önde gelen aydınları yazdıkları yazılardan ötürü gece yarısı evlerinden götürülüyor.. Politik kovuşturmalar sürüyor, vb. vb.

Bu çelişki, demokrasiye gebe Türkiye'nin doğum sancısından başka birşey değil. Ama gebelik sağlıklı bir doğumun garantisi de değil. 65 yıldır tarihinde yasal komünist partisi noktasına hiçbir zaman bu kadar yaklaşmamış olan Türkiye'de, düşünce ve örgütlenme yasaklarının kaldırılabilmesi bütün ilerici güçlerden hedefe yaklaşıldıkça daha da büyük bir kararlılık ve cesaret istiyor." (Yeni Yol Sayı 22, sayfa 2)

Bu karşı devrimci modern revizyonistlerin "kararlılık ve cesaret" çağrılarını ne için yaptıkları görülüyor! "Kararlılık" derken faşist TC'ye teslimiyeti, "cesaret" derken, faşist diktatörlüğe güveni salık veren, tek hedefleri, faşizmi reforme edebilme yolunda legal olarak kurulmayı gören hainler; bu yöndeki "olumlu gelişmenin" kanıtı olarak ta Türkiye işçi sınıfı ve halkının, Kürt ulusunun can düşmanlarından Kenan Evren'deki "değişimi" gösteriyorlar.

Doğrudur, Emperyalist burjuvazi de (Gorbaçovlar,Reaganlar vb.) değişiyor, uşakları da... Bu değişim, sadece bir bukalemunun değişimi de olsa, ne gam, TB'K'P liler için bir değişimdir. Çünkü aynı şekilde "Yeni Yol" da değişimin taşlarını döşemeye çalışanlar da Türkiye'deki bukalemunlar olmaktan öteye gidemeyenlerdir. Evrenler, Özallar, Demireller, Ecevitler ne ölçüde değişip demokratlaşıyorsa, bizim azılı modern revizyonistlerimiz de o ölçüde değişip demokratlaşmaktadır.

Bu moda 'değişme' kervanına katılanlardan biri de bugün, SHP genel sekreteri etiketli Baykal'dır.

O da dünyadaki ve özellikle Gorbaçov'daki"değişime" paralel olarak SHP ve sosyal-demokratları değiştirme çabası içindedir. (24.12.88 Mil.)

Daha önce de vurguladığımız gibi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkının burjuva "değişimcisi" tüm sahtekarları, devrimin süpürgesi ile süpürüp atacağı; sahte "demokrasi" hedefleri yerine proleter demokrasiyi koyacağı günlerin habercisi, yine işçi sınıfı ve emekçilerin 1988'de gelişen mücadele arzusu olmuştur, 1989'da da bu gelişim kaçınılmaz olarak sürecektir.

Şimdi'de 1988'de sınıf mücadelesi ve Kürt ulusal mücadelesi somutunda gündeme gelen gelişmelere bir göz atalım.

*

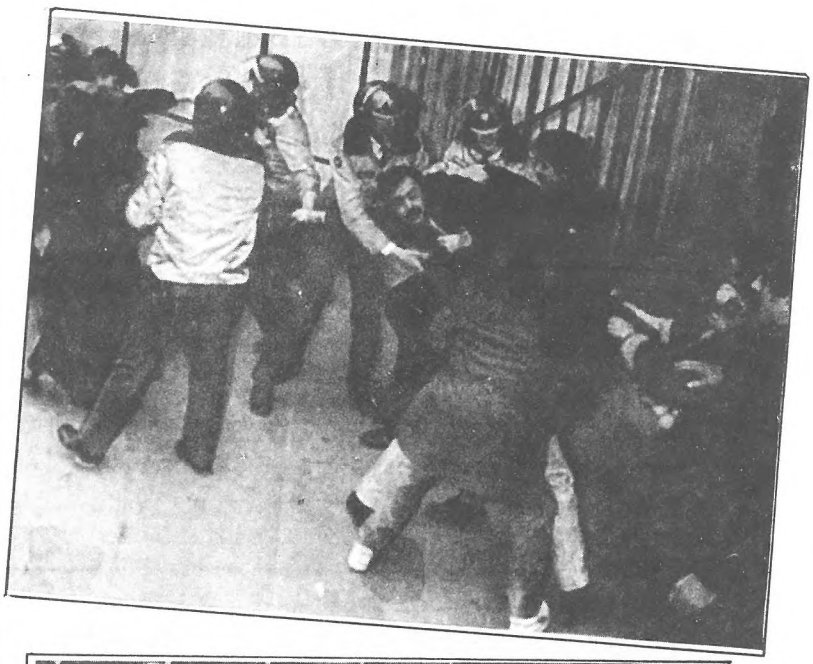

1988 VE SINIF MÜCADELESİ:

****

1986 yılında işçi sınıfı hoşnutsuzluğunu Türk-İş yöneticisi ağalara baskı noktasına yükselterek, bu yöneticileri bile yer yer eylem kararları alıp uygulama aşamasına getirmişti.

1987 yılında bu hoşnutsuzluk, 1987'yi son on yılda en fazla grev yapılan(iş yeri sayısı anlamında) yıl olarak ortaya çıkardı.

1988 ise; bir önceki yıl gibi, Grev mücadelesi yanı sıra, faşist yasalara rağmen bir dizi eylem biçimi ile işçi sınıfı mücadele sürecinde kendinden söz ettirecek bir yıl olurken, aynı zamanda hiç kuşkusuz, sendika ağalarının işçi sınıfını toplu sözleşmelerde, eylem alanlarında, grev ve direnişlerde en fazla sattığı bir yıl olarak ta anılacaktır.

İşçi sınıfı geride kalan bir yıl boyunca Tekstil, Metal, Madencilik gibi onbinlerin çalıştığı iş kollarında toplu sözleşme aşamasına ulaşmıştı. Ve Sendika ağaları bir yandan yemin billah ederek işçilerin haklarını koruyacaklarını yüksek sesle ilan ederken, bir yandan da kapalıkapılar ardında —on binlerce emekçi grev pankratlarını açmaya çalışırken— sınıfı bozuk para gibi harcayan satışlarla "iş barışını" bir kez daha sağlamış olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı.

Türk-İş ve Teksif başkanı Şevket Yılmaz Ekim ayı içinde 120 bin tekstil işçisine bir yandan "Greve hazır olun" çağrısı yapıp, kuru sıkı atarken, bir yandan da "Cezayir'deki olaylardan ibret ve ders almalıdırlar" sözleriyle hükümet ve TİSK'e çağrı yapıp, bir gün sonra tekstil işçisini satış belgesi olan toplu sözleşmeyi imzalıyordu.

Aynı şekilde Türk-metal 90 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşmeyi "%130 zam" alarak bağıtladığında, sendika ağaları vatan kurtaran aslanlar gibi ortada dolanarak, işçi sınıfına ihanetlerini gizlemeye çalışıyorlardı. Aynı işi Seydişehir Aliminyumda yapan Türk-Metal'in faşist sendika ağaları iki yıl geçerli bir toplu

sözleşmede iki yıl için geçerli % 130'luk brüt zammın 1988 sonunda eriyip gittiğini bilmeyecek kadar aptal değillerdi. Ve sorun aptallık değil, ihanetti. Toplu sözleşmede yer aldığı söylenen enflasyon oranında ek zam ise tam bir aldatmacıydı. Çünkü bu enflasyon oranı nasıl ve kimlerce belirlenecekti? Ve Şubatta önerilen 7200 TL'lık ek zam oyunu henüz belleklerdeydi.

Tüm bu gelişmeler sarı-faşist-reformist-revizyonist sendika ağalarının doğasına uygun şeylerdir.

Sarı sendikacılığın temel dayanağı, "daha fazla ücret artışı sağla

ma" şiarı olmakla birlikte, bu da çok açık bir sahtekarlıktır.

Sendikal faaliyeti, iki yılda bir kapalı kapılar ardında toplusözleşme yapıp "ücret zammı alma" olarak görüp gösteren her renkten sendika ağasına Losovsky "Sendikalar Üzerine" adlı eserinde şöyle cevap vermektedir.

"Toplu sözleşme nedir? Mücadele yürüten tarafların verili andaki güçler ilişkisinin hukuki ifadesidir...Her toplu sözleşme gerçekten de güçler ilişkisinin bir ifadesi midir? Hayır, değildir. Bu önerme yalnızca devrimci bir birlik ya da devrimci işçiler tarafından yapılan bir sözleşme için geçerlidir. Öte yandan reformistler (siz her çins sendika ağası anlayın -BN) tarafından yapılan bir sözleşme yalnızca, işverenlerle reformistler arasında işçilerin çıkarlarına karşı bir birleşik cephenin ifadesidir. Yani ücret sözleşmesi ya da toplu sözleşme kendi başına bir şey ifade etmez. Bunun bir şey ifade etmesi için, sözleşmeyi kimin yaptığı, hangi şartlar altında ve neyin sonucu olarak ortaya çıktığı da çözümlenmelidir" (Sendikalar Üzerine -Losovsky, sayfa 92)

Biz bu özlü saptamayı biraz daha genişleterek, Sendika ağaları öncülüğündeki Sendikal mücadele alanına uygularsak, o zaman sahte "kurmay heyeti" Sendika ağaları önderliğinde yürütülen Sendikal mücadele biçimleri, sonuç olarak sınıfı, düzen sınırları içinde tutmaya hizmet eder. Dolayısıyla 88'yılı içinde Türk-İş'li ağaların kontrolünde yapılan eylemleri de bu bakış açısıyla değerlendirebiliriz.

İşçi sınıfının 1987'de yükselen grev mücadelesi, iş yavaşlatmaları ve daha bir dizi eylem biçimi, sendika ağalarını bir yandan eylemlere "öncülük" etmeye zorlarken, bir yandan da ağaların engellerini aşarak tabanda örgütlenip yaşama geçirilmeye çalışılıyordu.

Bu gelişme, sendika ağalarını 1988 yılını "eylem yılı" ilan etme zorunda bırakmış; bunun bir sonucu olarak ta Türk-İş 30 ilde gösteri yürüyüşleri yapma; iş yavaşlatma, iki saatlik genel grev, enflasyon üstünde toplu sözleşme yapılamazsa kesinlikle anlaşmayıp greve çıkma; Grevlere parça parça çıkarak süreç içinde genel grev görünümü verme vb vb. içeren bir "eylem kararı" paketi(!) hazırlamışlardı.

Bu paketten, iptal edilen İstanbul mitingi, son dakika "uzlaşmaları" ile yapılan toplu sözleşmeler ve bir de 1.5 milyona yakın işçinin katıldığı ve ilk kez bu boyutta kitlesellik kazanan bir öyünlük yemeğin boykotu çıktı.

Türk-İş'in "pahalılığı, iktidarı ve işverenleri protesto" şiarı ile yaşama geçirdiği bu yemek boykotu; bir dizi özellik taşıyordu.

Öncelikle, ilk kez sınıfın ortak eylem yapabileceği ve yapması gerektiğini, birlikte hareket ettiğinde sınıf olarak ne büyük bir güç olduğunu hem sınıfa hem de düşmanlarına gösterdi.

Üretimi engellememesine, işverene maddi bir zarar vermemesine ve düzen sınırları çerçevesinde olmasına karşın bu eylem dahi işverenlerin yüreğine korku saldı.

TİSK genel sekreteri, eyleme katılanları "yasa dışı iş yaptıkları" için polise-savcıya şikayet ederken, Türk-İş örgütlenme sekreteri Orhan Balaban "Boykot yasadışı değildir. İşçiler izlenen ekonomik politikadan zararlı çıkmıştır. Ve bu nedenle kırgındır. (abç) Bu kırgınlıklarını yemek yemeyerek ortaya koymaları da son derece doğaldır. Bu tavırlarıyla kimseye zarar vermeleri de söz konusu değildir" diyerek bu eylemi nasıl gördüğünü özetlemenin ötesinde, patronlara da güvence veriyordu.

Ve bu eylem sonrasında kendine Marksist-Leninist" diyen, "proletarya partisi" vb. olduğunu iddia eden bir kısım oportünist-revizyonist örgüt işçi sınıfına "Genel Grev" çağrıları yapmanın ötesinde, "Genel Grev Örgütleme komiteleri" kurma çalışmalarına da (!) girişerek, sınıfa öncülük adına sınıftan fersah fersah uzakta olduklarını kanıtlıyorlardı.

İşçi sınıfının Netaş'la başlayıp Deri ve Migros işçilerinin başarılı grev ve direnişleri ile olumlu bir rotaya giren mücadelesi yemek boykotu ve mitinglerle sürerken, yıl sonuna doğru Demiryolu-İş, Harb-İş

Teksif, Türk-Metal gibi sendikaların onbinlerce işçinin direnişini kırıp eylemliliğini kesintiye uğratması, "eylem kararları" ve "eylem paketlerini" bir kenara bırakması; Türk-İş'in Genel Grevine bel bağlayanların Genel Grev çağrılarını bir süre unutmalarına yol açarken, "en büyük işçi sınıfı başka büyük yok" şiarları ile amigoluk yapan karşıdevrimci sahte komünistler (İşçinin Sesi'de) Türk-İş ağalarının peşine takılarak ve işçi sınıfına yağcılıklarını sürdürerek sınıfa ihanete devam ediyorlardı.

1989'a girerken, ulaşılan ekonomik açmazlar ve işçi sınıfının yapılan toplu sözleşmelere rağmen enflasyon ve zam fırtınası altında ezilmeye devam etmesi, sınıfı yeni ekonomik talepli grev ve direnişlerle tepkisini ortaya koymaya itecektir. Bu kaçınılmazdır. Ve sendika ağalarının frenlediği eylemlilik hali yeni boyutlar kazanarak hakim sınıfları düşüncelere itecektir. Fakat bu eylemlerin düzen sınırlarını zorlayıp düzeni de sorgular hale gelebilmesi, sınıfın kuyruğuna takılıp ona yağcılıkla değil, ona öncülük yapıp sınıf bilincini taşıyıp-örgütleyerek söz konusu olacaktır.

1988'yılı boyunca köylülüğün küçük üretici ve emekçi kesimleri daha da yoksullaşıp iyice mülksüzleştirilirken, bu olguya, işçi sınıfının mütefiki köylülük katmanlarının kapsamlı militan mücadelesi eşlik etmedi.

Sadece Kürt yoksul köylüleri içinden bazı kesimler özellikle ulusal talepli Kürt ulusal direnişine pasif ve bir ölçüye kadar aktif bir biçimde destek vererek, faşist diktatörlüğe tavır alan köylülüğün militan mücadeleci kesimini oluşturuyordu.

Köylülüğün geniş kesimleri tepkilerini henüz eylemlerle ortaya koymuyordu.

Diğer yandan, büyük toprak sahipleri denetiminde ve zengin köylülerin de yoğun olarak içinde yer aldığı Ziraat Odalarının yıl sonunda yapılan bir toplantısında Tarım Bakanı H. Doğan'ın konuşmasının protestolarla engellenip, SHP başkanına sevgi gösterilerinde bulunulması; bu kesimlerin de sadece bugünkü politik hattını ortaya koyması anlamında önemlidir.

1988'de sınıf mücadelesinin faşist devletle yüzyüze ve en ağır koşullarda sürdüğü bir alanda faşizmin zindanları oldu.

Devrimci tutsaklar, ve dışardaki aile üyeleri, yıl boyu gerçekleştirdikleri bir dizi eylem ve özellikle son açlık grevleri ile bir yandan faşist Türk devletinin teşhir ve tecritini hızlandırırken, bir yandan da bir dizi hakkın ancak direnerek alınabileceğini göstermeleri anlamında çok önemli devrimci bir görevi yerine getirmiş oluyorlardı.

Öğrenci gençlik 1988 yılı boyunca özellikle YÖK'ü hedefleyen akademik talepler yanı sıra; Cezaevleri, işçi grevleri ve Filistin ayaklanması ile dayanışma eylemleri, Kürdistan'daki katliamları protesto faaliyetleriyle yıl boyu kendinden sık sık söz ettiren bir kesim durumundaydı.

Aydınların bir bölümü ise faşist devletin sansür uygulamasından, kitap kıyımına, cezaevlerindeki baskı ve teröründen, universitelerdeki YÖK uygulamasına kadar bir dizi alanda tavır alırken, esas olarak burjuva demokratik sınırlar dışına çıkmayan bir tavır içindeydiler. Modern revizyonistler-reformistler

ve legal "marksizm" bu bölüm aydınları ideolojik olarak yönlendiren güçler olmaya devam etti 88 yılı boyunca da.

1988'de Kürdistan'daki ulusal uyanış ise, Türkiye devriminin anahtar sorunlarından biri olarak, artık hiç bir araçla bastırılamaya cak boyutlara ulaşmış bulunuyordu. PKK'nin eylemlerine faşist Türk devleti, özel timler ve köy korucuları işbirliği ile yanıt verirken, sürdürdüğü operasyon ve saldırılarla, yoksul Kürt köylüşüne korku salarak PKK'ya verilen ve verilmesi muhtemel desteği en aza indirmeye çalışıyordu.

Kürt ulusal sorununun ulaştığı boyut, bir yandan ABD ve Avrupalı emperyalist devletleri "Kürtlerin hakları" "özerkliği" vb. üzerine açıklamalar yapma durumuna getirirken; hakim sınıf partileri içinde de özellikle Kürt kökenli milletvekilleri "Kürtçe konuşulması", "kültürel özerklik" vb. taleplerle Kürt sorununa ilişkin burjuvazinin bir bölümünün oluşturmaya çalıştığı yeni politikaların taşlarını döşüyorlardı.

1988 yılı içinde son dönemde oluşturulan kadın dernekleri "kadınlar üzerindeki baskılara son" "dayağa son" şiarları ile sınıf mücadelesi içinde yerlerini alırken, bir yandan da "kadın sorunu"nun Türkiye' gündemine iyiden iyiye girmesine ve daha geniş kesimleri bu konuda tavır almaya zorluyordu.

*

SINIF MÜCADELESİ VE OPORTÜNİST-REVİZYONİST AKIMLARDA ORTAYA ÇIKAN ORTAK ÖZELLİKLER
****

Buraya kadar ana hatlarıyla ele aldığımız ekonomik ve siyasi gelişmeler, 1988 yılı boyunca Türkiye/Kuzey Kürdistan'da kendine "Marksist-Leninist" diyen bir dizi legal İllegal (yarı legal) örgüt, akım ve çevreyi de "işçi sınıfının öncüsü" olma adına tavır almaya itti.

Devrim/karşı-devrim saflaşmasında, devrim safında olduğunu söyleyen hemen hemen tüm akımlar (TİKB'nin pozisyonunu bilmiyoruz) faşist Türk devletine karşı tavır ve buna hizmet eden propaganda, üretilen siyasi görüşler vb. de esasta REFORMİZM batağında çırpınmaktan öteye gidememişlerdir.

Ulusal kurtuluş temel şiarıyla silahlı eylemlerini sürdüren PKK, fasit Türk devleti karşısında militan bir pozisyonda durmasına karşın, İran, Suriye ve son dönemde de Yunanistan hakim sınıfları ile işbirliği-ittifak faaliyetleriyle karşı-devrim ile uzlaşmanın örneğini Türkiye/Kuzey Kürdistan dışında sergileyerek, bu yolla reformizmden paylarına düşeni almıştır.

Siyasi alandaki bu reformist bakış açısı kendini; işçi sınıfının sendikal mücadelesinin kuyruğuna takılarak, düzen sınırlarını aşmayan grev ve direnişler önünde eleştirisiz secdeye yatma, sendika ağalarından genel grev bekleyip, bu grevin önderliğini ele geçirerek (!) "faşizmi püskürtme" biçiminde (TD'K'P, T'K'P/ML Hareketi, Ekim)

SHP ve bunun içinde de "sol kanat" denen reformizme bel bağlayıp, SHP'yi ehven-işer ve "sol kanat"ı "demokrasi gücü" görüp gösteren, ortak mücadele örgütleyen tavırlarla hakim sınıfların reformcu kanatlarıyla "demokrasi mücadelesi" veren pratikleriyle (T'K'P/ML III. konferanscı kanat, Mücadele Bayrağı vb.), "Yılmaz Güney'e özgürlük" kampanyalarında, bu kampanyayı reformist bir biçimde sürdürerek ve Yılmaz Güney'e burjuvazinin "büyük sanatçı" sahtekarlığı ile yaklaşıp, düzen sınırları içinde çözümler arayarak; faşist Türk devleti'nin faşistliğini "12 Eylül Cuntası" ile sınırlayan T'K'P/B gibi karşı-devrimcilerle aynı platformda birleşerek "12 Eylül"protestoları düzenleyip, bunu daha da ileri götürüp, 1961 Anayasası çerçevesinde bir burjuva "demokrasi" için, "uluslararası mahkemeler" kurup (!) Avrupalı emperyalist güçlerin sosyal demokrat kanatlarıyla birlikte "hakim koltuğuna" oturup, politikalar üreterek (Dev Yol'un bir kanadı, T'K'P/ML III. konferanscıları vb. vb.), ve daha bir dizi çarpıcı örnek somu-

tunda en rezil reformistlik sergilenerek, devrimcilikleri, birer ad, birer slogan olmaktan öteye gitmemiştir.

Siyasetteki bu reformist hat, yukardaki örneklerden de izlenebileceği gibi, mücadele içinde kendiliğinden hareket karşısında secdeye yatarak, düzen sınırlarını aşmayan mücadeleleri her şey olarak gösteren tavırlarıyla da en kaba bir biçimde KENDİLİĞİNDENCİLİK ve KUYRUKÇULUK sergilenmiştir. Bu kuyrukçuluk; bir yandan işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ve sendika ağalarının kuyruğuna katılmak biçimini alırken; diğer yandan da SHP'nin yedek gücü olunarak, bu işlev ikili bir biçimde yerine getirilmiştir.

Yine tüm bu mücadele süreci içinde izlenen reformist çizgi, devrim/karşı devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini bile birbirine karıştıran İLKESİZ EYLEM BİRLİKLERİ ile doğal olarak uyum içinde olmuştur.

Faşizmi karşı-devrimci güçler (T'K'P/B) ile birlikte ortak eylem ve ittifak içinde lânetleyenler (T'K'P/ML III. Konf. , Mücadele Bayrağı T'D'KP, T'K'P/ML Hareketi, DY vb. vb.); bu işi SHP ve Avrupalı emperyalist güçlerle birlikte de yapma noktasına getirmekte bir sakınca görmemişler ve 1988'de de bu tavırlarıyla "devrim güçleri" olma "şerefini" birer nişan gibi göğüslerinde taşımışlardır.

Bu tür eylem birlikleri, en hızlı devrimcilerce (!) karşı-devrimci T'K'P/B gibilerle ortak kitle örgütleri yaratma çalışmaları biçimini alırken, aslında içine batılan burjuva bataklıktaki acınası haller sergilenmiştir.

Taktikte, "ince taktikçiliğin" gereği olarak savunulan bu tür pratikler, doğal olarak burjuva FAYDACILIĞI'nın da en berbat örnekleri olmuştur 1988 içinde.

Siyasette reformculuk, ittifak alanında belkemiksiz oportünizm, örgütsel alanda kaçınılmaz olarak LEGALİZM biçiminde kendini dışa vurmuştur.

12 Eylül yenilgisinden hiç bir ders çıkarmayan yarı-legal hantal ve gösterişçi burjuva yapılanmalar genel bir çizgi olarak varlığını sürdürürken, "Sosyalist Basın Susturulamaz" kampanyaları, legal imkânlardan yararlanma ile legalizme batma arasındaki nitel ayrılığı ortaya seren en çarpıcı eylemlerden biri olmuştur.

Bu "kampanya" boyunca kampanyayı yürüten oportünist-revizyonist akımlar önce birbirlerine mavi boncuk dağıtıp, "genel çıkarlar" adına karşılıklı birbirlerine "sosyalist" görüp-gösterdikten sonra, eylem sonrası en ilkel karalamalarla bu tavır tersine dönüşürken de en rezil oportünizm örnekleri sunulmuştur devrimci kamuoyuna.

Bu "kampanya"nın bir diğer önemli yanı; kampanyacı oportünist-revizyonistlerin "Sosyalist Basın"ı, legal bir kaç derginin çıkarılması ile sınırlı gören ve bu yönde yapılan propagandaları, bu burjuva grupların Marksizm-Leninizmi iğdiş edip, bu konuda da doğrudan Lenin yoldaşa saldırdıkları bir kampanya olarak 1988 içinde yerini almıştır.

Tüm bu oportünist-revizyonist akımlar, 1988 yılı boyunca izledikleri reformist siyaset, kitle kuyrukçusu ve Marksist-Leninist ilkeleri ayaklar altına alan "ince taktik"ci "birlik" faaliyetleriyle aslında kendilerine, özellikle de Marksizm-Leninizme güvensizliklerini de ortaya koymuşlardır.

Örneğin: T'K'P/ML (III. konferansçı) menşeviklerinin kendi dışında reformist-revizyonist güçlerle ard arda yürüttüğü ortak eylemler yanı sıra, hizipler federasyonu yapısını koruyup, ayrılan DABK'cıları çatısı altında toplama faaliyetleri; Ekim'in üç örgütten unsurlarca bir kaç ayda oluşturuluvermesi(!), TD'K'P'nin geçmişin özeleştirisini yapma gereği duymadan yamalı bohça biçiminde, bu kez "Genel Grev Hazırlığı" şiarı ile tabanını elde tutma gayretleri; Dev Yol ve ATİK'in daha da ileri giderek "12 Eylül'ü yargılama mahkemeleri" kurup, Yeşiller ve Avrupalı sosyal demokratlar vb. ile eylemler örgütlemeleri vb. vb. tüm bunlar, yukarda yaptığımız saptamanın sadece bir kaç örneğini oluşturmaktadır.

Diğer yandan 1988 tüm oportünist-revizyonist örgütler açısından bütün sorunlara Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın dar penceresinden bakma; Türkiye-Kuzey Kürdistan sınırları-ufku dışındaki olayları, gelişmeleri, işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesini kendi mücadelesi olarak görüp kavramama DAR MİLLİYETÇİ tavırlarının da sürdüğü, yeniden yüzlerce kez ispatlandığı bir yıl olmuştur.

O kadar ki, mesela bütün dünyada burjuva-emperyalist hükümet ve kuruluşların bile tavır takınmak zorunda kaldığı "Güney Afrika" bizim oportünist-revizyonistlerimiz için en iyi halde bir-iki göstermelik haber makale konusu olmuş; işçi sınıfı ve ezilenleri bu vb. konularda uyandırma; Güney Afrika'daki siyahların; Sri Lanka da Tamillerin; bütün dünyada işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesini sistemli olarak kendi mücadelesi olarak kavratma görevi unutulmuştur!

Türkiyeli Türk ve Kürt devrimciler; yılın son aylarında Türkiye/Kuzey Kürdistan faşist zindanlarındaki direnişler için bir dizi eylem yaparken; aynı dönemde meselâ İran'da binlerle insanın Humeyni faşizmince katledilmesi onları fazla ilgilendirmemiştir vb. vb.

Ne yazık ki bu tür milliyetçilik biz bolşevikler açısından da tam anlamıyla aşılmış bir hastalık değildir.

Buraya kadar aktardıklarımızdan da görülebileceği gibi; en kabasından, en inceltilmiş biçimlerine kadar REFORMİZM; kendiliğinden hareket karşısında secdeye yatma, KENDİLİĞİNDENCİLİK ve KUYRUKÇULUK; devrim ile karşı-devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini bile birbirine karıştıran İLKESİZ EYLEM BİRLİKLERİ; taktik adına geliştirilen burjuva FAYDACILIĞI; legal imkanlardan yararlanma adına LEGALİZM batağında yüzme; Proleter enternasyonalizmi yerine DAR MİLLİYETÇİLİK. Bütün bunlar bir çoğu kendine Marksist-Leninist diyen oportunist-revizyonist grupların 1988 içinde de en açık şekilde gözlemlenen ortak özellikleri içindedir.

1988 de tabii ki uluslararası alandaki gelişmeler de —özellikle modern revizyonist kanattaki gelişmeler de— yansımalarını Türkiye/Kuzey Kürdistan'daki güya "sosyalist' sol içinde de bulmuştur.

12 Eylül yenilgisi ile bir çok oportunist-revizyonistin girdiği 'arayış' Gorbaçov'un adı yeni, kendileri Bernstein kadar eski tezlerinde de yeniden ideolojik gıdasını bulmuştur.

Geçmişi karalama, oportunist-revisyonistlerin bir bölümü açısından bugünkü siyasetlerinin en önemli temellerinden biri haline gelmiştir.

"Yenilenme" günün moda lafıdır. Bu yenilenme içinde Gorbaçov revizyonistlerinin —tüm emperyalist burjuvazi tarafından alkışlanan ve desteklenen— koro şefliğinde en seviyesiz çeşitinden STALİN DÜŞMANLIĞI giyisleri içinde sunulan ANTİ-KOMÜNİZM önemli yer tutmaktadır.

Açıktır ki, revizyonizmin ve oportunizmin, geçmişe olduğu gibi sarılarak yaşam sürdürmeye çalışan ve devrimci potansiyeli kendi peşine takmak isteyen biçimleri de vardır.

Dev-Sol, Dev Yol'un bir bölümü orta yolculukta; İşçinin Sesi, ve T'K'P/B bukalemun karşı devrimci modern revizyonistleri, açık modern revizyonist, karşı devrimci kanatta; T'K'P/ML'nin III. konferanscı ve DABK'cı kanatları 'halk savaşçısı' kanatta; T'K'P/ML Hareketi, ve TD'K'P AEP ci kanatta, geçmişlerini —bugün bir çok konuda başka şeyler söylemelerine rağmen— savunur görünerek, varlıklarını sürdürmeye çalışmakta; bu anlamda genel moda eğilim dışında kalmaktadırlar. Yine de bu pratik siyasette, bunların diğerleri ile, yukarda saydığımız genel özellikler içinde birleşmesini engellememektedir. (Bu noktada da TİKB için kesin bir değerlendirme yapacak durumda olmadığımızı belirtelim.)

Bunun dışında bu grupların Stalin konusundaki —Marksizm-Leninizmi gerçekten savunup savunmamanın en önemli kıstaslarından biri olan bu

noktadaki— tavırları, esasta 'lafta savunu' olarak adlandırılacak bir konumdadır. (Dev Yol açısından lafta da savunu söz konusu değildir.)

Sonuç olarak, modern revizyonist ve her türden oportunist akımların pratik siyasetlerinin işlevi —1988 de de— yığınları sonuç olarak düzen sınırları içinde hareket eden muhalif düzen partilerinin 'muhalif' kanatlarının peşine takmak olmuştur.

Bir bölümünün gece-gündüz bol bol silah lâfı etmesi, Genel Grev çığlıkları atması, "somut şartlar bunu dayatıyor" safsatalarının ağızlarından hiç düşmemesi, bu gerçeğin üzerini örtemez.

Tüm bu gelişme ve olgular bize 1989'da ne görevler yüklemektedir? Şimdi kısaca bunları ortaya koyalım.

1988 yılı biz bolşevikler açısından Örgütsel Konferans (ÖK) ve Teorik Konferans'ı (TK) gerçekleştirme ötesinde, bir yandan Türkiye/Kuzey Kürdistan'daki örgütlenmeyi geliştirme, diğer yandan da her renkten oportunist-revizyonist akıma karşı gücümüz yettiğince tavır alıp teşhir ettiğimiz bir yıl olarak geride kaldı.

Dünya ve Türkiye/Kuzey Kürdistan'da 1988 yılında yaşananlar bizlere öncelikle Marksist-Leninistlerin parça ve bütünde örgütlenmesini esas halka olarak kavramamız gerektiğini bir kez daha gösterdi.

Ancak, bu örgütsel çalışma için öncelikle, ne temelde örgütlenilecek sorusunun doğru yanıtlanması gerekmektedir. Bizim bu soruya verdiğimiz yanıt; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in ortaya koydukları ölümsüz Marksist-Leninist ilkeler olduğudur. Ve diğer yandan, dünya işçi sınıfının mücadele tarihinde ortaya çıkan Marksist-Leninist mücadele hazineside bizim temel alacağımız kazanımlardır.

Pek çok oportünist-revizyonist akımın da "ilkeler" den söz ettiği günümüz koşullarında, önce bunların neler olduğu tekrar tekrar açıkça ortaya konmalıdır.

"Marksizm-Leninizmin Güncel Kıstasları" konusunda TKP/ML(B)'nin III. Konferansının aldığı kararla, bu konuda Marksist-Leninist tavır konmuştur. Gerçek Marksist-Leninist bir birliğin hangi temelde olması gerektiği konusundaki bu görüşlerle, kendine Marksist-Leninist diyen tüm güçleri tavır takınmaya, ideolojik mücadeleye çağırıyoruz.

İlkesizliğin, ilkelliğin "ilke" edildiği bir ortamda bu tavrımız bize çok düşman kazandırdı. Ama, gelişmeler tavrımızın doğruluğunu gösterdi ve gösterecek.

Marksizm-Leninizmin kıstasları bağıntısında özellikle Stalin yoldaşın eserinin savunulması; Stalin'in Marksizm-Leninizmin bir klasiği olarak savunulması görevi, artık modern revizyonist resmi tarihin de Stalin ile Hitler'i eşitleme yönünde ilerlediğinin açıkça görüldüğü noktada en önemli mücadele alanı olarak öne çıkmaktadır.

1988, ideolojik alanda bu öncelikli mücadele alanını Marksist-Leninistlerin önündeki en önemli görevlerden biri olarak 1989'a devretmiştir.

Diğer yandan; ortaya konan güncel kıstaslar içinde ifade edilen Marksist-Leninist ilkeleri dünya üzerinde savunanların yeniden enternasyonalist birliği için yürütülecek çalışmalar ile; Türkiye/Kuzey Kürdistan özgülünde aynı ilkeler yanı sıra, ülke somutundan ka kaynaklanan ilkelerin savunusu üzerinde yükselen Bolşevik Partinin inşaası için yürütülecek çalışma, 1989'da da Bolşeviklerin belirleyici görevidir.

Hiç kuşkusuz bu görevlerin yerine getirilmesi için çok yönlü bir çalışma ve mücadele gereklidir.

Örneğin: Çeşitli ülkelerdeki Marksist-Leninistler ile bağ kurmadan, tek tek ülkelerde işçi sınıfı ve halkların sınıf mücadelesine enternasyonalist destek verme, dayanışma içine girmeye; araştırma-incelemeçalışmasından propaganda-ajitasyona; fabrikaları temel alan parti örgütlenmesinden, sendikal mücadeleye sınıf sendikacılığı bilincini taşıma ve bunu pratik mücadele için de de önderlik ederek kanıtlama;

Kuzey Kürdistan'da Seksiyon örgütlenmesi; legal olanaklardan yararlanırken, özellikle illegal savaşçı bolşevik parti çekirdeklerinin yaratılmasına... vb. kadar bir dizi çok önemli görevi belli başlıları olarak sayabiliriz.

Doğal olarak 1989'da bu görevlerin tümü aynı oranda ve kapsamda yerine getirilemeyeceği gibi hedeflerin hepsine de ulaşılamaz. Bu nedenle, 1989'da bir yandan öne konan somut görevler yerine getirilirken, diğer yandan da aralıksız olarak her renkten oportünist-revizyonist akıma, öncelikle de tümünün ideolojik gıdası olan modern revizyonizme karşı ideolojik mücadelenin tavizsiz, saldırgan bir biçimde sürdürülmesidir görev.

Siyasette kaçınılmaz olarak reformizme batan revizyonizme karşı mücadele, sosyal demokrat etiketli reformcularla mücadele ile birleştirildiği ölçüde; işçi sınıfı ve emekçi kitlelere reformizmin çeşitli türevlerinin özünün bir olduğu gösterilerek proleter devrimci platforma çekmek mümkün olabilecektir.

Öncelikli görev, revizyonist akımlardan etkilenen ileri işçiler yanısıra, reformcu burjuva partilerinden etkilenen ileri işçileri de Marksist-Leninist propaganda ve ajitasyon ile besleyerek Marksizm-Leninizmin bu kesimlere ulaşmasına daha fazla çalışmak, 1989'da da yapılması gereken en önemli görevlerden biridir.

* Tüm yoldaşlarımız

Marksist-Leninist görüşlerimizi kararlı devrim savaşçılarına, doğal önder işçilere, emekçilere ulaştırmayı; bu amaçla yeni yeni araçlar geliştirip, yeni yollar bulmayı, sınıfın içinde kızıl tohumlar olarak yer alıp-gelişip kök salmayı yılmadan, yorulmadan sürdürmelidir.

Ve bu çalışma sürecinde legalizmin çamuruna batmadan, illegal örgütlenme ilkelerinden taviz vermeden, böbürlenme, palavra vb. türünden küçük burjuva hastalıklarından uzak kalarak faşist terör karşısında devrimci şiddeti uygulayacak yetenek ve yapıda bir Bolşevik Partisinin inşaası adım adım gerçekleştirilecektir.

Tüm bu hedeflere ulaşabilmek için ise;

Reformizme karşı proleter devrimcilik; Kendiliğindencilik, kuyrukculuk yerine, kendiliğinden mücadeleye bilinçli Marksist-Leninist müdahale; İlkesiz eylem birlikleri çizgisine karşı, devrimcilerin devrimci platformlar temelindeki eylem birliği çizgisi; Taktik adına faydacılığa karşı, ilkeli siyaset; Legalizme karşı, illegal çalışmayı esas alma; Dar milliyetçiliğe karşı, proleter enternasyonalizmi

kısacası,

Revizyonizmin-Oportünizmin her türüne karşı, MARKSİZM-LENİNİZM!

1989'da da bunlar şiarımız olacaktır!

Bolşevizm yenecektir!

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in Örgütsel Sorunlar üzerine Konferansı'nın aldığı "Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanması, Parti Üyeliği ile bağdaşmaz" kararının İkinci Bölümü ile ilgili elimize geçen açıklamayı aynen yayınlıyoruz. Yazı Kurulu

ÇOCUKLARA KARŞI ŞİDDET UYGULAMASI PARTİ ÜYELİĞİ İLE BAĞDAŞMAZ!

Örgütsel Konferans'ın aldığı kararın ikinci bölümü, çocuklara şiddet uygulamasının Parti Üyeliği ile bağdaşmadığını açıklamaktadır.

Peki, Örgütsel Konferans, kadınlara karşı şiddeti red ve mahkum ederken neden bir solukta, çocuklara karşı şiddeti de red ve mahkum etmektedir? Örgütsel Konferans'ın bu konuda anlayışı ne idi?

Birbirinden değişik olan bu iki ayrı şiddetin aynı karar içinde ele alınmasının nedeni, kadınlara ve çocuklara şiddetin ideolojik kökeninin bir ve aynı olmasıdır. Kadınlara ve çocuklara karşı şiddetin nedeni ve çıkış noktası, feodal -pederşahi ideolojidir. Bu ideolojiye göre, erkek hakimdir, ailenin reisidir; kadınlar ve çocuklar -özellikle de kız çocukları- ise ezilenler, hükmedilenler -dir ve tamamen aile reisine ve genelde de aileye tabi olmak zorundadırlar.

Bu aile pratiğinde, kadın ve çocukların sabırla sineye çekme zorunda bırakıldıkları akıl almaz eziyet ve canilikle -rin tümü, son tahlilde bu ilkenin uygulanmasıdır ve bunun ayakta tutulması çabasından kaynaklanır. Şiddetin bu ortak temelini mahkum etmek, çocuklarına şiddet uygulayan annelerin de tam da bu ideolojinin maşalığını üstlendiklerini bilince çıkarmak ve birinin (kadınlara uygulanan şiddet) olduğu gibi, diğerinin de (çocuklara uygulanan şiddet) kökten red ve mahkum edilmesi gerektiğini vurgulamak amacıyla, bu karar, her ikisini de kapsayan bir biçimde formüle edilmiştir.

Fakat, özellikle bazı kadın yoldaşlardan gelen ve ciddi bir şekilde üzerinde durulması gereken gerekçeleri de gözönünde tutarak, en başından berrak bir şekilde, kadınlara karşı genel tavır ile; çocuklara karşı genel tavrın, çocukların eğitiminin tamamen başka şeyler olduğunu tespit etmek istiyoruz. Çünkü aksi takdirde, erkeklerin kadınlara karşı tavrının; anne-babaların ve genelde tüm ailenin çocuklara karşı tavrıyla eşitlenmesi tehlikesi doğar.

Biz, bu kararın gerçekten bir tek sorunla, yani şiddet uygulaması sorunuyla sınırlı olduğunu, böylesi bir yoruma veya anlayışa kapalı olduğunu düşünüyoruz. Ve böylesi bir yorumun TKP/ML(B)'i oluşturan yoldaşların daha TKP/ML içindeyken sürdürdükleri tartışmalardan bu yana var olan teori ve pratiğine uygun olmadığını düşünüyoruz.

Buna rağmen, bu itiraz önemsenmek zorundadır. Ve biz bu noktada, kadınlarla erkeklerin tamamen eşit haklar temelinde bir ilişkide bulunmaları gerektiğini ve bunun temelinin hiç bir zaman erkeğin kadını şöyle veya böyle eğitmesi şeklinde bir teori olamayacağını (-ki böyle bir teori de bizzat feodal ideolojinin bir ürünü olur), siyasal ikna yolunun ancak birlikte yaşayan eşlerin özgürce ve arkadaşça tartışmaları temelinde olabileceğini açık bir şekilde tespit etmek istiyoruz.

FAŞİST DEVLET ve EMEKÇİ SINIFLARIN ÇOCUKLARININ GÜNBEGÜN EZİLMİŞLİKLERİ

Feodal, pederşahi aile ideolojisi, emekçi kitlelerin çocuklarının tüm kamusal eğitiminde de temel olmaktadır (Burada bilinçli olarak hakim sınıfların çocuklarını dıştalıyoruz, çünkü bu kesim, çocuklarına "en iyi Avrupa eğitimini" özel okullar, eğitmen-öğretmenler vs. yoluyla vermekte ve çocuklarını böylesi "eğitim tedbirlerinden" uzak yetiştirmektedirler.).

5-6 yaşındaki çocukların ekmek parasına katkıda bulunmak için çalışmak zorunda bırakıldıkları, okuma-yazma bilmezlerin halen oldukça fazla olduğu vs. ülkemizde, çocukların okullarda öğretmenleri

tarafından en ağır şekilde bedenen terbiye edilmesi; sokaktaki her polisin, bekçinin kendine çocukları dövme "hakkını" tanıması, günlük pratiktir. Bu ülkede çocuklar için özel cezaevleri vardır ve bu ralarda dayak ve işkence gündemdedir.Toplumun en zayıfları, en fazla ayaklar altına alınmaktadır.

Çocuk, öğretmenine teslim edilirken kullanılan, "eti senin, kemiği benim" deyimi, eğitimin ideolojik temelini; çocuklara nasıl yaklaşıldığını, çok açık ifade etmektedir. Ve bu feodal ideoloji,proleterlerin ve emekçi kitlelerin ailesinde de devam etmektedir.

ÇOCUKLARA KARŞI ŞİDDET TEN NE ANLIYORUZ ?

Çocuklara karşı şiddet uygulamasını mahkum ederken, biz bu bağlamdaki şiddet kavramından öncelikle dayak yoluyla eğitimi anlıyoruz; yoksa her türlü "zoru" , "baskıyı" değil.

Çünkü ilacını içmek istemeyen küçük çocuğa bunu zorla içirmeniz; soğuk havada mantosuz ve çıplak ayakla sokağa çıkmasını engellememiz; caddeden geçerken büyüklerin elini tutmaya zorlamamız, vs. tüm bunlar bizim kastettiğimiz ve reddettiğimiz şiddet değildir.

Bilincinin gelişme seviyesinden dolayı çocuğun tüm alanlarda kendisinin tek başına karar veremeyeceği açıktır. Ve eğitim nedenleriyle bir dizi yasağın, sınırlamaların ve yaptırımların olduğu da açıktır. Fakat eğitimin amacı, hür bir şekilde karar verebilen, hak ile haksızlık arasındaki ayrımı görebilen, ve haksızlığa karşı direnebilen bir insan yetiştirtir. Bundan dolayı en küçük çocuklarda bile, açıklama ve ikna metodu önsırada gelmek zorundadır.

Bizim amacımız, hiç bir şekilde güçlünün her zaman "haklı" olduğu, boyun eğmenin, büyüklere karşı her zaman onların istedikleri gibi davranmanın "en iyisi" olduğu öğretilen insanlar yetiştirmek olamaz.

Eğitim üzerine, tabii ki çok daha fazla şeyler söylenebilir. Biz, bu konuyu tartışmaya kalktığımızda, bir dizi çelişkilerin, görüş ayrılıklarının çıkabileceğini de düşünüyoruz. Örneğin, hangi yaşta çocuklar, hangi sorunlarda kendileri karar verebilirler, vermelidirler, vs. gibi. Fakat böyle bir tartışma, bu yazının amacını aşar. Biz burada ancak çocuk eğitiminin de kendi başına bir bilim olduğunu ve komünistlerin amacının, sosyalizm şartlarında, eğitimden geçmiş uzmanlar aracılığıyla toplumsal eğitim olduğunu tespit etmek istiyoruz.

Çocuklara karşı, reddedilmesi gereken, Parti Üyeliği ile bağdaşmayan şiddetten sözederken; bundan a) çocuklara doğrudan kötü muameleyi, b) dayak, tokat, yemek vermeme, karanlık odalara kapatma vs. gibi "günlük şiddeti" anlıyoruz. Ve bu gün begün tekrarlanan şiddet, en fazla uygulanan ve özellikle de çoğunlukla, bütün gün çocuklarla birlikte olan anneler tarafından uygulanan şiddettir. Buna gerekçe olarak çoğunlukla, kendilerinin de dayakla vs. büyüdüklerini, bunun gerekli bir eğitim aracı olduğunu veya bunu kendilerinin de doğru bulmadıklarını ama kendilerine hakim olamadıklarını, çocuklara nasıl davranacaklarını bilemediklerini getirirler.

Bu biçimde şiddet uygulaması bir "gelenek" ise, komünistler feodal ideolojiden kaynaklanan bu "gelenekten" kopmak zorunda ve daha bugünden komünist eğitim ve ilişkilerin propagandasını yapmak ve buna uygun yaşamak zorundadırlar.

İkinci gerekçe ise, anlaşılır bir gerekçedir. Bir dizi anne-baba, çocukların eğitimi sorununda ne yapacaklarını bilememektedirler. Çocuk eğitimi için gerekli pedagojik bilgiden ve çocuklara gerçekten uygun ve gerekli olan eğitim şartlarından yoksundurlar. Tüm bunlara rağmen, ve tek tek durumlarda anlaşılır da olsa çocuklara şiddet uygulaması bir hatadır, anne veya babanın zaafıdır.

Çocuk eğitimi sorununda da komünistlerden beklenen asgari talep, çocuklarını (içini yukarıda doldurduğumuz biçimde) şiddete başvurmadan eğitmeleridir. Günbegün çocuklara uygulanan şiddette erkeklerin rolü, gün boyunca çocukların tehdit edilmesi, onların "baban gelince görürsün" şeklinde, "otoriteyle" korkutulmasıdır. Ve akşam eve geldiğinde de baba, annenin bütün gün boyunca tehdit ettiği dayakla çocuklarını "eğitmektedir".

Çocuklara ağır işkence, "kemiklerini kırma" ve öldüresiye şiddet uygulayanların çoğunlukla babalar, erkek kardeşler, amcalar, yani erkekler olduğu istatistiklerle ispatlanmıştır. Kadınlar çoğunlukla, buna sessiz kalanlar veya karşı koymayanlar, hatta bunu körükleyenlerdir.Bu da tamamen feodal-pederşahi yaşam görüşüne uygundur.

Çocuklara karşı şiddetin özellikle ve en ağır biçimiyle kız çocuklarına uygulandığına yukarıda da değinmiştik. Bu, "kızını dövmeyen dizini döver" deyimiyle

de dile gelen feodal-pederşahi görüşlerden kaynaklanmaktadır ve "namusun kirletilmesi halinde" babaların, amcaların,erkek kardeşlerin vs. kızın yaşamı veya ölümü üzerinde karar vermelerine dek varmaktadır.

Bu noktada da, kız çocuklarının, özellikle aile fertleri tarafından sarkıntılığa ve tecavüze uğradığı durumlarda (ve bu, bugün Türkiye'de küçümsenmeyecek yoğunluktadır), bunun örtbas edilmeye çalışılması şeklindeki iğrenç çifte ahlak anlayışı kendini göstermektedir.

PARTİMİZ İÇERİSİNDE DURUM NASILDIR ?

Okuyucu elbette, "Peki TKP/ML(B)'in içinde durum nasıldır?" diye soracaktır . Kadın veya erkek yoldaşların çocuklarını dövdüğü veya ağır şiddet uyguladığı durumlar var mıdır? Buna söyleceğimiz şudur: Geçmişte TKP/ML içinde örgütlü olduğumuz dönem içinde, çocuklara ağır şiddet uygulaması bir defa ortaya çıkmış ve bu eski erkek arkadaş saflardan atılmıştı.

Kadınlara karşı şiddet bağıntısında olduğu gibi çocuklar bağıntısında da ağır durumlar, örgüt içinde istisnai durumdur veya daha doğrusu, çocuklara karşı böylesi şiddet uygulamaları ortaya çıkmamıştır. Tabii ki çocuklarda böylesi olayların ortaya çıkması çok daha zordur, çünkü çocukların buna karşı direnme, bunu başkalarına anlatma olanağı, kadınlara göre çok daha azdır.

Bu noktada biz, çok küçük bir örgüt olmamıza karşın, daha bugünden -geçmişte tüm kitlesel etkinliği olan komünist partilerinde olduğu gibi- çocuk kitle örgütü yönünde ilk adımları atmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bunun için bir önşart da, tüm kadın ve erkek yoldaşların, hem kendi çocuklarına, hem de başkalarının çocuklarına, -çocuk dövmenin yasak olduğu, çocukların buna karşı koymaları gerektiği ve onların da henüz küçük de olsalar bir kişilik olduğu ve Clara Zetkin in deyimiyle "tam insanlıklarının" ciddiye alınması ve önemsenmesi gerektiği bilincini yaratmalıdırlar.

Ama sorun, nerde ise işkence boyutlarına varan ağır şiddet kullanımının kural dışı olduğu tespiti ile çözülmüyor.Gerek Parti içinde, gerekse Parti çevresinde "günlük", "normal" tokatlamalar; "kendini tutamamalar" hala olağan olan bir durumdur. Ve bugün bizim açımızdan, bizim çevremizde öncelikle mücadele edilmesi gereken bu biçimde "şiddet" kullanımıdır.

Şurası açıktır: Çocuklara karşı "günlük olağan şiddet", sempatizanlar ve Partiye yakın çevre içinde çok daha yaygındır. Parti içinde bu sorunun daha az yaygın olması, mutlaka erkek yoldaşların önemli bir bölümünün çocuk eğitimiyle çok az ilgilenmelerinden, ve bu işi nerde ise tamamen kadınlara bırakmalarından kaynaklanmaktadır. Elbette bu sorunda da düşüncelerimizi günlük pratiklerinde de uygulayan örnek kadın ve erkek yoldaşlarımız da vardır. Parti etrafında örgütlenme ve Türkiye'ye yönelik çalışmamızı arttırdığımız ölçüde bu sorun daha önemli bir problem olarak ortaya çıkmaktadır ve çıkacaktır.

Bizim görevimiz, yoldaşlarımızın bilinçlerine, "Resimli İşçi Gazetesi"ndeki makalede söylendiği gibi, çocuklarını şiddetle büyütmeye kalkanların burjuvazinin ekmeğine yağ sürdüklerini yerleştirmektir.

Diğer bir görev de, süreç içinde çocuk eğitimi konusunda da Marksizm-Leninizm' in propagandasını yapmak ve bu konuda burjuva-feodal tasarımları teşhir etmektir. Bu tabii ki, diğer büyük görevlerimize göre ikincil bir görevdir. Bu konuda da biz, boş bir alanda ilerlemek zorunda kalmayacağız. Hayır, komünist eğitimin teorisi ve pratiği,denenmiş eğitim ilkeleri vardır ve bunlar özellikle de Sosyalist Sovyetler Birliği'nde geliştirilmiş ve uygulanmıştır. Bunları incelememiz, kendi malımız haline getirmemiz ve uygulamamız gerekir. Bu alanda gelecekteki ideolojik-siyasi çatışmalar içine çekmemiz ve değerlendirmemiz gereken muazzam bir deneyim hazinesi mevcuttur.

Örgütsel Konferansımız'da alınan karar bu noktada Parti içinde ve çevresinde de varolan, çocuklara karşı "günlük", "olağan!" şiddet uygulamasına karşı da bir mücadele çağrısı ve bir savaş ilanıdır.

Uygulamada, bu bizim açımızdan, belirlenen her durumda, şiddet kullanan yoldaşlarımızın ve çevremizdeki insanların ciddi bir şekilde eleştirilmesi; uyarılması; yaptıklarının yanlışlığının ve bunun ideolojik temelinin onlara gösterilmeye çalışılmasının ciddi bir görev olarak ele alınması; bu konuda ağır hata ve zaaf içinde olanların Partili, değilse Partiye alınması için, bunları aştığını göstermesi talebinin ileri sürülmesi; Parti içinde böyle durumlar varsa, eleştiri ve uyarılara rağmen bu tip şiddeti pratiğinde eğitim aracı olarak kullanmayı sürdürenlerin Parti'den dıştalanması anlamına gelir.

Eğer bu kararı ciddiyetle uygulayacağımızı, her "tokatta" karşı tavrı takınacağımızı açıklıyorsak, bunun ancak birbirimizi eleştirme yoluyla ve dayanışma içerisinde olacağını da biliyoruz. Bu, erkek yoldaşların çocuk eğitimine aktif olarak katılmaları, ve "bu kadın işidir, benim daha önemli işlerim var, devrim için çalışmam gerek" gibi gerekçe ve uygulamalardan vazgeçmeleri (böyle olunca, yoldaşlarımızın eşleri de dayanamayıp ellerinden tokatı "kaçırıveriyorlar"), yoldaşların genelde çocukların bakımını kollektif bir şekilde örgütleme olanaklarını araştırmaları ve böylece kadın ve erkek yoldaşlara da siyasi çalışma için, vs. daha fazla zaman ayırma olanağını yaratmaları anlamına gelir.

Kendi kişisel ilişkilerinde "devrimi", toplumsal devrim sonrasına erteleyenlerin, yani kendi kendilerini devrimci dönüşüme uğratmayanların komünistçe yaşamayanların dünyayı değiştirme iddiası en iyi halde iyi niyetli, ama boş bir iddia olarak kalır.

Tüm kadın ve erkek yoldaşlara sesleniyoruz !

Çocuklarınıza şiddet uygulamayın.Ancak kendine güveni olan, yıkılmamış bir insan, bu sisteme karşı kararlı bir savaşçı olabilir!..

*

Neden çocuğunu dövüyorsun?

"Bana bak, bu son, anladın mı? Bir dahaki sefere tokadı yersin!" İş bu nazik ihtarla kaldığında, ortalama anne-baba için eğitsel ağırbaşlılıktan sözetmek mümkündür. Çünkü her kim büyük şehrimizin çocuk bahçelerinin yanından geçerken gözlerini açık tutuyor, evlerde ve koridorlarda büyüklerle küçükler arasındaki "ilişkiler"i gözlemliyorsa, savaş açılmasını, yetişkinlerin küçüklere veya en azından kendinden küçüklere en dehşetli şiddete başvurmasının çoğunlukla böylesi ihtarsız gerçekleştiğini çok iyi bilir.

Annenin "elinden kaçıverdi". Kim sinirlerine hakim olabilir ki, çocuklar hiç durmadan zırlıyor ve bir dakika bile rahat vermiyorlarsa? Hele Else! Bugün öyle kudurdu ki, yepyeni bir tabağı düşürdü -tabii tabak paramparça! Yenisi nerden gelecek?!

İzninizle, sevgili anne, geçenlerde baba da dikkatsizlikle bir tabak kırmamış mıydı? O ama bu yüzden tokat yemedi, değil mi? Else de orada değil miydi? Büyüklerin her zaman haklı, k e n d i s i n i n ise "her zaman haksız" olduğunu gördüğünde, büyük bir haksızlığa uğramış olmak duygusunu içine atmak durumunda kalmıyor mu?

Bu başka şey? Öyle mi? Evet, işletmedeki usta ile çırak, her ikisi de, birşeyi dikkatsizlikle görmemiş olsa, çırak "aptalın teki", usta ise haklı, öyle mi?

Baba, sık sık kalfanın çıraktan; tesisatçının matkap başındaki kadın iş arkadaşından, mühendisin de hepsinden daha fazla hak sahibi olmasına kızıp durmuyor muydu? "Büyük" hep "küçüğü" ezerse, arkadaşlık duygusu nasıl oluşur, dayanışma

Als erster in unserer neuen Serie: „Fragen der werktätigen Frau"
schreibt Dr. Max Hodann über:
Warum prügelst Du Dein Kind?

duygusu nasıl büyür? Birşeyler farkedi - yor musunuz, yoldaş anne? Büyüğün küçüğü köşeye sıkıştırdığı, iktisat ve siyaset alanındaki sınıf mücadelesinin en göze batan örneğinin sizin evinizde de kendini gösterdiğini farkediyor musunuz acaba? Orada s i z işverensiniz, küçük Else ve diğer ufaklıklar "boyun eğmek zorunda".

Hmm, diyorsunuz ki, yorgun argın eve gelince... biliyorum, anlıyorum, mutfakta veya odada herşeyin birbirine girmemesinin, çocuk zırıltısının ve bitmek bilmeyen soru sorma arzusunun ne demek olduğunu. Elbette, insanın tepesi atabilir ve -elinden bir tane kaçabilir. Ama k a ç m a m a l ı ! Anlıyor musunuz, olmamalı! Çünkü... ne yapıyorsunuz, biliyor musunuz?

Küçüklere, bizden sonra gelecek olanlara "bir tane i n d i r e r e k", daha küçüklükten itibaren, büyüğün her zaman haklı olduğu duygusunu aşılıyorsunuz. Buna karşı koyma imkanının olmadığını öğretiyorsunuz. Boyun eğmeyi, pısmayı, yaranmayı, yapıyormuş gibi yapmayı (rol yapmayı) öğretiyorsunuz.

Böylesi yöntemlerle, çocuklarınızı nasıl, zamanı geldiğinde, hakim sınıfların proletaryaya karşı girişimlerinde granitle karşılaşacağını ispatlamada kocanızın yanında yer almaları için eğitebilirsiniz? Saldırıların proletaryanın kendine güvenine çarptığında parçalanacağını nasıl verebilirsiniz! Bunun için gerekli olan kendine güveni, tam da siz bir tokatla parçaladınız ya!

Geride kalan ne? "Toplumun faydalı üyesi", sesini çıkarmayan ve en iyi halde yumruğunu cebi içinde sıkan çalışkan iş kölesi.

Burjuva dünyasının tüm devletlerindeki yüksek okullardaki ceza biçimlerinin "halk"ın gittiği okullardan neden değişik olduğunu hiç düşündünüz mü? Hakim sınıflara mensup kişiler, gittikçe artan bir şekilde, çocuklarının dövülmemesine bakıyor. Ama proleter anne-babalar? Ha, arasıra şu veya bu baba veya anne örneğin bana geliyor ve şu veya bu okuldaki bir öğretmenin dayak atmasından şikayetleniyor. Onlara soruyorum, neden buna izin veriyorsunuz? Bu öğretmeni sıkıştırmak için, hatta bir bakanın kararnamesi de var. Araştırayım mı? Çocuk için seve seve yapardım? "İyi, o zaman hiç durmayın"... ama sakın benim adım geçmesin!"

İşte böyle sevgili yoldaşlar, kendinizin cesareti yoksa, ve hiç olmazsa kendi çocuklarınızın çıkarı için adınızla varolan kötü durumlara karşı koymak isterseniz, Lenin'in bize söylediği gibi "akıma karşı yüzme" cesareti gösteremezseniz, peki sosyalizme nasıl varacaksınız?

Bir şey daha: Dayak atan bir öğretmen hakkında şikayetlenirseniz ve o da şu cevabı verse: "Ben ne yapayım? Veletler evden alışmış, bir iki tane patlatmadan dinlemiyorlar." Bu elbette yanlış olur. Yapmamalıdır. Ama eğer yapıyorsa, sizin,

anne-babalar olarak sizin bir parça da olsa bunda suçunuz yok mu, ve öğretmen - den çok kendinize şikayetlenmek zorunda değil misiniz? Öyleyse:

Sosyalizmi ve sınıf mücadelesini ciddi ye alan, dövülen çocukların hiçbir zaman kızıl cephenin savaşçıları olamayacağını kavramalıdır.

"Küçüklerinizi" genç yoldaşınız, arkadaşınız olarak görün, "aile havhavı"na hizmet etmek zorunda olan uşağınız ola - rak değil.

Monarşi ve astsubay yatak ve oturma odasında hakim oldukları sürece iyi bir cumhuriyet gerçekleşemez, sosyalizm hele hiç gerçekleşemez!

Çocukların bedenen cezalandırılması üzerine...

Bizde halen insanların kölece boyunduruk altına alınmasının bir çok kalıntıları var. Köleci alışkanlıkları anne sütüyle emmişiz; köleci alışkanlıklardan en zararlısı çocukların dövülmesi alışkanlığıdır. (Çocuklar -ÇN) geri vuramazlar, kuvvetleri zayıftır, kendilerini koruyamazlar. Eski köleci ahlak şunu söylüyordu: "Güçlüye karşı koyma", "Hükümete, efendilere, yaşlılara itaat et", "İtaat - karlık en büyük fazilettir". "Oğlunuz çok itaatkar bir çocuk" -en büyük övgü buydu. "Sana gösteririm, itaatsiz velet" -bu da en büyük cezaydı. "Çocuk dinlemiyorsa döv". "Çocuğunu dövmeyen, dizini döver". Dövülmeyen kişi kötü bir köledir. Köleci alışkanlıkların ve köleci kavramların nasıl dilimizin, günlük yaşantımızın ta derinliklerine kadar nüfuz etmiş olduğunun farkında değiliz. Çocuklarımız da dahil olmak üzere herşeye çokça nasıl bu eski tarzda baktığımızın farkında olmuyoruz. Kapitalizm köleliktir, ücret köleliğidir. İsviçre gibi bir ülkede şahane binalar var, her yerde temizlik,güzellik ve nezaket hakim. Ne kadar uygar ülke, diyeceksiniz. Ama, gidin bir okula, oradaöğretmenin yoksul ana-babaların çocuklarını nasıl tokatladığını göreceksiniz. Kölelik ülkesi, diye bağıracaksınız. Kapitalist ülkelerdeki okullar çocuklara ne denli köleci alışkanlıklar aşılıyor!

Bizde, eski düzenin temellerine dek yıkıldığı, işçilerin bilinçli disiplininin arttığı, kırlarda kollektif iktisat düzeninin zafer kazandığı muzaffer sosyalizmin ülkesinde, eski dünya görüşü yerle bir ediliyor, kitleler dinden kopuyor ve kiliseler kültür merkezlerine dönüştürülüyor. Kiliselerle birlikte eski köleci görüşler de çöküyor. (Eskiden -ÇN) imanlılar boyun eğerek Allah'tan, kendilerini, günahkar kullarını affetmesini dilerlerdi. Bizzat kendilerini kul olarak tanımlar, ve kul olarak görülürlerdi. Çocuklar köle olarak eğitilirlerdi. Tüm bu kalıntılar yaşamımızdan sökülüp atılmalıdır. Çocuğa karşı el kaldıran her öğretmenin, eğiticinin derhal çocuk yuvasından uzaklaştırılmasını, çocuk döven her milisin görevinden alınmasını yerleştirmek zorundayız. Çocuğunu döven anne ya da baba cezalandırılmalı ve kamuoyu önünde kınanmalıdır. Sovyet yasalarımız çocukların çıkarlarını korumaktadır, ama sorunun esası şudur: İşçiler ve kollektif köylüler arasında belirli bir kamuoyu yaratılmak zorundadır.

Eskiden, babanın çocuğunu kayışla dövdüğü olurdu, ama buna kimse karışmazdı: Öyle ya, "onun" oğludur. Anne, büluğ çağına gelmemiş kızını saçlarından tutup sürüklerdi ceza olsun diye. Durulup seyredilirdi; öyle ya, "onun" kızıdır. Bize ne. Çocuklar ana-babalarının "canlı malı" idiler. Böylesi kalıntılara şurda veya burda halen rastlandığında, bunların kararlı bir şekilde kökü kazınmak zorundadır. Çocuk döven her kişinin, köleci geleneklerin yanlısı, eski köleci görüşlerin yanlısı, toprak ağalarının ve kapitalistlerin iktidarının yanlısı olduğu -o bunun bilincinde olmasa da- kavranmak zorundadır. Ortak gayretle eski kölecili̇ği kökünden yok etmek istiyoruz.

Kendimizle, kendi alışkanlıklarımız ve eskinin kalıntılarıyla mücadele etmek zorundayız. İradesi zayıf insanlar için bu çoğu zaman zordur. Onlara yardım edilmeli ve bunların etrafında sağlam bir kamuoyu oluşturulmalıdır. Çocuklarımız, İlyiç'in çok sevdiği bir şiirin kelimelerini anne sütüyle emsinler:

Asla, hiçbir zaman köle olmayacaklardır Komüncüler.

1930 (VI, 195/196)

Nadeshda Konstantinowna Krupskaja,

"Sozialistische Pädagogik",

Band 3, S. 55-57.

Volk und Wissen
Volkseigener Verlag,
Berlin 1971.

İBRETLİK HABERLER

"Bütün dünya işçileri birleşin" artık yok

Ekim Devrimi'nde yeni sloganlar

MAGAZİN SERVİSİ

70 yıldan beri Sovyetler Birliği'nde, 7 Kasım'da kutlanmakta olan Ekim Devrimi'nin en önemli sloganlarından "**Bütün dünya işçileri birleşin**", bundan böyle Kızıl Meydan'da yankılanmayacak.

Her gün perestroika reformları uyarınca yeni gelişmelere sahne olan Sovyetler Birliği'nde 1986 kutlamalarında slogan sayısı 50'den 25'e indirilmişti. Giderek azalan sloganlardan 11'i de geçen yılki kutlamalarda silinmişti. **Gorbaçov**'un isteği doğrultusunda bundan böyle Ekim Devrimi kutlamalarında başta ünlü "**Bütün dünya işçileri birleşin**" olmak üzere, anti-emperyalist ve anti-kapitalist içerikli sloganlar kullanılmayacak.

Önümüzdeki 7 Kasım kutlamalarında Kızıl Meydan'dan halka

● Gorbaçov'un isteği doğrultusunda bundan böyle Ekim Devrimi kutlamalarında anti-emperyalist ve anti-kapitalist sloganlar kullanılmayacak

"**yoldaşlar ve işçiler**" yerine "**vatandaşlar**" şeklinde hitap edilerek, beş yeni sloganla seslenileceği belirtiliyor. Yeni sloganlarla Kremlin, "**vatandaşlar**"dan politik sistemin demokratikleşme faaliyetine katılmaları, bürokrasiye karşı glasnostu yaşama geçirmeleri, insan özgürlüğüne ve yasaların korunmasına imkân tanıyan sosyalist bir devlet oluşmasına yardım etmeleri ve doğayı korumaları istenecek. **Gorbaçov**'un konuşmasında yer alan en önemli sloganlardan biri de Sovyetler Birliği halkları arasında kardeşliğin sağlam temeller üzerine oturtulması isteği.

MİLLİYET, 29 Ekim 1988

"Perestroika" ve "Glasnost"u ile, bütün Batılı emperyalistlerin beğenisini kazanan "vatandaş" Gorbaçov'un ülkesinde, Ekim Devrimi'nin yıldönümünde, bugünkü modern revizyonist, sosyal-emperyalist şeflerin, -Ekim Devrimi'nin ruhu ile zaten kesilmiş olan bağlarını- onların artık lafızda da Ekim Devrimi'nin kalıntılarını temizlemeye kararlı olduklarını gösteriyor.

Modern revizyonist şeflerin, artık birleşmeye çağırmadığı "bütün ülkelerin işçileri", tüm emperyalistlerden ve gericilerden olduğu gibi, Gorbaçov tipi sosyal-emperyalistlerden de hesap soracaktır !

Çar II. Nikola

ABD ve SSCB Washington'da pazarlığa başladı

Çar'ın borcunu Gorbaçov ödeyecek

DIŞ HABERLER SERVİSİ

ÇARLIK Rusya'sının ABD'ye 70 yılı aşkın bir süre önceden kalan borçlarının ödenmesi için Amerikalı ve Sovyet yetkililer arasındaki görüşmeler Washington'da başladı. ABD Dışişleri Bakanlığı bu konuda verdiği bilgide söz konusu Amerikan alacaklarının 1917 yılından kaldığını belirtti. Görüşmelere konu olan alacaklar, 900 milyon dolar dolayında.

Sovyetler Birliği bundan önce, geçen Kasım ayında Londra'da İngiltere ile yine geçen yıl İsviçre ile benzer biçimde borç ödeme görüşmeleri yapmıştı.

İlgililerin belirttiklerine göre, o zamanın Sovyet yönetimi, 1.Dünya Savaşı'ndan kalan 193 milyon dolar dolayındaki ABD alacağını reddetti. O zamandan beri ödenmeden sürüncemede kalan borçlar, günümüzde faizlerin birikmesi ile 900 milyon dolara yükseldi.

Rus Çarı'nın ve ailesinin 1918'de ihtilalciler tarafından öldürülmesinden sonra Batı dünyasında çok miktarda Rus tahvili ve hisse senedi kaldı. Ancak bunlar aradan geçen yıllarda parasal değerlerini kaybederken sadece "**antika**" niteliği kazandılar. Halen New York borsasında bu değerli kağıtlar, "**cent**" hesabı ile işlem görüyor. İlgililer bu tahvil ve senetlerin parasal değerlerinden çok basımlarındaki başarı nedeniyle ilgi gördüğünü söylüyorlar.

MİLLİYET, 19 Ocak 1989

İşte, 1917 Ekim Devrimi'nin attığı adımların geçersiz kılınmasına; Sovyetler Birliği'nde karşı-devrimin iktidarda olduğuna; sosyalizm yaftasının maske olduğuna yeni bir örnek...

1917'de iktidarı ele geçiren Bolşevikler önderliğindeki İşçi Sınıfının ilk yaptığı icraatlardan biri; gerici Çarlığın girmiş ve sürdürmüş olduğu I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan çıkıldığının ilanı, "barış" ilanı idi.

Ve Lenin, Stalin, Bolşevikler önderliğindeki Sovyet iktidarı, Çarlığın yaptığı tüm anlaşmaları geçersiz ilan etmiş - ti. Şimdi halk düşmanı, işçi sınıfı düş-

manı Çarların bir avuç sömürücü için, emperyalist güçlerden aldıkları borçları , hem de faizleri ile birlikte ödemeye hazır olduklarını belirtenler, kimin torunları olduklarını, kimin sürdürücüsü olduklarını açıkça ortaya koymaktadırlar.

Gorbaçov efendinin devamı olduğu iktidar, Sovyet iktidarı değil; Rus Çarlığıdır...

TERCÜMAN, 10 Ocak 1989

"Söyleyene değil, söyletene bak" derler...

Allah adına devrimci - demokrat kanında yıkanan dinci-faşist Humeyni,Gorbaçov'u "inanç boşluğunu doldurmak" için, "İslam" a eğilmeye çağırırken, kendi içinde tutarlı ve haklıdır.

Marksizm-Leninizm'i bilim olarak bir kenara koyup; onu "doğruyu aramanın yöntemlerinden yalnızca biri" haline getirenler; "ezilenlerin afyonu" olan dini de, "doğruyu aramanın yöntemlerinden bir başkası" olarak kabul etmek zorundadırlar.

Dinin "ezilenlerin afyonu" olduğunu, safsata olduğunu kabul etmeyenleri; gerçek dincilerin dine çağırmasından daha doğal bir şey olamaz.

"Komünizm'e son darbeyi vurma" sorununa gelince: Tüm emperyalist, sosyal-emperyalistlerin ve gericilerin "öldü" , "kalmadı" diye bayram ettikleri K O M Ü N İ Z M, Gorbaçov'lar, Humeyni'ler, Bush'lar, vb.'lerinden ve onların kokuşmuş leş düzerlerinden çok daha canlıdır.

Çünkü, O tek doğru, bilimsel ideolojidir. O, gerçek Komünistlerin, Bolşeviklerin önderliğindeki tüm işçilerin, ezilen halkların pratiği ile, er-geç kendine hakim kılacaktır.

İnsanlık, onbinlerle yıl geçmişe sahip zorunluluk ülkesinden, özgürlük ülkesine bilinçli çabaları ile er-geç yükselecektir. İnsanlığın önündeki tek kurtuluş alternatifi budur.

YA GERÇEK SOSYALİZM, KOMÜNİZM;

YA BARBARLIK !

Humeyni, Gorbaçov'u kutladı

"Komünizme son darbeyi siz vurdunuz"

Humeyni'nin, Gorbaçov'a gönderdiği mektubun tam metni nihayet açıklandı. İranlı dinî lider "Komünizm hayallerinde, şeytanın (ABD) zindanlarına düşmeyin" dedi

TAHRAN, (A.A)- İran'ın savaş sonrasında giderek Batı'ya daha fazla yaklaşacağı biçiminde yorum yapanları, geçen hafta Sovyet lideri Mihail Gorbaçov'a özel bir mesaj göndererek şaşırtan İran'ın dinî lideri **Ayetullah Humeyni**, bu mesajında **Gorbaçov**'u komünizme indirdiği **"nihai darbeden"** dolayı kutladı.

İranlı ve Sovyet yetkililer tarafından **"iki ülke arasında yeni bir dönem açan mesaj"** olarak nitelendirilen **Humeyni**'nin mektubunun tam metni dün açıklandı. Mektup bir haftadan beri parça parça duyuruluyordu.

Dinî lider **Humeyni**, Tahran radyosunda okunan mesajında, **"Çin lideri konünizme ilk darbeyi vurdu. Siz de ikinci ve nihai darbeyi vurdunuz ve bugün artık dünyada komünizm adında bir şey yok. Ancak sizden ciddi olarak şunu istiyorum, komünizm hayallerinin duvarlarını tamamen yıkacaksanız, Batı'nın ve büyük şeytanın (ABD) zindanına düşmeyiniz"** dedi.

Humeyni, mesajını şöyle sürdürdü:

"Sizin asıl meseleniz ne mülkiyet, ne ekonomi, ne de hürriyettir. Asıl meseleniz Allah'a inançsızlıktır ki, bu sizi çıkmaza sürüklediği gibi Batı'yı da çıkmaza sürüklemektedir. Açıkça ilân ediyorum, İran İslâm Cumhuriyeti, dünyadaki İslâmın en büyük ve en güçlü kalesi olarak sizin düzeninizdeki inanç boşluğunu doldurabilir."

Dinî lider **Humeyni, Gorbaçov**'a mesajının uzun bir bölümünü Allah'ın varlığı ve materyalizmin yanlışlığı görüşlerine ayırdıktan sonra Gorbaçov'dan ciddi olarak İslâm dinini incelemesini ve bu amaçla yetenekli bilginlerin İran'ın kutsal kenti Kum'a gönderilmesini istedi.

İran'ın diğer Müslümanlar'ı kendi milleti olarak kabul ettiğini ve kaderlerine ortak olduğunu kaydeden Humeyni, **Gorbaçov'a "İslâm'a ciddi olarak eğilmeniz sizi Afganistan meselesi ve dünyadaki buna benzer diğer sorunlardan kurtarabilir"** tavsiyesinde bulundu.

Humeyni, Sovyetler Birliği'ndeki bazı Müslüman cumhuriyetlerde dinî merasimlerde görülen nisbi hürriyeti **Gorbaçov**'un, **"Din toplumun afyonudur"** görüşünden ayrılmasını simgelediğini de kaydetti.

Menşevizmin ideolojik-siyasi iflasının yeni bir belgesi!..

Menşevik III. Konferansçılar, "Parti - zan Yayınları", Sayı 22'yi; "TKP/ML ..in kendisine yöneltilen eleştirilere verdiği cevapları, devrimci kitlelerin ideolojik ve siyasi olarak eğitilmesine, doğrular etrafında saf tutmalarına yardımcı olacağına inanarak yayınlamayı devrimci bir görev biliyoruz." diyerek yayınladılar. (Bkz. agb. sf.8)

Bu broşür içinde, "bolşevik mülteci güruha kısa bir cevap" başlığı altında, 5 (beş) sayfalık bir yazı da yayınlandı.

Biz; menşeviklerin ideolojik-siyasi-örgütsel çizgilerine bütünlüklü ve belgelere dayalı olarak getirilen Marksist-Leninist eleştirilerin hiç olmadı bir kaçına kısaca da olsa tavır takınılmış olabileceği düşüncesi ile, "eleştirilere cevap" olma iddiasındaki bu yazıya baktığımızda gördük ki; TKP/ML(BOLŞEVİK)'in getirdiği, tutarı 460 sayfalık bir kitap - çıkta yayınlanan, 13 noktada toplanan eleştirilerin hiç birine, hiç bir cevap yoktur !..

"Cevap" adı altında yayınlanan yazı, kelimenin tam ve gerçek anlamında siyasi acizliğin, zavallılığın; ideolojik-siyasi söyleyecek sözü kalmamış müflislerin, küfürü siyaset sayan kişilerin, bir kin kusması; siyasi kategoriler içinde ele alınması zor olan bir seviyesizlik örneğidir.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan proletaryasının önderi olma iddiasında olan kişi - ler, kendilerine yönelen ideolojik-siyasi eleştirilerin bir tekine bile cevap veremedikleri için, çareyi küfürde, "mültecilik" üzerine bilinen teraneleri tekrarlamakta buluyorlar.

HERKES KENDİNE UYGUN YÖNTEMLERLE SAVAŞIR!!! Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçeklerinden, dünya gerçeklerinden; her şeyden önce de Marksizm-Leninizm'den habersiz olanların, Marksizm-Leninizm adına söyleyecek tek sözü olmaması, şaşırtıcı değildir.

Biz, seviyesizliği siyaset yapanlarla, onların seviyesinde tartışmadan yarar ummadığımız için, MENŞEVİK MÜLTECİLERİN aptalca iddialarına, iftiralarına cevap vermeye gerek duymuyoruz...

Partizan'ın çevresinde kalan kişiler içinde ciddi olanları da, "İLERİ ADIM YOK! HEP GERİYE! REVİZYONİZME!" başlıklı broşürü ciddi bir şekilde incelemeye; eğer becerebiliyorlarsa, orada getirilen eleştirilere karşı, ciddi tavır takınmaya, ideolojik mücadeleye çağırıyoruz.

Ocak 1989

OKUYUCU MEKTUPLARI

Değerli Yoldaşlar,

Bilindiği gibi, 1988 yılı; özellikle işçi sınıfı ve ezilen, sömürülen diğer sınıf ve tabakalar açısından, 12 Eylül'ün yarattığı suskunluk döneminin kapandığı, yerini yükselen sınıf mücadelesine bıraktığı bir yıl olma özelliğini taşımaktadır.

Bir çok işkolunda işçiler greve gitmekte, hak arama mücadelesinde sesini hayli yükseltmektedir. Gelişen bu iktisadi mücadeleler, doğal olarak siyasi özü de içinde taşımaktadırlar.

İşçi sınıfının yanında özellikle öğrenci gençlik de üniversitelerdeki akademik demokratik talepler uğruna mücadelesini yükseltirken, siyasi kimlik kazanma eğilimini içinde taşımakta, giderek sokak gösterilerine doğru yönelmektedir.

Kısaca, ezilenler önemli bir kıpırdanma içindedirler. Son günlerde çeşitli alanlarda önemli dalgalanmalar oldu.

Somut olarak; komünistlerin, devrimcilerin ölümler pahasına cezaevlerinde elde etmiş oldukları hakları geri almaya yönelen faşist Türk devletinin yeni faşist yaptırımlarının bir belgesi olan "1 Ağustos Genelgesi"ne karşı, faşist zindanlarda başlatılan direniş, yaygınlaşarak büyük ölçüde devrimci-demokrat kamuoyunun desteğini almış, kamuoyunda çeşitli biçimlerde desteklenmiştir (Yürüyüş, miting, açlık grevi, korsan, yemek boykotları, panel, vs.).

Faşist Türk devletinin son uygulamaları -sokaklarda insanları kurşunlayarak, hiç bir delil bırakmama; Kuzey-Kürdistan üzerine savaş ordularıyla hareket ederek gerçekleştirdiği katliamları TV'de teşhir etme; "1 Ağustos genelgesi", vs.- ile amaçladığı, gelişen devrimci muhalefete gözdağı vermektir görüşündeyiz.

Hiç bir yaptırımın yükselen sınıf mücadelesini yok edemeyeceği açıktır. Önemli olan, gelişen mücadeleye önderlik edebilmek için Komünist Hareketin örgütlenmesini hızla -ve fakat tespit ettiği perspektif içinde sağlıklı bir şekilde- tamamlamaya çalışmasıdır. Lenin'in dediği gibi, gelişen mücadeleye komünist dereler yaratamazsak, komünist olmayan dereler akarlar. Her yoldaş üzerine düşenin en fazlasını verirse, bu dereleri yaratmak zor olmayacaktır.

Değerli Yoldaşlar,

27 Kasım 1988 günü, İnsan Hakları Derneği (İHD), geniş katılımlı bir miting düzenledi. İHD'nin düzenlediği mitinge bizden ... yoldaş görevli olarak katıldı. Katılımdan önce, miting alanındaki hareketlerimiz ve tavrımızın ne olması gerektiği konusunda sorumlu yoldaşla tartıştık. Bir yoldaş, mitingte kullanmak üzere alternatif sloganlar tespit edilmesi önerisi getirdi. Bunun üzerine sorumlu yoldaş, şimdilik konumumuz gereği, mitinge katılacak yoldaşların kendi mesleki grupları içinde katılmaları gerektiği; bir çok durum gözönünde bulundurulduğunda doğru olanın bu olduğu; böyle olunca da alternatif slogan tespit etmeye gerek olmadığı ve zaten merkezi sloganlarımızın belli olduğu, koşullarımızın uygun olması halinde, bunları kullanmamız gerektiği; gerek mitingi düzenleyenlerin konumu, gerek içinde bulunduğumuz koşullar, gerek katılımdaki gücümüz gözönünde bulundurulduğunda durumun aleyhimize olabileceği, bundan da kaçınmamız gerektiğini belirtti. Bu konuda görüş birliğine varıldı. Somut olarak alanda olup bitenleri izlemek, ders çıkarmak üzere ... yoldaş görevlendirildik.

Buna göre: Mitinge yaklaşık 4000 civarında insan katıldı (bu sayı bir arkadaşın tahminidir). Miting alanı sıkı güvenlik kordonu altında idi. Alana giriş "çevik kuvvet" tarafından kontrol altında olmaktaydı. İnsanların üzeri aranarak alana alındığı görüldü. Aramalar sırasında bazı pankartlara el kondu. Miting başladığında; Miting Tertip Komitesi, belirlenmiş sloganlar dışında sloganların atılmamasını belli aralıklarla tekrar etti. Belirledikleri sloganlar ise: "Zindanlar boşalsın-Genel af", "insanlık onuru işkenceyi yenecek", "İşkence suçu, insanlık suçudur", "İnsan yaşamına saygı, 1 Ağustos genelgesi kaldırılmalıdır", "Zindanlardaki faşist baskılara son" vb. Bu aradaçeşitli gruplar kendi sloganları

nı attılar. Hemen hemen hepsi birden farklı sloganlar attıklarından, kimin ne söylediği anlaşılmaz bir durumdaydı. Konuşmacıların sözleri sloganlarla anlaşılmaz bir durumdaydı. Görüşümüzce tam bir disiplinsizlik sözkonusuydu. Esas anlayış, boy göstermeye yönelikti. Ancak o karmaşanın içinde herkes çırpınmasına rağmen, kimse o boy gösterme yarışında da başarılı olamıyordu. Konuşmacılar: TAYAD başkanı Mustafa Eryüksel, bir siyasi tutuklu anası, Yaşar Kemal, SHP İstanbul il başkanı Ercan Karataş, kendisi gelemediği için banttan konuşan Aziz Nesin'di.

Görebildiğimiz kadarıyla çeşitli devrimci hareketler, dergiler katılmışlardı. (...) Demokratik kitle örgütlerinden TAYAD, DEMKAD, Belediye İşçileri, BELDE İŞ, Zeytinburnu Kültür Derneği, İHD'nin İzmir, Ankara şubeleri, vb. (Bizim görebildiğimiz bunlar, ancak bunlar dışında daha bir çok kuruluş vardı).

Miting sona erdiğinde, polis toplu yürümeleri engellemek için, insanları dağıtmaya çalışıyordu. Ayrıca alanda gözüne kestirdiği ve ardında toplu yürümeye çalışan grupları izlemeyi sürdürdü. Bir çok hareketin yaptığı esas şeyin, kendi küçük-burjuva duygularını tatmin etmek biçiminde gelişmekte olduğunu düşünüyoruz.

...

Bir grup BP-Taraftarı Aralık 1988

●

Ö Z Ü R

BİR TAKIM TEKNİK OLANAKSIZLIKLARDAN ÖTÜRÜ, BU SAYIMIZ GEÇ ÇIKMAK ZORUNDA KALDI. BOLŞEVİK PARTİZAN OKURLARINDAN VE DEVRİMCİ KAMUOYUNDAN ÖZÜR DİLERİZ.

BP YAZI KURULU

FİYATI:
500 TL; 5 DM; 15 FF;
40 ÖS; $1,5.

V.İ.S.D.P.: M. KORKMAZ
11 Stanley Rd.
Leeds LH8, England.

YAZIŞMA ADRESİ:
PLK NR. 106 606 C
D-8000 MÜNCHEN 32

ÇEVİRİ DİZİSİ NO: V

ÖRGÜTLENME SORUNU ÜZERİNE

-I-

- LENİN VE STALİN'DEN MAKALELER
- RUSYA SOSYAL-DEMOKRAT İŞÇİ PARTİSİ'NİN TÜZÜKLERİ
- KOMİNTERN'İN TÜZÜK ÖRNEĞİ

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

ÇEVİRİ DİZİSİ NO:VI

ÖRGÜTLENME SORUNU ÜZERİNE

-II-

- DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK ÜZERİNE LENİN VE STALİN'DEN MAKALELER

oku incele

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

netewe û gelêrên bindest; di gelemperî de li ba karker û xebatkaran; li hinda jinan; li ba yên ku ne bisilman in, -dij vana- bi tenê di gotinê de heye.

Di gelek rewşan de, zagon bi nakokî di navhevduda, vê newekheviyê tinin ziman.

"Azadiya ramanî", ya ku burjûvazî pir şora wê dike li welatê me bi fermî, ramaniyên jorgotî di qeysa qebûlkirina **rista îroyîn** de heye.

"Azadiya vijdan", "azadiya olî" çawa tê pêkanîn lap vekirî di şexsê Êzidî û Êrmeniya de tê diyarkirin. "Êrmenî"tî xeber e. Ji xwe hemû yên ku ne bisilmanên bi zorkeriyê ve li hember hev in. Talana 6/7 Îlonê (*), tenê nimûneke ji bo yên ne bisilmanên li Tirkiyê di bin gefên ku karin bigêhîjin merhela lînçê dijîn. Di nava bisilmanan de jî yên ku ne ji mezheba sunnî ya serdestên, cî bi cî-weke li Çorumê/Qehremanmereşê- di bin hêriş û gefên ku ta digehêjin qirkirinê de dijin.

Di mebesa "Azadiya çapgêrî" de, azadî bi beryarî tenê bi parêzkariya riste ve bi sînor e.

Ji bo ku karibin yekdengiyê li ser çapgêrî-weşan navgîn û karderiyê, yên ku jê xwe di destên çîna serdest de ne bikarbînin, di rewşên ku otosansor na xebite, sansora ku di cûre cûre qilixan de derdike ve holê dixebite.

Tirkiyê welatek e, li wê her sal bi rêzan pirtûk, rojname, kovar tên komkirin, tên şewitandin, tên tunekirin.

Yên ku weşaneke şoreşger-demokrat derdixin, karin vê yekê bi berçavdanîna cezayên hepsê bilind bikin.

"Azadiya hunerî" di qeysa ku sansor destûrê dide heye. Li Tirkiyê bi sedemên hinek "alîgirê tehakkuma çînî", hinek "muzir", hinek "tersê hisên meyê olî" ve pirtûk tên berhevkirin û şewitandin (weke vê dawiyê pirtûka Duygu Asena "Navê Jinê Tune" bû, piştî 30 çap kir, weke ya Ahmet Altan "Şopa Di Avê De"), di mihrîcanan de nîşandana fîliman tê qedexekirin (Fîlimê A. Özgentürk "Av Jî Dişewite", weke fîlmêJ.J. Beineix "Betty Blue"), yên ku kasetên fîlimên Yılmaz Güney weke "Re", "Kerî" di mala xwe de didin dîtin tên girtin û wd.

"Azadiya zanyarî", azadiyeke ku sînorê wê bi destê karderiya YÖK a faşist ku bi destê dewletê hatiye sazkirin tê çêkirin.

Di nava zagonan de tew gotina "ji hemû gelêriyan re mavê wekheviya tam" tune; ji bo dewleta faşîst ya Tirk ji xwe li Komara Tirkiyê bê Tirkan netewê din tunune. "T.C. bi welat-netewe-erdê xwe ve yekparek e, nikare bê parçekirin."

Ordiya faşist ya çînên serdestên Tirk ji karderiyan karderîk e wisa ye ku ew li Tirkiyê "demokrasî" tiştekî çawa ye lap baş radixe. Di nava vê ordiyê de leşker -berî her tiştî yên 18 meheyî- meamela miroviyê nabînine. Bi navê disiplîn çêkirinê êşkencên sadîst, binlingkirina azadiya kesî ya xurû, di rojaniya vêordiyê de ye.

Ev ordiya îro dij gelê Kurd tê xistina şer; li bakure Qibrisê wezîfa xwe ya îşgalkirinê tînê cî.

***

Erê di mebesa demokrasiyê de, û di mebesa mavê û azadiyên demokrasiya-burjûva li Tirkiyê bi xêzên tund rewş ev e.

Di rewşeke were de, yên ku ji bo mav û daxwaziyên xwe yê aboriyê lap xurû tekoşinê didin, an jî yên ku ji bo armanca tekoşînê dikevên rê, di nava dema pir kurt de lêqelibandina sînorên-qedexa rêzaniyê bê reve.

Bi vê ve girêdayî, tekoşînên ku ji bo armanc û daxwaziyên aborîyê dikevin rê jî di pêvaşokê de girtina wanê tewrekî rêzanî bê reve.

Wê bihêle, hîn ji nika ve daxwaziyên rêzanî bi serrastî weke "guhartina zagonên kar", "êşkencê re dawî", "bira darxistin bê rakirin", "ji sansorê re dawî", "bira YÖK bê râkirin" hatine rewşa daxwaza gelek tevgera girsehiyan.

Îro karker ji alîkî weke "em birçî ne!" dengê xwe bilind dikin, ji aliyê din bi dûrişmên weke "greva gelemperî mavê me ye, em bi zor û zorê distînên", "karker dest di dest de bo greva gelemperî" ve dengên xwe bilind dikin.

Di mitîngên partiyên burjûva yên rûbarî de, di mitîngên Türk-Îş'ê de digel "karnan" "azadî", dûrişmên "bimre faşîzm" bilind dibin.

Jin dûrişma "em bihêşta ku kotek jî derketiye naxwazin" bilind dikin.

Di 1.Gulanê de ku ji destên çînên serdest were wê di salnaman de rakin, dij hemû gefan -îro xebardara dehhezar, sedhezarên sibe- bi hezaran xebatkar derdikevin kolanan.

Li Kurdistana başûr, dij hemû vêrên "me qedandin, me pelçiqanden", şerê PKK dij dewletê yê ku bi alîkî ve berpirsiyariya serhildana dij bindestkirina mavên netewî yê netewekê bi virtoqî berdewam dike.

Dewleta faşist, dij berxwedana bi şeref di zîndanan de, ku digot Kurd tunene, ku digot kurdî tune, ji bo axaftina wana bi kurdî di zore ma qebûl kir. Di zîndanan de bi berxwedana bi şeref ve yekcûre çek tên qetandin û avêtin.

Ev hemû tekoşînan, akama hebûna kirûyên xuristên objektif, ta ku ev kirûyên objektif nên guhartin jî, pêşketina van tekoşînan bê rev e.

Guhartineke van kirû û danê objektif -hinek guhertinên di şekil de bên kirin mimkunin- di nava çarçiva vê ristê de **di xwerûde** ne mimkune. Wê çaxê, di herêma rêzaniyê de jî her ku diçe tekoşîna çînî pêşketineke pirsa textê rêzanî jî dike rojaniyê û teqipkirina xêza hişk, bê reveke objektife.

DÛMAHÎK HEYE

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15ê Befirbarê 1988
1ê Reşeme 1989
400 TL
HEJMAR: 47-48

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

(Emdaxûyanîke TKP/ML(B) ya ku kete destê me, weke wê çap dikin.)

JÎ BO KARKERÊN BÎ ZANÎSTİYA ÇÎNÎ, WEZÎFA BİNGEHÎN EVE, KU XWE DÎ ERKA SAZBÛNA PARTİYÊ WERDİN!

Berdewamiya Bolşevik Partizan Nr. 46

Li welatê me şoreşeke kêm dij-emperyalîst lê bi navê "şoreşa demokratik" bi reformokên nîşanî jî, çînên serdest tiştên ku dibên demokrasiye bi gel didin daqultandin, di her dewra qurna emperyalîzmê de diktatorya terorkerê vekirî ev an jî ew cûrê faşîzmê bûye.

Bi 12 Îlonê çînên serdest, di demeke alozbar de, ji bo ku karibin tekoşîna çînî bidewisînin û ji ber zordana pêşweçûn û hatina hinek serrastkirinê hewceyên rewşê karibin hîn bi hêsanî karê xwe pêk bînîn, maska parlamentiya demokratik li ser rûyê faşîzmê rakirine û avêtine, serrast derbazî diktatorya faşîzma vekirî bi cûrê lekerî bûne.

Di vê demê de ji xwe bi qeyseke lap teng hinek mav û azadiyên bûrjûvazî, bi çêkirêna zogona hîmî û zegonên din ve bi temamî hatina kurt kirin. Di vê xalê de, bi tekoşîna aborî ve, ji bo ku mirov karibe hema di tekoşînê de biserkeve, cûdatî di navbera hebûna mavên rêzanî û azadiyan de û pêkanîna wan de pir vekiri hatiye xuyakirin.

Ger karker di tekoşîneke xwe ya ji bo detxistina mavê xwe yê xweserê aborî de ne xwedanê navgînên pêwîst ji bo afirandina rêxistiniye; ger bi zagonên ku derxistine em bêjin navgîneke tekoşîna mavê aborî pêkanîna grevê jî "bê mimkûn dibiye" ango huqas hatiye kurtkirin, wê çaxê jî bo ku ev ew zagona rêzanî - ji bo serketina tekoşîna aborî - bi paşkeve ew dibe rewşa pirsa bingeh.

Îro li Tirkiyê demokrasiya rêzanî ya weke heta ya bûrjûvazî jî tuneye.

Ji endamên herî hîmî yê demokrasiya rêzanî "azadiya gihahevdanîn", tenê ji bo çînên serdest û ji bo yên ku pirsgirika wanê bingehîn bi ristê re tunebe heye. Li welatê me ta ku çîna serdest ya bi emperyalizmê ve girêdayî, li ser karker, gundiyan bi nû ve bi maska parlamentoke hovî diktatorya faşîst ya çînî pêçayî didome; 'bi navê qedexekirina tahakuma çînekê li ser çîneke din', propaxanda û gihahevdanîn qedexeye.

Ya ku bi rastî tê qedexekirin propaxanda ramaniya diktatorya proleterya û gihanhevdanîna di vê bingehê de ye. Gefên ji bo "propaxanda Komunîzmê" li pêş sazkirêna rêxistinên demokratik yên girsehî weke astengeke mezin sekinîne; li ser yên ku sazbûne weke şûrê Demokles hildibe.

Heta ceribandina damezirandina partîke ku bi tenê navê "sosyalist"e, ku ji hêla "sosyalist"ên legal de, yên ku bî dûr û nêzîkî pêwendî wan bi ramaniya diktatorya proleterya ve tunene, dixwazin pêşî lê bigirtin.

Xwe organizasyon kirina karkeren bi bingeha sendikayên çiniyê serbixwe -bi zagonan- hatiye dij zagonî kirin. Ji karkeran re di herêma organisasyona sendikî de -lê li paş tekoşîna çînîya îroyîn jî hîn tengtir têgihanhevîdanîn di çerçiva zagoni de di "sendika bi dewletê re bûye yekpare" de ye.

Gihanhevîdanina memûran, ku ew beşekî girîng ji kirêkaran e, ji xwe di serî de di herêma zagonî de hatiye qedexekirin.

Li pêş bi awayê cûre cûre de gihanhevîdanîna gundî, karkerên hilberînê de rêzek astengên zagonîn hene.

Weke bi zagona hîmî ya azadiya gihanhevîdanînê ve têgotin ku Komara Tirkiyê "Tirk e", ji bo yen ku ne Tirk in, ji bo netewa Kurd ya bindest, Êrmenî, Ereb, Rûm, Çerkez û ji bo hemû netewên ku nr Tirk in di serî de li derveyê zagonê hatine hiştin.

Çîna serdesta faşist ya Tirk bi navê demokrasiyê(!!!) 14 salên bakûrê Qibrisê di bin îşgala leşkerî de dihêle.

Mav û azadiya kesî li welatê me bi zagona hîmî û bi zagonên din ji dûrî pirçêbûnê hatiye sînorkirin. Pêkanîn hîn ji wan sînoran jî paştatire.

Li Tirkiyê, bi milyonan kes, yên ku ne Tirk in, azadiya wanê bi zimanê dê xeberdan û imkana wanê perwerdegarîyê tune.

Li Tirkiyê, kesên ku bi vî an jî bi wî cûreyî bi zagonên çîna serdest ve ketiye lecê, netêkilîbûna wana, dema ku ew di deriyê qerqole re dikevin hundir li holê radibe. Dij hemû daxûyaniyên ters yên peyivdarên dewletê û dij "daxûyaniyên dij-êşkencê", eşkence pêkaniya pirçêbûye.

Li Tirkiyê, azadiya geştê ya sedhezaran kesî -(em li vê derê qala li holê rakirina azadiya geştê ji hêla aborî de ku ya bi dehmilyonan zehmetkêşane nakin)- bi fermî, bi hukmê zagonan ji dest wan hatiye girtin. "Mavê karkirinê" ku di zagona bingeh de tê gotin, li ciyê ku ciyê kar tune, ji bo milyonan zehmetkêşên-bêkar di pêkanînê de tune.

Li Tirkiyê "wekheviya kesan li ba zagonê", li cem